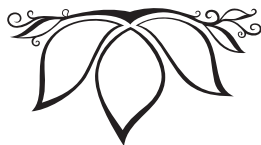

ŠEIMOS KŪRIMAS

VAIKŲ AUKLĖJIMAS

Kaunas
2009

Labai nuoširdžiai dėkoju Sauliui JUCIUI, finansiškai remiančiam šį projektą, Eglei JUCIENEI, kuri, nepaisant mano begalinių priekabių, nuolankiai parengė knygelių apipavidalinimą, Stanislovui, Dariui ir Algiui, organizavusiems spausdinimą, bei visiems kitiems, vienaip ar kitaip prisidedantiems prie mano leidybinės veiklos.

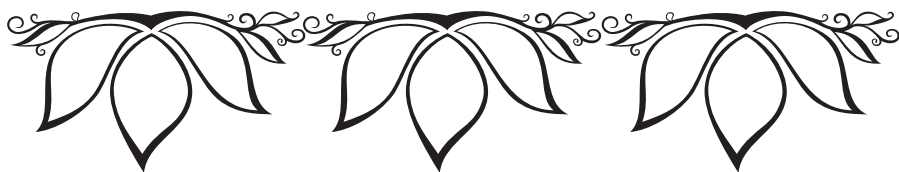
Vertėjas

Skaitytojams, norintiems plačiau susipažinti su knygelės tema, siūlome kreiptis šiuo adresu:

Kaunas
Panerių 187
LT-48437

Tel: 8-653-35315

EL.paštas: info.kaunas@veducentras.lt
Kauno Vedų kultūros centro svetainė: www.veducentras.lt

ĮŽANGA

Kodėl reikalinga ši knyga

Jokia paslaptis, kad daugumai žmonių vedybinis gyvenimas nėra nusisekęs. O jeigu šeimoje nėra laimės, sutikite, kad jos nepakeis net ir labai sėkminga veikla. Dažnai problemos su artimais žmonėmis atima visas jėgas ir trukdo siekti numatytų tikslų. Net labai atsakingai užsiimdamas tobulėjimo praktika, žmogus toli gražu ne visada įstengia susitvarkyti šeimyninius santykius. Dar daugiau, kai tik atsiranda noras juos pagerinti, tie santykiai dar labiau pagenda ir netgi visai išyra.

Tai nesenstančios problemos, ir daugelis mokytų pasaulio žmonių skiria joms daug dėmesio. Vedinė išmintis ir šiuo atveju pateikia originalų, neturintį analogų, šeimyninių problemų atsiradimo paaiškinimą: pasirodo, mes patys jas susikuriame. Vedos nurodo ir jų sprendimo būdus. Neturint žinių apie tai, kaip išsirinkti gyvenimo palydovą ir kaip su juo sukurti tikrai laimingą šeimą, mūsų viltys atrasti santuokinę laimę prilygsta neapsiplunksnavusio jauniklio iliuzijoms. Reikalas tas, kad būtent vedybiniame gyvenime mes atidirbame savo blogiausią karmą. Todėl daugelis vedusių žmonių sunkiausius išbandymus patiria šeimoje. Bet jeigu mes apsiginkluosime reikiamomis žiniomis ir susikursime teisingus šeimyninius santykius, galėsime daug lengviau įveikti net didžiausias negandas. Taigi, kad šeimos karma mūsų galutinai nesuriestų į ožio ragą, reikia iš anksto, dar prieš vedybas, imtis reikiamų priemonių, bet dabar jauni žmonės daugumoje dėl to visai nesuka galvos. Todėl pagrindinis šios knygos tikslas – suteikti jiems teisingas žinias apie laimingos šeimos kūrimą. Tėvai jas turėtų skiepyti vaikams nuo pat jaunų dienų, atitinkamai, kitas knygos tikslas – duoti tėvams žinias apie tai, kaip paruošti savo vaikus, kad jie sugebėtų susikurti sėkmingą šeimyninį gyvenimą.

Praktinė knygos vertė

Knygos tema perteikiama autoriaus ir vyro bei žmonos dispute, taigi atstovaujamos trys nuomonės apie sėkmingą vedybinį gyvenimą. Autorius remiasi vadinamais žiniomis, skelbdamas jų prioritetą. Sutuoکتiniai vadovaujasi „gyvenimo patikrinta“ patirtimi – kiekvienas sava. Pokalbyje gerai atsispindi svarstomos problemos aktualumas. Kartais jis perauga į nedidelį barnį tarp vyro ir žmonos, vietomis pasineriama į teorinius klausimus.

Aš tikiuosi, kad jūs, malonūs skaitytojai, neliksėte abejingi ir tapsite ke-tvirtuoju mūsų pokalbio dalyviu. Tik tokiu atveju ši knygelė turės jums kaž-kokią praktinę vertę.

Mokslinis knygos pagrindas

Paprastai mokslas suprantamas kaip įvairūs tyrimai ir eksperimentai, kurių dėka sėkmingai apginamos disertacijos. Vėdos, seniausias ir nuo šiuolaikinio mokslo nepriklausomas žinių šaltinis, sako, kad yra du pasaulio pažinimo metodai – nusileidžiantis ir kylantis.

Nusileidžiantis pažinimo metodas remiasi dieviška išmintimi, kurią žmonija gauna iš didžiausių išminčių ir šventųjų, o jie – iš aukščiausių visatos būtybių. Galbūt tokie žodžiai skamba keistai ir kažkam net juokingai. Taip kažkada atrodė ir man, šios knygos autoriui, kol nepradėjau gilintis į Vedų išmintį. Jose, tarp kitko, pasakyta, kad žmogus, atmetantis žinias, su kuriomis net nesusipažino ir nepatikrino jų praktiškai, paprasčiausiai yra kvailys.

Kylantis pasaulio pažinimo metodas dar vadinamas eksperimentiniu, kas atitinka šiuolaikinio mokslo koncepciją. Tokį metodą Vėdos irgi pripažįsta, tik laiko jį antraeiliu, pirmenybę atiduodamos pirmajam metodui, kuris yra bet kokio progreso fundamentas. Kitaip sakant, mokslas pirmiausiai turi gerai įsisavinti senovinį palikimą, ir tik paskui eiti tolyn. Priešingu atveju jis atsidurs stagnacijoje arba net pasuks žmonijos susinaikinimo kryptimi.

Sutikite, kad mes visi užaugome auklėjami žinių, kurios buvo patikrintos moksliniais eksperimentais ir todėl laikomos nepriekaištingomis. Tačiau kas penki metai mokslininkai pareiškia, kad anksčiau vieną ar kitą klausimą gerai nesuprato (buvo kvaili?), bet jau dabar su juo pagaliau viskas aišku (tapo protingi?). Žinoma, mes visi be galo džiaugiamės, kad mokslas nestovi vietoje, tik įdomu, į kur jis eina. Ir vis tik smalsu žinoti, ką po sekančių penkių metų mokslininkai kalbės apie dabartinius savo pasiekimus?

Taigi Vėdos neatmeta kylančio pasaulio pažinimo metodo, tik sako, kad

mokslą reikia vairuoti ta kryptimi, kurią rekomenduoja laiko patikrinta senovės išmintis. Tik tokiu atveju būsime garantuoti, kad mokslinis pasaulio pažinimas nesibaigs katastrofa. Vedų rekomenduotu pažinimo keliu nuėjo milijonai žmonių ir pasiekė tobulumą. Apie tai liudija daugybė istorinių pasakojimų tose pačiose Vedose. Praktiškai patikrinęs vedines žinias ir įsitikinęs jų teisingumu, aš supratau, kad tai yra autoritetingiausias ir seniausias mokslas, vertas kuo didžiausio dėmesio. Manau, kad jeigu jūs atidžiai perskaitysite šią knygą, tai sutikssite su mano nuomone.

Kam skirta ši knyga?

Pirmiausiai, aišku, jaunuoliams, kurie galvoja kurti šeimą, tačiau ji bus naudinga ir jų tėvams, giminėms bei draugams. Knygoje pateikta praktiškų patarimų tėvams, kurie nori padėti savo vaikams šiuo atsakingu momentu. Tarp kitko, knygoje pateiktas pokalbis būtent su tėvais, kurie nori padėti savo dukrai suieškoti tinkamą jaunikį.

Be abejo, knyga bus naudinga ir tiems, kurie jau turi šeimas, bet nežino, kaip toliau gyventi. Knygoje detaliai aiškinami laimingo vedybinio gyvenimo dėsniai, ji bus naudinga visiems, kam rūpi išsiaiškinti šeimyninių santykių peripetijas. Kitaip sakant, knyga skirta visiems, ieškantiems laimės.

ĮVADAS

Ankstesnių serijos knygų ryšys su šiuo leidiniu

Mes neatsitiktinai nuo tokių galingų visatos energijų, kaip laikas ir *gunos*, pereiname prie šeimyninių santykių. Jeigu jie teisingai sureguliuoti, reiškia, mes gerai įsisavinome gautas žinias ir įgyvendiname jas praktiškai. Tačiau ir nesutvarkyti šeimyniniai santykiai labai aiškiai parodo, kaip mus įtakoja laikas ir *gunos*. Tik šiuo atveju mokymą lydi ne laimė, o kančios. Todėl dabar reikia detaliai išsiaiškinti teisingą vedybinio gyvenimo organizavimą.

Laiminga šeima: ką tai reiškia?

Pirmiausiai reikia išsiaiškinti, kaipgi vis dėlto atrodo tas laimingas vedybinis gyvenimas. Iš ankstesnių pokalbių jūs jau tikriausiai supratote, kad laimingo gyvenimo paslaptis glūdi kruopščiaiame savo charakterio šlifavime, kuris galiausiai turi atvesti žmogų į dvasinės praktikos kelią. Ir čia labai svarbu nesusigadinti santykių su artimais žmonėmis.

Kai tik žmogus imasi darbo su savimi, jo pasaulėžiūra, įpročiai ir pagaliau gyvenimo būdas labai pasikeičia. Tai paliečia ir jo santykius su artimaisiais. Jeigu žmogus klauso patyrusio mokytojo ir laikosi šventraščių nurodymų, jo charakteris palaipsniui gerėja. Logiškai galvojant, tai turėtų teigiamai paveikti ir tarpusavio santykius. Aiman, gyvenimas įneša savo korekcijas, ir žmogus, pasukęs tobulėjimo keliu, labai dažnai tik pablogina santykius su artimaisiais. Kokia tokio paradokso priežastis? Paprasta – žmogus vadovaujasi ne dvasiniu mokslu, o savo išmislais. Todėl neužilgo pradeda didžiutis savo „dvasiniais pasiekimais“ ir niekinti artimuosius, kurie gyvena, nejausdami jokie poreikio ką nors keisti savyje. Jie kritikuoja viską, kas neatitinka jų pažiūrų, net senąsias religines tradicijas ir progresyvias kultūrinės visuomenės normas.

Vedos sako, kad šeima yra harmoningo žmogaus vystymosi pagrindas. Tiems, kas siekia tobulumo, daugumoje atvejų būtent tinkamai sureguliuotas šeimyninis gyvenimas užtikrina patikimą jų moralinio augimo ir dvasinio progreso apsaugą. Žinoma, pasitaiko retų atvejų, kai žmogus, pasiekęs tam tikrą dvasinį lygį, atsisąžada bet kokio pasaulietinio gyvenimo, kad galėtų dar sparčiau žengti į tobulybę. Taigi nenuostabu, kad visose dvasinėse tradicijose yra vienuolynai, kur gyvena tokie asketai.

Tačiau žmogui, kuris palyginti neseniai užsiima dvasine praktika, labai

sunku pačiam nustatyti, ar jis jau pasiekė atsižadėjimo lygį. Naujokai dažniausiai tokia lygyje įsivaizduoja esą vos po kelių mėnesių praktikos. Jie pasijunta tokie pažengę, kad jau gali būti visų savo artimųjų, netgi tėvų, mokytojų. Didžiuodamiesi savo žiniomis, šie „be penkių minučių šventieji“ beatodairiškai ardo savo šeimyninius ir socialinius ryšius. Ir kuo tai baigiasi? Po kelių mėnesių tokio „atsižadėjimo“ kupino gyvenimo jie kuria naują šeimą ir, užmetę dvasinę praktiką, sugrįžta į ankstyvesnį nuodėmingą gyvenimą.

Kad nebūtų tokių kazusų, žmogus turi suprasti, kaip teisingai, vedamam šventų žmonių ir šventraščių, užsiimti dvasine praktika vedybinio gyvenimo sąlygomis. Tik apsiginklavęs moksliniais tobulėjimo metodais, patikrintais daugybės žmonių praktika, jis gali būti garantuotas, kad kelias į laimę bus stabilus ir tvirtas.

Šeima kaip tvirtovė, ginanti mūsų laimę

Šeima turi tapti tvirtove, saugančia mus nuo pražūtingos mūsų karmos įtakos. Tam, kad ji būtų neprieinama ir saugotų nuo visų gyvenimo negandų, jaunimas, užuot tuščiai leidęs laiką, turi rimtai susirūpinti, kad jų būsimos šeimos būtų laimingos. Tam tikslui reikia rimtai gilintis į vedybinio gyvenimo dėsnių studijas. Priešingu atveju mažai tikimybės, kad jų šeimos bus pakankamai tvirtos. Pasikliauti vien tik palankiu likimu labai rizikinga. Kaip jau buvo minėta, šeimos karma yra pati sunkiausia, todėl natūralu, kad vedybiniam gyvenimui reikia labai rimtai ruoštis. Jeigu jaunuoliai sėkmingai dirbs su savimi, tai, nežiūrint visų sunkumų, bus ir laimė, ir dvasinis progresas.

Vesti ar nevesti – štai koks klausimas

Autorius. Malonu susipažinti su jūsų žmona. Gerai, kad dabar kalbėsime trise. Tikiuosi, tai padės geriau įsigilinti į pokalbių temas.

Skaitytojas. Pažiūrėsim, kai duoną dėsime. Man regis, nieko gero iš to nebus.

Skaitytoja. Aš taip pat džiaugiuosi susipažinusi su jumis. Jūs pirmas žmogus, kuris gali taip ramiai ir išmaniai kalbėti su maniškiu. Juk jis toks nepakantus kito nuomonei!

Jis. Na, štai, prasidėjo! Dar kojų pas jus neapšilo, o jau raitoja gerklę prieš vyrą!

Ji. Neburbuliuk, o keisk į gera savo būdą, jeigu sieki dorybės.

Jis. Kas tau dabar nepatinka?

Ji. O tas! Be perstojo bambi ir amžinai viskuo nepatenkintas.

Autorius. Matau, kad jūs tarpusavyje labai temperamentingai bendraujate. Bet gal negaiškime laiko ir pradėkime nelengvą pokalbį apie tai, ką reikia daryti, kad vedybinis gyvenimas būtų laimingas. Iš pradžių siūlau išsiaiškinti, kada vaikinui reikia vesti, o kada geriau palaukti.

Vedos nurodo, kad yra keturi gyvenimo laikotarpiai: pirmuoju žmogus mokosi, po to prasideda vedybinis gyvenimas, vėliau atsiribojama nuo bet kokios veiklos, trukdančios tobulėjimui, ir galiausiai ateina pasaulio atsižadėjimo laikotarpis.

Jis. O ar negalima mokytis susituokus?

Ji. Žinoma, kad ne! Juk reikia rūpintis šeima.

Jis. Patylėk, brangute, ne tavęs klausiu. Viešpatie, ar įmanoma tokioje situacijoje rimtai pasikalbėti?

Autorius. Sutinku, kad galima mokytis ir vedusiam žmogui. Tačiau dėl daugelio priežasčių geriau pirma išmokti gražiai elgtis ir kokio nors amato, o jau paskui vesti.

Ji. Matai! Vedusiam žmogui geriau rūpintis šeima. Aš taip ir sakiau, bet tu, nutaisęs protingą miną, nuolat man užčiaupi burną. Kad ir ką kalbėčiau, tave tai nelabai domina.

Jis. Dieve, padėk man gauti žinių štai tokiomis ekstremaliomis sąlygomis! O kokios priežastys lemia, kad besimokant geriau būti vienam?

Autorius. Pirmoji gali pasirodyti kiek neįprasta. Mat laikantis celibato, tai yra, neįkvojant lytinės potencijos, mokymasis tampa daug efektyvesnis.

Jis. Vadinasi, seksualinė energija kažkaip įtakoja žinių įsisavinimą?

Autorius. Tai galingiausia energija. Tinkamai su ja apsieinant galima labai greitai pakeisti savo gyvenimą.

Jis. Kokia konkreti celibato nauda žmogui?

Autorius. Vedose nurodyta, kad tai padeda tobulinti charakterį, stiprina ištvermę bei psichinę ir fizinę energiją, gerina sveikatą, padeda stiprinti atmintį, be to, suteikia ryžto ir entuziazmo, siekiant pasirinktų tikslų. Kitaip sakant, žmogus, laikydamasis celibato, sustiprina ir labai apvalo savo intelektą; tai yra svarbiausias faktorius, padedantis sėkmingai įsisavinti žinias.

Antroji priežastis: Vedose dar pasakyta, kad geriausia, kai visa veikla dera su tuo gyvenimo laikotarpiu, kurį išgyveni. Todėl jaunystėje geriau mokytis, o vedybiniam gyvenimui patariama atsidėti jau subrendus. Apie tai mes jau kalbėjome aiškindamiesi, kaip mūsų likimą veikia laikas, vieta ir aplinkybės.

Trečia priežastis: natūralu, kad kai jaunas žmogus neturi žmonos, jam niekas per daug netrukdo susitelkti į mokslus. O vedusiam atsiranda daug papildomų pareigų, kurios atima galybę laiko.

Ketvirta priežastis: po vedybų, kai nuolatos bendraujama su priešinga lytimi, stiprėja žmogaus egoizmas. O mes jau kalbėjome, jog žinioms įsisavinti reikalingas nuolankumas, kurį daug lengviau ugdyti, kai nėra glaudaus bendravimo su priešinga lytimi.

Penkta priežastis: šeimyninių santykių karma - pati sunkiausia, todėl geriausia jai leisti pasireikšti, kai baigiasi mokslui skirtas laikas.

Jis. Aš ir sakiau, kad mano šeimyninis gyvenimas nepadeda man tinkamai įsisavinti iš jūsų gautas žinias.

Ji. Ką nori pasakyti? Kas tau trukdo šeimoje?

Jis. Neįsisižieisk, juk mes paprasčiausiai diskutuojame.

Ji. Niekas šiaip sau nevyksta, viskas turi priežastį.

Jis. Viešpatie, ir kaip tokiomis sąlygomis galima dirbti?

Autorius. Keistoka, kai netikintis žmogus taip dažnai šaukiasi Dievo. Panašu, kad jūs labai sunerimęs, tik neaišku, kodėl. Juk jūsų žmona turi teisę išsakyti savo moterišką požiūrį, tai nė kiek netrukdo diskutuoti. Juk mes tam ją ir pakvietėme. Jeigu jos kalba jums atrodo pernelyg emociinga, tai žinokite, kad moterims, palietus šeimynines temas, gana sunku tramdyti savo emocijas.

Ji. Atleiskite, jei aš pernelyg audringai reiškiu savo jausmus.

Autorius. Nieko tokio, viskas normalu, pratęskime pokalbį.

Vedęs žmogus neturėtų ardyti šeimyninio gyvenimo dėl mokslo ar kitų tikslų. Labai norint laiko visada galima rasti. Juk ir jūs anksčiau kažkaip ras-

davote laiko su manimi kalbėtis, tai gal ir ateityje kaip nors prasisuksite.

Jis. Jūs neįsivaizduojate, kaip sunku ko nors išmokti, kai tiek problemų. Darbas, vaikai, artimųjų ambicijos...

Autorius. Bet jeigu jūs su šiomis temomis nesusidūrėte iki vedybų, vadinasi, dabar pats laikas jas aptarti. Be to, jūs pranašesni už nevedusius, nes viską tuoj pat galite patikrinti praktiškai. Tai jūsų žmonos nuopelnas, kuri maloniai sutiko dalyvauti, aptariant tokią sudėtingą temą. Tiesa, jūs dabar patiriate papildomą emocinį krūvį, bet tai padės jums užsigrūdinti.

Jis. Kol kas jaučiuosi tik gniuždomas... Tačiau man rūpi toks klausimas: kalbėdamas apie celibatą jūs pabrėžėte aiškų nevedusių žmonių pranašumą prieš vedusius. Panašu, kad geriau apsieiti be žmonos. Atvirai kalbant, man visada taip atrodo.

Autorius. Jeigu žmogus jaučia stiprų lytinį potraukį, baigęs mokslus jis būtinai turi vesti, antraip jo laukia palaidas gyvenimas. O jei kalbėsime apie mokymąsi, tai tas minėtas pranašumas labai ryškus.

Ji. Tai Vedos nerekomenduoja kurti šeimą tiems, kurie neturi lytinio potraukio?

Autorius. Taip, tokios rekomendacijos ten yra, bet jos skirtos tik vienuoliams, kurie visiškai pasišvenčia dvasiniam gyvenimui. Visiems kitiems žmonėms, kuriems būdingas materialios laimės troškimas, celibatas rekomenduojamas tik mokymosi laikotarpiui. Po to reikia kuo greičiau pradėti atsakomybės reikalaujantį gyvenimą.

Jis. Gyvenimas, reikalaujantis atsakomybės... Kas tai?

Autorius. Žinoma, atsakomybės jausmas geriausiai išsivysto tada, kai žmogus visiškai atsideda dvasinei praktikai. Tai įmanoma tik atsižadėjus pasaulietiško gyvenimo būdo. Tačiau tas atsižadėjimas neturi būti dirbtinis; o tikrasis atsižadėjimas visada rodo labai aukštą sąmonės lygį. Todėl dauguma žmonių nepasiruošę taip gyventi, taigi tam, kad sustiprėtų atsakomybės jausmas, visi, baigę mokymosi laikotarpį, turi kurti šeimas ir rūpintis savo artimaisiais. Tai labai padeda sutvirtinti jų intelektą.

Ji. Supratau – rūpestis artimaisiais stiprina atsakomybės jausmą ir kartu - intelektą. Žmogus darosi išmintingas, ir tai būtina sąlyga, norint neprasilenkti su laime. Bet štai klausimas: jeigu vedęs žmogus su artimaisiais elgiasi neatsakingai, tai turbūt ir jo intelektas silps? Tokiu atveju gali būti, kad iki vedybų žmogus elgiasi atsakingiau negu sukūręs šeimą.

Autorius. Kadangi šis klausimas kiek ankstyvas, atsakysiu į jį trumpai. Šeimyninio gyvenimo pradžioje jauniesiems iš tikrųjų sutrinka blaivi mąstysena, kadangi jie daugiau ar mažiau pasineria į juslinius malonumus. Tačiau,

teisingai organizuojant šeimyninį gyvenimą, toks atsipalaidavimas ilgainiui praeina ir, esant norui, prasideda progresas. Žinoma, jeigu pora nesistengs progresuoti, tai jų intelektas silps, prasidės problemos, kurias anksčiau ar vėliau reikės spręsti. Taigi vedybinis gyvenimas verčia mus susitelkti.

Jis. Jeigu intelektas vedybiniame gyvenime silpsta, tai nebus ir šeimyninės laimės...

Autorius. Štai todėl vedybinis gyvenimas ir reikalauja atsakomybės, nes siekiant dvasinio progreso reikia būti ypač atidžiam.

Ji. O man atrodo, kad merginos santuokoje įgauna daugiau proto. Ar visada jaunųjų intelektas keičiasi sinchroniškai?

Autorius. Daugeliu atvejų yra būtent taip, nes jų intelektus sieja stiprus ryšys. Tačiau vėliau situacija gali keistis.

Ji. Dar, mano nuomone, po vedybų vyrai aptingsta ir tampa lengvabūdiškesni. O moterims šeimoje tenka daug triūsti, nelabai ir atsipalaiduoti.

Autorius. Intelektas ne visada susijęs su žmogaus darbingumu. Bendro gyvenimo pradžioje abiejų charakteriai dažniausiai pablogėja. Vienas kitame jie mato tik trūkumus, todėl jiems atrodo, kad tik kitas sutuoktinis – niekam tikęs, o pats sau kiekvienas atrodo visai geras.

Ji. Bet jeigu vieno kurio sutuoktinio būdas iš tiesų sugenda, kaip turi elgtis kitas?

Autorius. Jeigu vienas kuris – tikrai švelnesnio būdo, tai jis dažniausiai stengiasi nepastebėti kito trūkumų, o susitelkia į savuosius.

Ji. Bet tai veidmainystė. Jeigu žmogus turi trūkumų, tai kurių galų apsimesti, kad jų nėra?

Autorius. Dabar kalbame ne apie veidmainystę. Veidmainiai taip pat gali apsimesti, kad nepastebi kitų trūkumų, tačiau jų viduje kaupiasi pyktis ir nuoskaudos. Dabar kalbame apie atvejį, kai vieno iš sutuoktinių būdas - tikrai geresnis. Ir šis pranašumas visada pasireiškia tuo, kad jis visai natūraliai, nė kiek neapsimetinėdamas, mato tik savo trūkumus. Jam visai nesinori matyti kitų trūkumus.

Ji. Ar tai vienintelis gero charakterio kriterijus?

Autorius. Ne, jų daug. Bet kalbant apie vyro ir žmonos santykius, savybė matyti tik savo trūkumus - svarbiausias požymis, rodantis, kad to sutuoktinio charakteris tikrai geresnis.

Nuolankumas ir atlaidumas – du vienos spynos raktai, kuriais atveriamos durys į vedybinių santykių tobulinimą. Jeigu žmogus ugdo savyje šiuos du bruožus, tai jis, be abejo, bendraujant pasirodys daug geriau.

Ji. O ar toks žmogus ilgainiui netampa atpirkimo ožiu?

Autorius. Taip pasitaiko, bet retai. Paprastai žmogų, kuris stengiasi elgtis teisingai, artimieji greitai pradeda vertinti ir gerbti. Vertėtų žinoti, kad kiekvienas sutuoktinis linkęs pastebėti visas jam padarytas nuoskaudas ir visai nepastebi, kad ir pats įžeidinėja kitus. Dar daugiau, tokie įžeidimai laikomi teisingomis pastabomis, kurios būtinai padės pasitaisyti artimam žmogui.

Ji. Taigi verčiau tų pastabų nė nesakyti, tegu visi gyvena sau kaip nori?

Autorius. Teisinga pastaba visada priimama pozityviai. Bet mes dabar kalbame apie įžeidžiančias pastabas. Dažniausiai žmogus net nepastebi, kad jo pastabos užgaulios.

Ji. O kaip suprasti, ar jos užgaulios, ar ne?

Autorius. Labai paprastai – jeigu pastaba teisinga, žmogus nepasijus įžeistas.

Ji. Bet pasitaiko, kad kitas ir nuo gražiai išreikštos pastabos užsigauna.

Autorius. Taip nebūna, medaus niekas neatsisako. Jeigu pastaba įvyniota į gailėstingumą ir atsižvelgiama į sutuoktinio charakterio ypatybes, tai santykiai po to tik pagerės. Meilė sukelia meilę, o į pyktį, tegu ir užslėptą, atsakoma irgi tuo pačiu.

Jis. Norėčiau žinoti, kodėl būna, kad, atrodo, teisinga pastaba iš tikrųjų įžeidžia artimą žmogų.

Autorius. Taip yra todėl, kad pastabas mes darome ne iš gailėstingumo, o apimti pykčio ar susierzinimo, todėl jose slypi grubumas, o ne meilė ir nuolankumas.

Jis. Pasitaiko, kad artimo žmogaus elgesys tiesiog išveda iš kantrybės. Negi jam apie tai negalima pasakyti, kai esi suirzęs? Juk reikia kažkaip apsiginti.

Autorius. Taip, žmogus kartais nesusivaldo ir, vedinas bendros karmos, įsivelia į ginčus. Tačiau po to jis turėtų savyje rasti jėgų atsiprašyti. Pirmutinis.

Jis. Net jeigu ne jis pradėjo tą kivirčą? Ar taip nenukentės jo autoritetas?

Autorius. Bet kokių atvejų visada geriau atrodo tas, kuris pirmutinis atsiprašo. Būtent toks faktas rodo jo pastangas tinkamai elgtis.

Jis. O kaip suprasti, kad kažką pasakei ne taip?

Autorius. Jeigu pastebėjote, kad jūsų žodžiai įžeidė ar supykino, tai ženklas, kad reikia nedelsiant paprašyti atleidimo, net jeigu nelaikote savęs kaltu.

Tačiau mes nuklydome nuo temos. Primenu, kad kalbėjome apie tą gyvenimo laikotarpį, kai žmogus dar tik mokosi. Šiaip jau mokytis niekada nevėlu. Pavyzdžiui, mokytis teisingai gyventi reikia tiesiog kiekvieną dieną. Pasak Vedų, tai yra esminis protingos egzistencijos bruožas. O kai žmogus semiasi žinių jaunystėje, tuo metu rekomenduojama laikytis pakankamai as-

ketiško gyvenimo būdo. Tai padeda geriau įsisavinti žinias, formuotis tinkamiems charakterio bruožams, įgyti aukštą profesinę kvalifikaciją, o vėliau - sukurti tvirtą šeimą su dvasinėmis tradicijomis.

Ji. Vadinasi, jei žmogus jaunystėje rimtai neužsiėmė savo charakterio šlifavimu, tai jo vedybiniame gyvenime konfliktai tiesiog neišvengiami?

Autorius. Taip.

Ji. Nejaugi nėra išimčių? Paprasčiausiai - pora susipažįsta, susituokia ir laimingai sau gyvena.

Autorius. Jeigu gyvena laimingai, tai rodo, kad jie kiekvieną dieną stengiasi būti geresni. Tai taisyklė be išimčių. Jeigu šeimyninis gyvenimas grindžiamas lytiniu potraukiu, tai visada sudaro terpę abipusio egoizmo stiprėjimui. Todėl vedybinio gyvenimo paskirtis - nuolatinė kova su savo egoizmu. Jeigu sutuoktiniai gyvena lengvabūdiškai, jų egoizmas auga, o intelektas atitinkamai silpnėja, ir tada pašlyja tarpusavio santykiai.

Jis. Nuostabu. Tai reiškia, kad jeigu sutuoktiniams nerūpi pagerinti savo charakterį, jie pasmerkti konfliktams ir vargams.

Autorius. Todėl Vedose ir sakoma, kad vedybinis gyvenimas skirtas ne malonumams, o tobulėjimui. Sutuoktiniams Vedos pateikia konkrečius nurodymus, kaip dirbti su savimi. Pavyzdžiui, atliekant aukojimus dorybės *gunoje*. Būtent tokie aukojimai labai greitai ir efektyviai mažina šeimyninį egoizmą ir tuo pačiu gerina tarpusavio santykius.

Ji. Kas tai - šeimyninis egoizmas? Maniau, kad tai individuali atskiro žmogaus savybė.

Autorius. Jūs teisi, tai labai individualu. Bet pagalvokite, ką iš tiesų reikia, pavyzdžiui, žodžiai „mano giminaičiai“?

Ji. Kad jie mano, o ne, sakykim, kaimyno.

Autorius. Teisingai. Todėl egoizmo sąvoka aprėpia ne tik patį žmogų, bet ir tai, kas jam priklauso. Vyrui priklauso žmona, žmonai – vyras, jiems abiem priklauso vaikai, butas, automobilis, dar kažkas. Taigi matome, kad šeimyninis egoizmas apima visus šeimos narius. Jeigu jo susikaupia per daug, tai santykiai tarp jų visų neišvengiamai pašlyja. Todėl dar iki vedybų reikia mokytis teisingai organizuoti šeimyninį gyvenimą ir teisingai išsirinkti gyvenimo palydovą. Be šių žinių sukurti laimingą šeimą nepaprastai sunku.

Ji. Bet juk svarbiausia - meilė, o ne žinios. Argi ne meilė mums padeda atrasti gyvenimo draugą? Jeigu Vedos reglamentuoja vedybas su išskaičiavimu, tai ar gali būti kalba apie kokią nors laimę šeimoje?

Autorius. Be abejo, meilė yra aukščiausia laimės pasireiškimo forma. Tačiau žinios apie savo charakterio lavinimą meilei netrukdo. Tada jauno-

liai įsimyli ne tuos asmenis, kurie sudarys jiems daug rūpesčių ir net kančių, bet tuos, su kuriais jie bus laimingi. Tai tikrai labai svarbi tema, bet mes gal pirmiau reziumuokime tai, apie ką kalbėjome.

Išvada: *Vedos nurodo keturis žmogaus gyvenimo laikotarpius. Kiekvienam iš jų būdinga tam tikra veikla. Pirmame gyvenimo etape žmogus mokosi ir laikosi celibato, o jau kitame galimas vedybinis gyvenimas. Trečiame jis jau nebeatlieka tų pareigų, kurios trukdo tobulintis, o ketvirtame visiškai atsižada pasaulietiško gyvenimo būdo. Tačiau pasitaiko, kad žmogaus amžius neatitinka jo gyvenimo būdo. Gali būti, kad jis ilgiau mokosi, arba iš viso nekuria šeimos, arba labai anksti tampa vienuoliu. Visai atsitinka, bet dažniausiai subrendę žmonės pasineria į vedybinį gyvenimą; tai reiškia, kad jie apsikrauna daugybe pareigų ir sunkia karma. Tačiau visi optimistiškai tikisi, kad vedybiniame gyvenime jie atras laimę. Norint, kad tokie lūkesčiai išsipildytų, dar iki vedybų reikia mokytis būti laimingiems – puoselėti geras charakterio savybes, valyti ir stiprinti intelektą. Mokymosi metu ir iki pat vedybų didžiausias sėkmės faktorius vis dėlto yra ce-li-ba-tas, kad ir kaip tai žiauriai skambėtų. Toks gyvenimo būdas padeda susirasti tinkamiausią gyvenimo palydovą, kuris sugebės prisiimti dalį nelengvos jūsų gyvenimo naštos.*

Su kuo sutapsi, tokiu ir pats patapsi

Kokia šeima bus sukurta, daugeliu atvejų priklauso nuo jaunųjų interesų, bendravimo ir charakterio. Reikia pažymėti, kad vedinis supratimas apie merginos ir vaikinio elgesį iki vedybų labai skiriasi nuo to, kas dabar vyksta visuomenėje. Renkantis partnerį, Vedos rekomenduoja atkreipti dėmesį į asmenybės charakterį, interesus bei tikslus. Mes paprastai didžiausią dėmesį skiriame išoriniams dalykams, manydami, kad sėkmingoms vedyboms užtenka patrauklios išvaizdos ir mandagaus apsiėjimo. Jeigu žmogus sugeba maloniai bendrauti, tai mes jį ir renkamės.

Ji. Argi negalima pasikliauti savo intuicija, širdies balsu?

Autorius. Ne tik galima, bet ir reikia, tačiau ir kitų nuomonės apie išsirinktąjį nereikia ignoruoti. Dažnai ji būna daug objektyvesnė, negu patys jaunuoliai galvoja vienas apie kitą.

Meilė atima protą, užtat iš pradžių nepriekaištingą mums patikusio žmogaus elgesį mes laikome tikru ir neapsimestiniu. Tačiau tikrasis charakteris glūdi giliau, ir tuo galima įsitikinti, kai po vedybų praeina kiek laiko. Tada su tuo tikiniais pastebi, kad jų pasaulėžiūra, charakteriai bei interesai labai skiriasi.

Ji. Žinoma, būtų gerai lavinti savo charakterį ir laukti tinkamo jaunikio, tačiau tai rizikinga, nes gali išvis nieko nesulaukti. Aš nežinau, kaip ten buvo vediniais laikais, bet dabar jeigu moteris nesirūpins savo išvaizda, tai į ją niekas nekreips dėmesio. Gyvenime daug pavyzdžių, kai vidujai patrauklios moterys, bet nelabai besirūpinančios savo išvaizda, ilgai negali ištekėti.

Autorius. Jūs teisi, mergina būtinai turi prisiziūrėti, ir tada ji susilauks didesnio vaikinų dėmesio. Tačiau mes dabar kalbame apie tai, kaip nesuklysti renkantis. Artimas bendravimas su daugybe gerbėjų gali tik paklaidinti.

Jis. Norite pasakyti, kad jeigu mergina dabinasi ir per daug traukia vaikinų žvilgsnius, tai ji labiau rizikuoja pasirinkti netinkamą jaunikį?

Autorius. Taip. Kai atsiranda daug kavalierių, ne visada laimi pats geriausias. Atvirkščiai, dažnai triumfuoja atkaklesnis ir lengvabūdiškesnis. Todėl reikia prisiziūrėti, kad išvaizda nebūtų iššaukianti. Geriausia, kai jaunuolį patraukia ne išorinis merginos grožis, o jos charakteris ir gyvenimiškas požiūris. Štai kodėl merginai reikia puoštis kukliau. Šis paprastas patarimas labai padeda ateityje, kuriant šeimą. Supraskite – protingi vaikinai žiūri į kuklias merginas, o plevėsos – į margaspalves peteliškes, kurios viso labo tiek ir teturi – ryškia išvaizdą.

Ji. Įdomus dėsningumas. Tačiau sutikite, kad charakterį kada nors dar galima išsitaisyti, bet jeigu nėra nei figūros, nei veidelio, tai čia jau nieko nebe padarysi.

Autorius. Logiška, tiktai charakteris yra sudėtingesnis dalykas, negu atrodo. Ypatingai sunku būva tiems sutuoktiniams, pas kuriuos, apart charakterio trūkumų, yra ir astrologinis (psichinis) nesuderinamumas. O į neišvaizdų veidelį nedaug kas kreips didelį dėmesį, jeigu mergina turės auksinį charakterį.

Ji. Kaip išsirinkti žmogų, kurio charakteris atitiktų tavąjį?

Autorius. Vedos nurodo, kad asmenybė yra ne tai, ką mes matome anatomijos vadovėlyje. Mes laikome save kūnu, todėl visaip jį gražinam, stengdamiesi pademonstruoti kažkokius jo ypatumus. Taip, renkantis partnerį, į juos reikia atsižvelgti, bet tik antroje eilėje. Svarbiausia – charakteris. Vėliau reikia stengtis pažinti ir dvasines savybes. Patraukli išvaizda reiškia, kad žmogus turi kažkiek dorybingumo, ir į tai taip pat reikia atsižvelgti. Tačiau didžiausią dėmesį reikia skirti kitokio pobūdžio grožiui. Tai žmogaus charakterio ir pažiūrų patrauklumas. Yra dar ir dvasinis grožis, kurį išvelgti gali tik šventi žmonės. Mes apie tai dar kalbėsime, nors tai gana sunkiai suvokiama tema.

Ji. Jūs pažymėjote, kad jeigu žmogus gerai sudėtas, patrauklios išvaizdos, tai reiškia, kad jis yra gero būdo. Ar tai reiškia, kad negražus žmogus,

tegu ir geresnio charakterio, negali prilygti gražuoliui?

Autorius. Gerai, žinoma, kai po gražia išvaizda slypi ir geras charakteris. Tačiau kaip dažnai jie nesueina! Taigi nereiktų susivilioti vien tik išvaizda. Tai, kas taip traukia jaunos žmonės vieną prie kito, vedybiniame gyvenime dažnai verčia kentėti.

Jis. Kaip negatyvios savybės tampa tokiomis patraukliomis, kad priverčia mus įsimylėti? Aš manau, kad už išorinio grožio visada slypi ir vidinis grožis. Todėl visa, kas patrauklu, turi mums nešti laimę.

Autorius. Žinoma, patrauklumas visada žada laimę, tik neaišku, kiek ji tęsis.

Ji. Siekiant ilgalaikės laimės, reikia išsirinkti kuo gražesnę ir malonesnę žmogų. Natūralu, kad ją labiau mylėsi, todėl ir laimė truks ilgiau.

Autorius. Jeigu jūs kalbate apie tikrąjį grožį, kurį taip vertina išmintingi žmonės, tai esate teisi. Tačiau graži išvaizda būna ir kitokio pobūdžio, kuri, apart laimės, neša ir kančias. Tokį grožį spinduliuoja psichiniai centrai, susiję su lytine funkcija. Jis patraukia tik didelėmis seksualinėmis savo savininko galimybėmis. Meilė tokiam žmogui skatina vien tik gyvuliškus norus. Kiek jaunų žmonių dėl to nukentėjo!

Žmonės, pavergti tokios pigios meilės jausmo, nelabai rūpinasi savo charakteriu, atvirkščiai, dažnai jie elgiasi pernelyg laisvai ir net nepadoriai. Siekdami greičiau pasimėgauti savo partneriu, jie negalvoja apie ateitį. Gyvenime jūs tikriausiai sutikote daug tokių jaunuolių.

Ji. Jūs teisus, dabar tiek daug simpatiškų ir kartu įžūlių vaikinių, kurie gali išvesti mūsų dukrą iš kelio. Kaipgi susigaudyti, kas yra kas?

Autorius. Bendrai kalbant, jauniems žmonėms labai sunku atsakyti į tokį klausimą. Meilė jaunuolius apakina ir atima iš jų protą. Teisingai pasirinkti padeda: 1) šventraščių studijos; 2) supratimo, kaip turi elgtis žmogus, galintis atnešti mums laimę, ugdymas; 3) sukaupto dorybingumo atsargos; 4) celibatas iki pat vedybų; 5) gerų charakterio bruožų ugdymas; 6) globėjų, dorybingų draugų ir giminaičių, sugebančių blaiviai vertinti gyvenimiškas situacijas, pagalba; 7) horoskopai (su sąlyga, kad astrologas būtų tikrai kvalifikuotas specialistas).

Jis. Visa tai padeda pasirinkti. O kas trukdo?

Autorius. Pasirinkti tinkamą sutuoktinį trukdo: 1) neteisingas vedybinio gyvenimo laimės supratimas; 2) neišmanymas, kaip turi elgtis žmogus, tinkamas vedybiniam gyvenimui; 3) nedorybingų poelgių bagažas; 4) nenoras ugdytis gerus charakterio bruožus; 5) pernelyg didelis savarankiškumas, renkantis antrąją pusę; 6) palaidas ikivedybinis gyvenimas.

Jis. Aplamai tai tik bendros frazės. Kad mūsų pokalbis įeitų į praktines vėžes, turėtumėt kuo detaliau išaiškinti kiekvieną pateiktos klasifikacijos punktą.

Autorius. Okei, pradėsime nuo to, kaip svarbu suprasti, kas yra šeimyninė laimė.

Ji. Manau, kad pas kiekvieną žmogų yra vis kitoks šios laimės supratimas, taigi kokia prasmė apie tai kalbėti?

Autorius. O nuo kiekvieno šios laimės supratimo ir priklauso, kiek jos bus. Neabejodami savo neteisingo požiūrio teisingumu, jaunuoliai paskui būva priversti valgyti karčius tokio įsitikinimo vaisius.

Ji. Nejaugi visokius nemalonumus galima vertinti kaip laimę?

Autorius. Jeigu jie jaučiasi laimingi, tenkindami savo gyvuliškus instinktus, tai paskui ateina labai ir labai nemalonios pasekmės. Taigi, pirmą laimę, paskui – kančios.

Ji. Aš nelabai suprantu, koku būdu sausa teorija, tegu ten ir kalbama apie laimę, siejasi su artimo žmogaus pasirinkimu. Tikra meilė nesiremia logika, ji spontaniška, todėl abejoju, ar galima žmogų išmokyti, ką jis turi mylėti, o ką ne.

Autorius. Tai, ką jūs pasakėte, leidžia mums pradėti dėkingą temą apie tai, kaip užsimezga meilė ir ar galima kaip nors įtakoti šį intymų ir nevaldomą procesą, keičiant savo charakterį.

Jis ir ji (choru ir labai susitelkę). Klausom jūsų!

Autorius. Kadangi kiekvieno žmogaus charakteris formuojasi milijonus gyvenimų, pakeisti jį praktiškai neįmanoma. Galima tik sušvelninti pernelyg grubius jo pasireiškimus. Tai reiškia, kad renkantis gyvenimo draugą, reikia būti labai atidiems. Jis turėtų kuo labiau atitikti mūsų charakterį ir būti progresyvių pažiūrų. Harmonija šeimoje sudaro galimybę tobulėti ne tik tėvams, bet ir vaikams. Todėl šiuo klausimu neturėtų būti jokių sentimentų.

Ji. O aš sakau, kad meilė negali būti be sentimentų! Žmogus kartais pamilsta tą asmenį, kuriam jis paprasčiausiai pajunta gailestį. Sakykim, buvęs kalinys dievagojasi, kad nori pradėti naują gyvenimą ir prašo tekėti už jo, kad jis turėtų į ką pasiremti savo atgimime. Kas čia blogo, jei mergina atsilieps į jo prašymą?

Autorius. Renkantis jaunikį, labai svarbus faktorius, užtikrinantis bendro gyvenimo sėkmę, yra jo gera reputacija. Labai lengva padėti aplinkiniams žmonėms, kai gera ir tvirta šeima jau sukurta. Tačiau jeigu dar tik kuriant šeimą yra nors nedidelė rizika, kad kuris nors pasuks šunkeliais, verta susimąstyti, ar reikalingos tokios vedybos būsimiems vaikams, giminėms ir pa-

tiems jauniems, kai galbūt visiems prisieis kentėti. Gailestis nėra tinkamas pretekstas kažkam paaukoti savo gyvenimą. Darant tokį atsakingą žingsnį, reikia vadovautis vien tik sveika nuovoka. Jeigu kažkuris iš sutuoktinių nevykdys savo pažadų, kitiems šeimos nariams tai bus toks smūgis, kurį jie jaus visą gyvenimą. Vien pažadų neužtenka, norint atsikratyti netikusių įpročių ir palaido gyvenimo būdo. Gailestis pateisinamas, kai pats turi jėgų padėti, o artimiesiems žmonėms padėti paprastai yra sunkiausia.

Ji. Atrodo, jūs mane nesupratote. Aš kalbėjau apie tokį atvejį, kai jaunuolis jau atgailauja dėl savo praeities. Argi jis nevertas pasitikėjimo?

Autorius. Žinoma, jeigu jis gailisi tikrai nuoširdžiai, tai gal ir vertas kurti šeimą. Tačiau reikia žinoti, kad atgaila prieš pat vedybas dažniausiai nebūna nuoširdi. Jausdamas merginai stiprų potraukį, jaunuolis gali prižadėti nuversti kalnus. O po vedybų jis atsideda medaus kopinėjimui, visiškai užmiršdamas savo charakterio lavinimą. Todėl neužilgo atgimsta jo bloga karma, ir vargšė mergina visą gyvenimą kenčia dėl savo neapgalvoto žingsnio.

Jis. Negi po vedybų jaunieji nesugeba save tinkamai kontroliuoti?

Autorius. Dažniausiai. Štai kodėl mergina, rinkdamasi vaikina, didžiausią dėmesį turi kreipti ne į jo pažadus, o į jo poelgius ir reputaciją tarp žmonių. Geresnis, negu buvo, po vedybų jis tikrai nepasidarys. Todėl reikia mokytis teisingai pradėti savo vedybinį gyvenimą.

Ji. Grįžkime prie fakto, kad širdžiai neįsakysi, ką mylėti. Todėl tikriausiai nėra prasmės aiškintis, kuo vadovautis, renkantis gyvenimo palydovą. Meilė paprasčiausiai neduoda laiko tokiam pasirinkimui. Vis tiek neįmanoma išvengti to, kas turi įvykti. Kaip galima analizuoti tai, kas nesiremia jokia logika?

Autorius. Aš ir noriu išaiškinti, kaip lavinti savo vidines savybes, kad širdis pasirinktų tinkamiausią žmogų.

Ji. Argi galima kaip nors paveikti nevaldomą meilę?

Autorius. Meilė sukykla, kai tarp vyro ir moters atsiranda harmonija. Tada ir vieno, ir kito prote atsiranda žodžiais neapsakomas jausmas, kurį mes vadiname meile. Ar toks apibūdinimas sutampa su jūsiškiu meilės supratimu?

Ji. Žinoma, aš ir norėjau tai paaiškinti. Tačiau jūs tvirtinate, kad spontanišką harmoningos vienovės procesą galima įtakoti blaivių protu?

Autorius. Jūs teisi, sunku ką nors pakeisti, kai sukykla meilė. Todėl savo savybes reikia lavinti, kol dar neatsirado koks nors artimas žmogus.

Ji. Vadinasi, kai mes dirbame su savo charakteriu, širdžiai galima įsakyti, ką pamilti?

Autorius. Ne, širdžiai neįsakysi. Tačiau vis tik reikia žinoti, kad kai žmogus keičia savo charakterį, keičiasi ir jo santykis su aplinkiniu pasauliu. Šios

permainos sudaro galimybę atsirasti dar geresnei harmonijai. Todėl, kai ateina laikas įsimylėti, tarp jaunuolių atsiranda kilnesni santykiai, kurie toliau vystosi natūraliu būdu.

Jis. Pasakyta labai įtikinamai. O koks skirtumas tarp tyros ir žemesnio lygio meilės, ir kokio tipo harmonija tarp sutuoktinių atsiranda vienu ir kitu atveju?

Autorius. Priklausomai nuo meilės tyrumo galimi įvairūs jos variantai.

Tyriausia, aukščiausia yra meilė Dievui. Ji yra absoliučiai dvasinės prigimties ir labai retai sutinkama. Panaši meilė savo dvasiniam mokytojui. Meilė visoms gyvoms būtybėms irgi dvasinės prigimties ir būdinga tik šventiesiems be jokios nuodėmės. Motinos meilė nors ir ne tokia tyra, bet jai būdingas pasiaukojimas.

Taigi meilė tarp skirtingų lyčių gali būti įvairi. Susipažinus harmonija gali atsirasti bet kurio psichinio centro pagrindu. Jeigu tai viršutiniai centrai (pakaušio, kaktos, gerklės ir širdies), meilę lydės laimė ir progresas. Apatinių centrų (stuburgalio, papilvės ir saulės rezginio) harmonija stimuliuoja meilę, kurią lydės daugybė problemų. Jeigu jaunuoliai tobulina savo charakterį, keičiasi jų interesai, o tuo pačiu ir vedybinio gyvenimo laimės įvaizdis. Tada juos labiausiai įtakoja viršutiniai psichiniai centrai. Dėsninga, kad esant aukštesnio lygio bendravimui, tarp jaunuolių spontaniškai atsiranda ir dvasingesnė harmonija.

Jis. Kaip reiškiasi žemutiniai centrai, kai aktyvuojasi viršutiniai?

Autorius. Centrai, kurie aktyvuojasi, paima daugiau psichinės energijos, tada žemutiniai jos gauna atitinkamai mažiau, ir žmogui silpnėja potraukis tenkinti savo žemus instinktus.

Ji. Ar tarp vyro ir moters būva absoliučiai tyra meilė?

Autorius. Vedose pasakyta, kad taip mylėti galima tik Dievą. Tyra meilė žmonėms irgi pasitaiko, bet dažniausiai tiems, kurie jau tokią meilę jaučia Dievui. Visose gyvose būtybėse jie mato ne kūnus, o sielas, todėl vienodai myli augalus, gyvūnus ir žmones. Toks sąmonės lygis pasiekiamas tik visiškai apsisivalius nuodėmės.

Kai vyro ir moters siekiai yra kilnūs, jų meilė taip pat gali būti pakankamai tyra ir nesavanaudiška. Tačiau absoliučiai tyra yra tik meilė Dievui ir Jo atsidavusiems tarnams.

Ji. Kaip jūs apibūdintumėt tyrą meilę?

Autorius. Tai yra stipriausia, tikra meilė, neturinti jokių savanaudiškumo apraiškų, nesuteršta netikro ego veiklos. Tokia meilė neturi nieko bendro su materija ir materialiu pasauliu. Jos prigimtis – dvasinė. Maksimaliai pasireiškia asmeniniuose visiškai apsisivaliusios sielos santykiuose su Viešpačiu.

Tokią meilę savo širdyje gali prižadinti kiekvienas žmogus, pradėjęs tarnauti Dievui.

Jis. Man atrodo, kad eiliniam žmogui tai nepasiekiamo. O šiaip jau žmonių tarpusavio santykiuose ar įmanoma bent kiek tyresnė meilė?

Autorius. Kai žmogus gyvena dėl kitų ir sau nieko neprašo, tai tokie santykiai yra ganėtinai tyri. Jeigu sutuoktiniai palaiko nesavanaudiškus santykius, tai natūralu, kad jų meilė bus pakankamai tyra ir kilni. Žmonėms, kurie nesiekia dvasinių aukštumų, ji praktiškai neprieinama. Tačiau apsivalius nuodėmės, bet koks žmogus gali turėti tyrus santykius su Dievu ir visomis gyvomis būtybėmis.

Jis. Kaip galima išvystyti tokius santykius su artimais žmonėmis?

Autorius. Pirmiausia reikia įsisąmoninti, kad tyra meilė – realybė. Žinoma, gyvenime ji pasitaiko retai. Pirmiausia, kaip buvo minėta, reikia pamilti Dievą, o tada meilė žmonėms ateis savaime. Nuolatos laistydami medžio šaknis, mes tuo pačiu pasotiname ir jo lapus, o pamildami Dievą, mes „laistome“ visos būties šaknis, jos priežasčių priežastį. Tada mus supantys žmonės bendraudami taip pat pajunta tokių tyrų santykių skonį.

Ji. Ar mums dabar reikia nagrinėti tokias išaukštintas temas? Jeigu net šventieji ne visada gali pasiekti tokią tyrą meilę Dievui, tai ką kalbėti apie žmones, kurie tik pradeda savarankišką gyvenimą.

Autorius. Taip, jūs teisi, mažai kas gali atlikti tokį žygdarbį. Tačiau jeigu žmogus tikrai nori laimingo vedybinio gyvenimo, jis iš visų jėgų turi stengtis pamilti Dievą, tada ir šeimoje bus meilė. *Bhagavadgytoje* (BG 2.46) sakoma: *Visas reikmes, kurias patenkina mažas šaltinis, gali patenkinti ir didelis vandens telkinys. Taip ir žinantis galutinį Vedų tikslą pasiekia visus kitus jų tikslus.*

Jis. Vadinasi, galutinis Vedų tikslas yra meilė Dievui?

Autorius. O ką, nė karto apie tai negirdėjote?

Jis. Tiesiog galvojau, kad gal yra dar kokie nors ne mažiau svarbūs tikslai. Įdomu, iki kokio lygio reikia apvalyti savo sąmonę, kad būtų bent kokia laimingo vedybinio gyvenimo garantija?

Autorius. Mūsų dvasinė prigimtis tokia, kad mes negalime gyventi be meilės, todėl stengiamės mylėti bent vienas kitą, kol mūsų santykiai su Dievu dar tokie netobuli.

Žmonės yra įvairiausiuose sąmonės lygiuose, todėl ir vedybinė meilė būva įvairi. Subtiliame žmogaus kūne yra septyni psichiniai centrai. Vedose sakoma, kad apatiniai centrai kontaktuoja su žemiausio lygio sąmone, kurioje vyrauja šiurkšti kūniška energija.

Vyro ir moters santykiai formuojasi priklausomai nuo jų sąmonės lygių

suderinamumo.

Jis. Kaip funkcionuoja visi tie psichiniai centrai?

Autorius. Patys centrai yra nematomi, nes priklauso subtiliam kūnui. Bet kokia mūsų veikla yra susijusi su šių centrų veikla.

Pats žemiausias centras susijęs su egoizmu ir lytiniais santykiais. Jeigu tarp sutuoktinių nusistovi geri santykiai žemutinių centrų pagrindu, visa jų bendro gyvenimo prasmė – elementariausias seksas.

Antrasis centras, esantis truputį žemiau bambos, susijęs su savisauga, godumu ir baime. Kai sutuoktinių santykiai yra šio centro lygyje, jų gyvenimo prasmė – susikurti kuo geresnes gyvenimo sąlygas (butas, baldai, vila, mašina).

Centras, esantis saulės rezginio srityje, susijęs su ambicijomis, virškinimu ir pasitenkinimo jausmu. Sutuoktinių santykiams harmonizuojantis šio centro lygyje, bendro gyvenimo tikslu tampa prestižo ir kuo geresnės visuomeninės padėties siekimas.

Centras, esantis širdies srityje, susijęs su doroviniu žmogaus vystymuisi. Sutuoktinių santykiams harmonizuojantis šio centro lygyje, jų bendro gyvenimo tikslas – laikytis dorovės principų, nešančių ramybę ir klestėjimą.

Gerklės centras susijęs su emocijomis ir juslių kontrole, o sutuoktinių bendro gyvenimo tikslas šio centro lygyje – siekti juslių kontrolės ir subtilio pasaulio suvokimo.

Kaktos centras susijęs su protine veikla. Kai sutuoktiniai yra šio centro lygyje, savo gyvenimą jie pašvenčia šventraščių studijoms, gyvenimo prasmės suvokimui ir apsivalymui nuo nuodėmių.

Pats aukščiausias centras yra viršugalvyje. Jis susijęs su intelektu. Šiame lygyje sutuoktiniai nesavanaudiškai siekia dvasinių žinių ir su meile bei atsidavimu tarnauja Dievui.

Harmonija dviejų apatinių centrų lygyje gali būti net pas gyvūnus. Aukščiausio centro lygyje ji įmanoma tik pačioms tobuliausioms gyvoms būtybėms visatoje.

Jis. Dabar norėtusi sužinoti, kaip jaunuoliams, kurie tobulina savo charakterį, atsiranda galimybė susirasti antrąją pusę su aukštesniu psichiniu lygiu? Jeigu pas tokius žmones apatiniai centrai vis tik aktyvūs, tai kaip tarp jų atsiranda harmonija būtent viršutinių centrų lygyje?

Ji. Tikrai, kodėl tarp jų savaime atsiranda daug tyresnė meilė, negu pas kitus?

Autorius. Pirmiausia reziumuokime šitą pokalbį.

Išvada: vedybinė laimė priklauso nuo sutuoktinių interesų lygio. Todėl Vedos rekomenduoja iki vedybų daugiausia dėmesio skirti gerų charakterio

bruožų lavinimui. Kai žmogus gyvenime nusibrėžia išaukštintus tikslus, jo charakteris natūraliai keičiasi. O pats aukščiausias tikslas – išvystyti mums glūdinčią meilę Dievui. Siekdamas tokio tikslo, žmogus savaime pamilsta ir jį supančius žmones.

Meilė dažnai nesivadovauja sveiku protu. Nuo to, kokio lygio psichinė harmonija jungia vyrą ir moterį, priklauso ir jų meilės lygmuo. Harmonija visada atsiranda žmonių interesų sferoje, todėl, pašventus savo gyvenimą aukštesniems tikslams, padidėja garantija sukurti laimingesnę šeimą.

Svarbiausia – teisinga motyvacija

Norint, kad būsimoje šeimoje vyrų ir moterų santykiai, pažinties metu reikia pasitikrinti, ką aš jaučiu tam žmogui. Tik pačioje pažinties pradžioje dar galima atsakyti tolesnio santykių eskalavimo, o vėliau jie darosi vis tvirtesni, kol pagaliau jau nieko nebeįmanoma pakeisti, net ir suprantant padėties beprasmiškumą.

Galvodami apie būsimą šeimą, jaunuoliai neturėtų sureikšminti partnerio elgesio pažinties metu. Tuo metu jo elgesys gali būti tiesiog idealus: jaunuolis demonstruos nepaprastą paslaugumą, mergina irgi dės visas pastangas pasirodyti geresne, nei ji iš tikro yra.

Ji. Kokiais kriterijais turėtų vadovautis mano dukra, rinkdamasi partnerį? Kaip jai susigaudyti, ar tai tinkamas žmogus?

Autorius. Jai reikia susižinoti, kaip jis supranta šeimyninę laimę. Tai padės nustatyti vaikinų sąmonės lygį.

Jis. Paaiškinkite, kaip skirtingos sąmonės žmonės įsivaizduoja laimingą vedybinį gyvenimą?

Autorius. Gerai, tada pradėsiu nuo žemiausio lygio.

1. Jeigu jaunuolis save laiko kūnu, jis norės laimingai gyventi su kitu kūnu, taigi mėgautis seksu, maistu, komfortu... Ir merginą jis rinksis, orientuodamasis į jos kūno grožį, o ne į jos pasaulėžiūrą, charakterį ar interesus. Svarbiausias jų bendro gyvenimo motyvas bus lytiniai santykiai. Toks vaikinai pažinties metu merginą stengsis kuo greičiau nusitempti į lovą.

Mergina, turinti tokią pat sąmonę, elgsis labai familiariai, visiems demonstruodama savo kūno ypatumus. Ji nelabai priešinsis, kai vaikinai ją pasikvies permiegoti, net nepaklausęs vardo. Vienintelis dalykas, kuris tokiai merginai turi reikšmę – vaikinai turi būti „kietas“.

2. Tam tikrų žmonių požiūriu, šeimyniniame gyvenime svarbiausia turėti gerą butą, mašiną, reikalingus ryšius... Savo simpatijų objektu jie neabejoti-

nai ieškos partnerio iš turtingos šeimos.

3. Jaunuoliai, siekiantys vadovaujančių postų ar sėkmės versle, ieškos partnerio, užimančio kuo geresnę visuomeninę padėtį.

4. Jaunuolis, lavinantis savo teigiamus charakterio bruožus, pamils kuklią, iš geros šeimos merginą. Tokios merginos partneryje vertina atsakomybės jausmą, sąžiningumą ir tinkamą elgesį.

5. Būva, kad žmonės, užsiimančios gilesniu savęs ir pasaulio pažinimu, susiranda toki pat partnerį. Šiuo atveju jaunuolis susiranda gero būdo ir asitraus proto merginą, o mergina ieško vaikiną, kuris optimistiškai žvelgia į visas gyvenimo negandas ir kantriai jas kenčia.

6. Dar rečiau vienas kitą susiranda jaunuoliai, esantys tiesos pažinimo kelyje. Jų bendro gyvenimo tikslas – visapusiškai tobulėti, siekiant dvasinių žinių.

7. Patys rečiausi, bet ir harmoningiausi santykiai būva tada, kai abu jaunuoliai nori kurti šeimą, kurios ašis būtų tarnystė Dievui. Paprastai tokie žmonės dar prieš susitikimą aktyviai užsiima dvasine praktika, o po vedybų dvasinių tiesos pažinimo keliu jie eina kartu tiek šiame, tiek kituose gyvenimuose.

Ji: Man visada atrodė, kad meilė yra nesuterštas ir išaukštintas jausmas, o jūsų samprotavimai sukelia visai priešingas mintis.

Autorius: Meilė – tai visada mumyse glūdinčio dvasingumo, prigimtinės mūsų savybės, išraiška, tik daugiau ar mažiau suteršta egoizmo. Kuo žemesnių centrų lygyje yra tarpusavio prisirišimas, tuo labiau mūsų meilėje išryškėja egoistiniai polinkiai.

Jis: Kiek supratau, meilė Dievui daug stipresnė, negu tarp žmonių. Kodėl mes vis tik labiau norime mylėti vienas kitą, o ne Dievą?

Autorius: Kaip dramblys neteikia didesnės reikšmės kompiuteriui, taip ir mes nesuprantame, kad reikia mylėti Dievą, visos meilės šaltinį.

Jis: Atseit mes per daug buki, taip?

Autorius: Taip, veržtis pas Dievą mums trukdo daugelyje gyvenimų sukauptos nuodėmės. Išmintingi žmonės vien patį norą pamilti Dievą vertina labiau už vyro ir moters meilę. Patirti tyrą meilę Dievui – reta sėkmė ir kartu svarbiausias žmogaus gyvenimo tikslas. Kaip ten bebūtų, bet toks polinkis glūdi kiekviename žmoguje.

Ji: Mane vis dėlto labiau jaudina žemiški dalykai, būtent, kaip teisingai ištekėti. Aš kantriai išklausiau, ko siekia jaunikiai, esantys įvairiuose sąmonės lygiuose. Tačiau, mano nuomone, ne mažiau svarbu ir pačiai merginai išsiaiškinti, kokiame lygyje ji yra. Tai turėtų padėti tiksliau numatyti, už ko jai lemta ištekėti.

Autorius: Jūs teisi. Renkantis gyvenimo palydovą, svarbiausia apsispręs-

ti, ko būtent tu tikiesi iš savo partnerio, kokiomis sąlygomis tu nori mylėti tą žmogų. Sukonkretinti, koks tavasis šeimyninės laimės supratimas, ko labiausiai trokšti vedybiniam gyvenime. Visa tai apibūdins tą psichinį centrą, kurio lygyje atsiras abipusis jaunuolių potraukis ir harmonija jų santykiuose. Paskui, bendro gyvenimo eigoje, pakeisti ją bus nepaprastai sunku.

Ji: Nejaugi po vedybų jau nieko nebegalima pakeisti? Kurgi teisingumas, jei nėra galimybės tobulėti?

Autorius: Yra ir teisingumas, ir galimybės, tik reikia, kad sutuoktiniai tuo užsiimtų, nes kitais būdais pakeisti esamus santykius praktiškai neįmanoma. Paprastai jie laukia permainų vienas iš kito, o ne iš savęs.

Ji: Kaip man susigaudyti, ko iš meilės tikisi dukra? Pati tai nepasisakys, nesulauksi.

Autorius: O jūs pasižiūrėkite, kokių žmonių rate ji ieško kavalieriaus, ir viskas bus aišku.

Jis: Jūs pamėginkite suklasifikuoti bendravimo pobūdžius, susiedami juos su jau išvardintais šeimos kūrimo motyvais.

Autorius: Tai visai nesunku.

1. Jaunuoliai, linkę į primityvią kūnišką laimę, bendravimo ieškos diskotekose, baruose ir kitose masinio jaunimo lankymosi vietose.

2. Linkę į turtus ir komfortą gyvenimo palydovo ieškos brangiuose restoranuose, poilsio namuose ar verslininkų draugėje.

3. Trokštantys šlovės ir valdžios vienas kitą susiras uždaruose vakarėliuose, į kuriuos ateina tik rinktiniai žmonės, dalykinių susitikimų metu, elitinėse kompanijose.

4. Jaunuoliai, lavinantys geruosius charakterio bruožus, susitinka bendraminčių būreliuose, jogos bei meditacijos užsiėmimuose.

5. Pradedant nuo penkto lygio susitikimai vyksta, bendraujant su dvasinės pakraipos žmonėmis. Dažniausiai būsimieji sutuoktiniai priklauso tai pačiai religinei konfesijai arba turi vienodą požiūrį į dvasinius dalykus.

Taigi nesunku suprasti, kokia vedybų motyvacija, kai matai, kokio bendravimo ieško jaunimas.

Ji: Bet būva taip, kad apsiveda ir jaunuoliai, turintys visiškai skirtingas bendravimo sferas.

Autorius: Taip, bet tokios vedybos dažniausiai būna nevykusios ir reikia, kad atidirbama kažkokia netikusi karma. Visi nemalonumai prasideda tada, kai kuris nors iš sutuoktinių pasijunta apgautas, matydamas, kad pasirinko ne tą partnerį, kokio tikėjosi.

Ji: O jeigu netikusio charakterio sutuoktinis pasistengs pasitaisyti, tai ar

ilgam jų santykiai pagerės?

Autorius: Aš jau ne kartą pažymėjau, kad vedybinio gyvenimo pradžioje jaunuoliai dažniausiai nesugeba užsiimti kokia nors saviuokla – ne tas tuo metu rūpi. O kai jausmai šiek tiek atvėsta ir protas prablaivėja, sutuoktiniai, jeigu jų interesai skirtingi, beveik tuoj pat pradeda pyktis. Todėl geriau prieš vedybas išsirinkti žmogų, kurio pasaulėžiūra daugmaž atitiktų tavąją.

Ji: O jeigu žmogaus įsitikinimai neatitinka bent ketvirto lygio pagal jų klasifikaciją, ar tai reiškia, kad jam jau nelemta turėti aukštesnio lygio santykius?

Autorius: Santykius bet koku atveju galima pakeisti, tik klausimas, kokia kaina. Jau geriau iki vedybų padirbėti su savimi, kad atitiktum tuos reikalavimus, kuriuos keli būsimam partneriui.

Ji: O jeigu gyveni su žmogumi, kurį pasirinkai, vadovaudamasis neteisinga motyvacija, – ar galima pataisyti tokią padėtį?

Jis: Aš dėlto tave čia ir atsivedžiau.

Ji: Tada paaiškink, kodėl mūsų santykiai negerėja, nors tu čia jau seniai vedžioji pokalbius apie laimingą gyvenimą?

Jis: Todėl, kad žmogus pirmiausia atranda laimę savyje, ir tik paskui įgauna stiprybės keisti santykius su aplinkiniais. Dabar aš pats po truputį keičiuosi, bet greitai ir iki tavęs prisikasiu.

Ji: Och, neduok Dieve! Įsivaizduoju!

Jis: Ramiai tiktai!

Autorius: Linksma su jumis sėdėt už stalo...

Jis: Neimkite į galvą. Geriau smulkiai paaiškinkite, kaip prasideda ir kuo pasibaigia visi tie minėti septynių rūšių santykiai.

Autorius: Gera, tik pirmiau reziumuosime šitą pokalbį.

Išvada: *Norint, kad būsimoje šeimoje būtų tvirti, geri santykiai, dar pažinties metu reikia žinoti, kas mane traukia prie to žmogaus. Tuo metu reikia susigaudyti, kodėl aš noriu vedybinio gyvenimo, nes paskui bus sunku ką nors pakeisti.*

Sutinkamai su šia motyvacija ir psichiniais centrais yra septyni pagrindiniai šeimyninės harmonijos tipai. Tik keturi iš jų mus gali padaryti laimingais, kiti trys neišvengiamai baigsis kančiomis.

Pats protingiausias būdas susikurti normalius šeimyninius santykius – kultivuoti dvasinę praktiką dar iki vedybų. Bet nereikia nuliūsti, jeigu toks supratimas atsirado jau po vedybų. Reikia nedelsiant pradėti tobulinti savo charakterį ir po truputį keisti savąjį šeimyninės laimės įvaizdį. Tada santykiai su artimaisiais irgi pradės gerėti.

Meilė ir seksas

Panagrinėkime pirmąjį atvejį, būdingą mūsų laikmečiui, kai jaunuoliai suartėja apatinio psichinio centro lygyje, kur vyrauja lytinis potraukis. Šio centro aktyvumas susijęs su Marso planeta, kuri atsakinga už žmogaus valią bei egoizmą, vyriškus lytinius organus ir lytinius santykius.

Įvairios šio lygio apraiškos praktiškai pasireiškia daugumai jaunimo. Jiems atrodo, kad toks šiaip jau natūralus potraukis kitai lyčiai ir yra ta tikroji meilė. Tačiau apie jausmų gilumą šiame lygyje nėra ko net kalbėti, nes apatiniai centrai verčia ignoruoti žmogaus charakterį, polinkius ir pasaulėžiūrą.

Jis: Vadinasi, jie nesupranta, kad tokie santykiai nėra meilė, o tik paprastas pramogavimas?

Autorius: O jiems nėra skirtumo tarp meilės ir lengvabūdiško bendravimo. Žinoma, tai irgi tam tikra meilė, jaunuoliai jaučia kai kuriuos jos požymius. Jie stengiasi buvoti vietose, kur skatinami tokio žemo pobūdžio santykiai – diskotekose, baruose, – ir galvoja, kad kitokios laimės nebūna. Jų mėgiamos dainos, šokiai, poezija, muzika, filmai propaguoja ir skatina geismą priešingai lyčiai. Ir kai jaunimas entuziastingai klausosi tokių idiotiškų dainų ir žiūri nemažiau idiotiškus filmus, darosi visiškai aišku, kad juos visiškai patenkina įžūli ir grubi meilė, į kurios žabangas jie neužilgo pateks.

Ji: O argi nebūva taip, kad tokio tipo jaunuolis įsimylėtų aukštesnių polėkių merginą?

Autorius: Žinoma, taip atsitinka, ir neretai. Pažinties metu jų santykiai gali harmonizuotis ne tik žemiausio centro lygyje, bet ir kažkokiam aukštesniame. Paprastai tokiais atvejais meilė tarp jų ilgai neužsibūva. Mergina, orientuodamasi į aukštesnio lygio santykius, vengs kuo greitesnio suartėjimo, kurio sieks jaunuolis. Prasidės konfliktai, ir galiausiai jų draugystė pasibaigs. Harmoningi santykiai aukštesnių centrų lygyje neleidžia ištvirkauti, jie palaiko laipsnišką suartėjimą.

Ji: Ką daryti merginai, kai vaikiną apgaulės būdu primeta jai lytinius santykius?

Autorius: Sunkus klausimas, reikia žinoti konkrečią situaciją. Kad tokių dalykų nebūtų, reikia mokytis, kaip atpažinti vaikus, kurie merginą gali įstumti į tokią padėtį.

Ji: Ar tėvai gali ją kaip nors nuo to apsaugoti?

Autorius: Vėdos tėvams pataria neleisti jaunoms mergaitėms laisvai bendrauti su vaikinais. Tuo atveju, kai abu, – tiek vaikiną, tiek merginą, – aklaui stengiasi susigadinti savo gyvenimą, tėvai juos turi bausti. Tačiau dabar

vaikams dažniausiai duodama visiška laisvė, todėl minėtoje situacijoje tėvai greičiausiai bus bejėgiai ką nors padaryti.

Ji: O ar mergina gali kaip nors pati apsiginti nuo merginimo?

Autorius: Jai tai būtinas sugebėjimas. Padori mergina privalo suprasti, kad jeigu ji vaikinui per daug leis, tai liūdna baigtis neišvengiama. Jų tarpusavio santykiuose yra tam tikra riba, kurią peržengus, mergina jau nebegali apsiginti nuo kavalieriaus kėslių. Bet jeigu mergina buvo teisingai auklėjama, ji elgiasi atsargiai, ir išlūš vaikinai praktiškai neturi galimybės jai pakenkti.

Jis: Kažin, kaip susiklosto gyvenimas tų porelių, kurios bendro gyvenimo pagrindu laiko vulgarų seksą?

Autorius: Čia galimi trys variantai.

Pirmas atvejis. Dažnai jaunuoliai, kuriuos jungia tik seksas, nenori jokių vedybų, ir tik ypatingu atveju ar esant didelei psichinei tarpusavio priklausomybei jie įformina santuoką. Jiems tiesiog norisi visada būti kartu ir kuo dažniau mėgautis seksu. Tačiau ilgainiui jie pamato, kad jų interesai visiškai skirtingi. Jiems darosi vis sunkiau būti kartu, nes bendravimas neteikia buvusio džiaugsmo, kadangi tai, kas įdomu vienam, neįaudina kito. Bandydami kažkaip pakeisti savo santykius, jie pradeda vaidytis. Paliaubų metu jie dar užsiima seksu, bet palaipsniui jų lytinis potraukis – vienintelis bendro gyvenimo stimulas – vienas kitam vis mažėja, kol pagaliau suvisai dingsta, o kartu – ir jų meilė.

Jis: Kokių bendro gyvenimo metu jie pradeda pastebėti sunkumus?

Autorius: Užtenka kartu pagyventi pusę metų. O po dviejų-trijų metų jų santykius ištinka didelė krizė.

Jis: Ar dabar dažnos tokios vedybos?

Autorius: O, labai. Pagrindinis jų požymis – sutuoktiniai neturi jokio ištikimybės jausmo. Todėl dažniausiai ir gyvena nesusituokę, nes taip nieko vienas kitam įsipareigoti nereikia. Štai kodėl dabar išyra tiek daug šeimų.

Ji: Ar toks gyvenimas visada grindžiamas tik vulgaraus sekso potraukiu?

Autorius: O kokia dar priežastis gali būti, kai bendras gyvenimas apiforminamas būtent taip? Jeigu jaunuoliai savo santykius vertintų bent kiek rimčiau, jie būtinai susituoktų kaip pridera.

Ji: Pažįstu vieną tokią šeimą. Jie sako, jog taip gyvena todėl, kad nemėgsta visokių iškilmingų ceremonijų.

Autorius: Viešpatie, kokios gali būti emocijos ar sentimentai, kai perspektyvoje nusimato būsimųjų vaikų likimai? Jeigu jie atsakingiau galvotų apie šeimos išsaugojimą, būtinai įtvirtintų savo santuoką juridškai.

Betgi pakalbėkime apie kitas tokio gyvenimo peripetijas.

Antras atvejis. Mergina, iki valios pasimėgavusi palaidu gyvenimu, pajunta vienatvę ir dabar pasiruošusi viskam. Eiliniam kavalieriui ji inscenuoja karštą meilę.

Jis: Kuriam galui tie spektakliai?

Autorius: Tokia mergina jau negali ištekėti, vedina meilės jausmo, nes palaidas gyvenimas ją pakankamai psichiškai išsekino. Tačiau ir vieniša likti nenori, todėl naudojasi bet koku vaikinų, kuris nori su ja suartėti, bandydamas ją palenkti bendram gyvenimui.

Jis: Kam reikalingas toks gyvenimas – be meilės?

Autorius: Dauguma moterų nemėgsta vienatvės. Pagimdžiusi vaiką, moteris jaučiasi laimingesnė. Todėl merginos, pasinėrusios į palaido gyvenimo malonumus, visada puoselėja slaptą ar aiškų norą gauti vyrą ir gimdyti.

Ji: Ar ilgai joms sekasi vaidinti tą karštą meilę?

Autorius: Pasisotinęs merginos kūnu, vaikinas pradeda suprasti tikrąją padėtį.

Ji: Ar po to mergina gali kaip nors išsaugoti šeimą nuo suirimo?

Autorius: Taip, jeigu ji labai pasistengs, tai kažką gali padaryti. Tačiau jeigu pirmu atveju bent jau buvo kažkokia harmonija, tegu ir žemiausio centro lygyje, tai šiuo atveju ir šito nėra. Todėl mūsų sutuoktiniai gyvens kaip svetimi žmonės. Santykiai tarp jų gali pasitaisyti, jeigu nors vienas ims save tobulinti.

Trečias atvejis. Abu jaunuoliai persisotina palaidu gyvenimu ir sukuria šeimą kaip „likimo draugai“. Kadangi jų seksualinė energija jau išnaudota, tarp jų nėra ne tik seksualinės, bet apamai jokios harmonijos. Tokie žmonės jaučiasi nelaimingi bei vieniši, todėl nori, kad šalia kas nors būtų. Bendram gyvenime vienas kitam jie nejaučia nei didelio prierašumo, nei priešiško. Paprastai tokios poros sėkmingai prasigeria arba ieško laimės darbe.

Visų trijų situacijų analizė rodo, kad tuo atveju, kai vulgarus seksas laikomas laimės etalonu, vedybinis gyvenimas būna pasmerktas sunkiems išbandymams.

Ji: Viskas labai logiška, bet jeigu meilė sukylo apatinių centrų lygyje, tai kodėl vėliau, pradėjus bendrą gyvenimą, tarp jaunuolių negali atsirasti kokia nors harmonija aukštesniuose centruose?

Autorius: Jeigu tokia harmonija atsiranda, pradeda vystytis ir atitinkami, aukštesnio lygio santykiai, kurie poreiui ganėtina maišo, nes nesiderina prie jų supratimo, kad meilė – tai nevaržoma seksas. Galiausiai jie taikiai išsiskiria ir ieško kitų partnerių. Žinoma, pradėjus praktikuoti teisingą gyvenseną, viskas gali klostytis kitaip, bet čia jau kita tema.

Jis: Jie galėtų kurį laiką pagyventi su vienu partneriu, paskui – su kitu...

Man atrodo, kad tai būtų tam tikra išeitis tokiose situacijose.

Autorius: Dažniausiai jie taip ir daro. Blogiausia, kad taip gyvenant, palaipsniui dingsta lytinė potencija, ir tada naujas partneris suteikia mažiau malonumo, negu senasis. Tai sukelia liūdesį ir depresiją (dažniausiai moterims) arba potraukį alkoholiui, narkotikams ir lytiniams iškrypimams (daugiausia vyrams).

Jis: Nereikia nusigyventi iki tokios būsenos. Pasidžiaugei kurį laiką tokio palaido gyvenimo malonumais – ir užteks, pradėk normalų vedybinį gyvenimą, negi kas trukdo?

Autorius: Jūs neatradote dviračio. Taip galvoja daugelis jaunuolių. Tačiau reikia žinoti, kad bendrame gyvenime turi būti kažkokia harmonija. Ji priklauso nuo žmogaus dorybingumo, kurį jis sukaupė praeityje. Kuo doresni buvo jo poelgiai, tuo didesnė harmonija. Bet jeigu visa dora buvo iššvaistyta palaidai gyvenant, tai iš kur jos pasisemti, kuriant normalią šeimą? Tuo atsakingu metu žmonės praktiškai jau būva praradę sugebėjimą mylėti.

Jis: Sunkus atvejis, bet gal nereikia nuleisti nosies, o kurį laiką pagyventi vienam, užsiimant askezeimis. Apsivalius jau galima mėginti kurti normalią šeimą.

Autorius: Kartais tokie žmonės suvokia savo niekingą padėtį ir pasuka doros keliu. Tada viskas vyksta taip, kaip jūs sakėte. Tačiau dažniausiai jie neturi nei jėgų, nei išminties kaip nors pakeisti savo gyvenimą. Paprastai jie vis giliau panyra į neišmanymo *guną* (girtuokliavimas, banditizmas, narkomanija, lytiniai iškrypimai).

Ji: Kaipgi padėti tiems nelaimėliams? Juk jiems nenusimato jokių prošvaisčių.

Autorius: Nuodėmingas gyvenimas labai žaloja psichiką, todėl tokiems žmonėms padėti yra nepaprastai sunku. Dažniausiai jie atsipeikėja tik po to, kai patiria labai skausmingus išgyvenimus. Gerai prisikentėję, jie jau pradeda įsiklausyti į kitų nuomonę apie teisingą gyvenimą. Šiuo atveju jau galima kažkiek padėti. Korektiškai suteiktos žinios gali iš pagrindų pakeisti visą jų gyvenimą. Kai tik jie pradės dirbti su savo charakteriu, nuo to momento ir prasidės jų tobulėjimas. Tačiau daugumai nepadeda net išgyvenamos kančios, todėl jų tolesnė degradacija neišvengiama. Tik po daugelio gyvenimų, iki valiai prisikentėję žemutinėse planetose, jie pradeda siekti aukštesnės kategorijos laimės.

Jis: Vadinasi, anksčiau ar vėliau, jiems vis tik pavyksta įsukti į teisingą kelią?

Autorius: Žinoma. Juk šiame pasaulyje nėra amžinų materialių kančių,

kaip nėra ir amžinos materialios laimės. Amžina laimė yra tik ten, kur egoizmo nėra net šešėlio – dvasiniame pasaulyje.

Išvada: *būsimieji sutuoktiniai niekada nebus laimingi, jeigu orientuosis į meilę, grindžiamą tik vulgariu seksu. Siekdami tokios vedybinės laimės, jaunuoliai iš anksto pasmerkia save kančioms. Apatinių centrų lygyje žmogaus charakteris, polinkiai ir pasaulėžiūra neturi reikšmės, ten mus valdo vien tik seksas. Susivilioję tokia pigia meile, jaunuoliai palaipsniui praranda gerus charakterio bruožus, ir jų likimas darosi vis labiau komplikuoatas. Nematydami išeities iš tokios situacijos, jie paprasčiausiai galutinai degraduoja. Tačiau išsigelbėjimas yra – reikia atsizadėti palaido gyvenimo ir imtis reguliarios dvasinės praktikos, kuri net labai degradavusiam žmogui suteiks vilties ir atvers visiškai naujas perspektyvas.*

Meilė ir gerovė

Kitas šeimų tipas – kai abipusis potraukis išsivysto psichinio centro, esančio truputį žemiau bambos, lygyje. Su juo susijusi Veneros planeta, kuri stiprina potraukį komfortui, turtams, prabangai ir kontroliuoja moteriškus lytinius organus. Kai jaunuolius apvienija šio tipo harmonija, jų bendro gyvenimo tikslas orientuotas į šilto, jaukaus lizdelio kūrimą.

Ji: O ką, argi blogai turėti tokį būstą?

Autorius: Žinoma, visai neblogai, tik Vedos perspėja, kad tai neturėtų būti pagrindiniu viso gyvenimo tikslu. Vis tik toks vedybinis gyvenimas yra stabilėsnis, negu tas, apie kurį kalbėjome pirmiau. Tačiau ir čia nėra didelės šeimyninės laimės.

Beje, po kurio laiko tarp tokių sutuoktinių gali atsirasti dar harmoningesni santykiai, bet jau žemiausio psichinio centro lygyje.

Ji: Tačiau ar noras surūpinti vaikams normalias gyvenimo sąlygas yra nuodėmė? Kodėl gamtos dėsniai turėtų už tai bausti?

Autorius: Vaikų tikrai nereikia išmesti į gatvę, tik tų normalių sąlygų kūrimas neturi užgožti aukštesnių tikslų. Kai jaunuoliai tiki, kad patogumai ir prestižas yra svarbiausi laimės šaltiniai, jie kuriasi likimą, kupiną sunkumų.

Jis: Paaškindite, prašau, įvairias tokio šeimyninio gyvenimo peripetijas.

Autorius: Abipusis potraukis antro psichinio centro lygyje atsiranda trim atvejais.

Pirmas. Mergina, norinti ramaus gyvenimo, siekia susirasti turtingą ar bent jau neblogai apsirūpinusį, turintį neblogus ryšius vaikina, šalia kurio ji jaustųsi saugi. Ji įsitikinusi, kad jai reikalingas tik toks vyras. Jos nejaudina

vaikino charakteris ir poelgiai. Norėdama susirasti tokį vyrą, ji ieško kokios nors elitinės draugijos. Mergina nekreipia dėmesio į jaunuolius, kuriems trūksta smarkumo ir šaunumo. Rengiasi pagal paskutinę madą ir yra šventai įsitikinusi, kad pigiai jos nepaisi. Galų gale neužilgo darbovietėje ar studijose ji susitinka savo išsvajotą kavalieraitį. Jisai, savo ruožtu, nuo jaunų dienų stengiasi būti tokiu šaunuoliu ir, žinoma, turtingu. Norėdamas turėti aprūpintą gyvenimą, jis intuityviai ieško nuovokios ir turtingos merginos. Ji turi sugebėti puikiai, nepraradama savo vertės pajautimo, bendrauti su žmonėmis ir turtingų žmonių draugėje išsilaikyti jų lygyje. Bet svarbiausia, kad ji turėtų turtingus tėvus.

Jis: Ar tokie žmonės išsiskiria iš kitų, sakykim, savo kalba, bendravimu?

Autorius: Jie mėgsta naudotis kitiems žmonėms nelabai suprantamomis sąvokomis ir žodžiais, labai didžiuojasi savimi ir savo aplinka, o progai pasitaikius, mielai demonstruoja panieką ne savo rato žmonėms.

Jis: Vadinasi, šis psichinis centras susijęs su noru kažką kaupti ir mėgautis gyvenimu panašių žmonių draugijoje?

Autorius: Būtent. Santykiai tarp tokių jaunuolių vystysis lėčiau, negu žemiausios čakros lygyje, nes jie pirmiau turi gerai pasitikrinti, kiek partneris atitinka jų reikalavimus.

Jis: Tai šio tipo santykiai būva tik tarp turtingų žmonių?

Autorius: Visai ne. Pasižiūrėkime į šio lygio jaunuolių santykius antruoju atveju, kai jie neturi reikalingų lėšų bendram gyvenimui, ir jų vienintelis noras – kaip nors prasigyventi. Jie pasiruošę dirbti dieną naktį, kad tik nuspirtų, sakykim, naujesnio modelio skalbimo mašiną. Visą savo energiją jie eikvoja buitiniams reikalams. Jie taip pat delsia eskaluoti tarpusavio santykius, nes pirmiau reikia pasirūpinti, kad būtų savas kampas.

Ji: Panašu, kad šiuo atveju meilės jų santykiuose dar mažiau, pernelyg jie racionalūs.

Autorius: Aš jau minėjau, kad kuo aukštesnio psichinio centro lygyje atsiranda harmonija, tuo lėčiau vystosi santykiai, bet jie būva tvirtesni.

Ji: Žinoma, tai visai protinga – pirmiau pasirūpinti būstu, o jau po to pradėti bendrą gyvenimą.

Jis: Dabar aišku, kodėl tu vis atidėliojai mūsų vestuves...

Ji: Tu galbūt galėjai gyventi kaip tas Leninas – „šieno kaugėj rudenį vėlyvą...“, bet man, turtingos šeimos atžalai, toks variantas netiko.

Jis: Štai ir paaiškėjo mūsų vedybų motyvacija.

Ji: Man tavo motyvai buvo seniai aiškūs. Turtinga šeima, tėtušio visuomeninė padėtis... Kas nori susigundys. Tačiau mano motyvai buvo visai kiti.

Kai mes apsivedėme, tu, galima sakyti, buvai be kelnų, o dabar pasižiūrėk, į kokią solidų poną išvirtai.

Jis: Tai tiesa, vadinasi, tavo motyvacija buvo kilnesnė?

Ji: Žinoma, aš norėjau ištraukti tave iš skurdo ir padaryti normaliu žmogui. Sakykit, toks motyvas – kokią psichinį centrą jis atitinka?

Autorius: Atleiskite, bet nieko gero negaliu jums pasakyti. Jūsų motyvacija atitinka trečią harmoningų santykių atvejį, kai neturtingas vaikiną veda turtingą merginą. Jis galvoja, kad jam labai pasisekė, nes dabar jam atviras kelias į savą biznį.

Jis: Taip, tačiau žmona pastoviai jį „tarkuoja“, kad jis naudojasi pinigais, kuriuos uždirdo ne jis pats, o jos šeima.

Ji: Nenešk šiukšlių iš trobos, geriau pagalvok, kuo būtum, jei ne aš? Palauk, pasakysiu tėčiui, kaip tu čia išsidarinėji.

Jis: Nesinervuok, žinoma, aš tau dėkingas. Sakykit, o kurios vedybos iš tų trijų atvejų yra geriausios?

Autorius: Didelio skirtumo nėra, nes visos baigiasi vienodai. Dar panaši situacija būva, kai turtingas vaikiną veda kokią nors skursną. Ji galvoja, kad tai ir yra didžiausia laimė – užpajauti turtingą vyrą, tačiau vaikiną nori tik vieno – turėti namų darbininkę, kuriai galima išmetinėti, kad ji iš neturtingos šeimos.

Jis: Ir koks jų likimas?

Autorius: Bendro gyvenimo pradžioje jie neturi laiko aiškintis savo santykių, nes visa energija eikvojama komfortiškų gyvenimo sąlygų kūrimui. Jie tikisi, kad tie rūpesčiai kažkada baigsis, ir bus galima ramiai gyventi. Tačiau reikalai niekada nesibaigia. Butas, apstatymas, mašina, garažas, vasarnamis... O čia jau ir vaikai paaugo, reikalingi pinigai jų išsilavinimui, taigi vėl sukis. Bet viltis kada nors atsikvėpti neužgęsta. Viskas būtų labai kilnu, tačiau jie nesupranta, kad žmogui niekada negana to, ką turi, be to, daiktai turi savybę senti, juos reikia keisti. Anksčiau ar vėliau nuo tokio gyvenimo prasideda ligos. Ir tik rimčiau susirgus, yra proga atitrūkti nuo reikalų, bet tada sutuoktiniai pastebi, kad jie vienas su kitu neturi apie ką kalbėti, išskyrus tuos pačius finansinius klausimus. Ir tada atsiranda kartėlis ir nusivylimas, jausmas, kad štai ari kaip negras, o iš artimų žmonių nesulauki nei dėkingumo, nei šilumos. Štai taip ir prasideda nepabaigiami šeimyniniai konfliktai.

Jis: Atrodo, lyg būtumėt kalbėję apie mano gyvenimą. Juk pareini namo, o čia visi užsiėmę savais reikalais, ir nesulauksi švelnesnio žodžio, visiems vienodai rodo. Žinoma, kai artinasi algos diena, aš staiga pasidarau ir „brangusis“, ir „tėveliukas“.

Ji: O kaip kitaip su tavimi susikalbėti?

Jis: Pamaitink pirmiausia, pasakyk ką nors malonaus, o jau paskui klausinėk apie reikalus.

Ji: Ir tada tu būsi laimingas? Nejaugi taip paprasta?

Jis: Taip, man materialios laimės daug nereikia.

Ji: Na, gerai. Sakyt, kokia tolesnė tokio vedybinio gyvenimo eiga?

Autorius: Kaip jau minėjau, santykiai šio tipo šeimose yra tvirtesni, todėl jos rečiau ir išyra. Tačiau kadangi tarp sutuoktinių nėra gero tarpusavio supratimo, tai ir didesnės laimės jų gyvenime nėra. Patekę į sunkią bei ilgalaikę finansinę krizę, jie praranda svarbiausią savo šeimyninės laimės motyvą ir dažniausiai išsiskiria, kaltindami vienas kitą sugadintu gyvenimu. Kartais vienas iš sutuoktinių susipažįsta su perspektyvesniu partneriu ir, sugalvojęs priežastį, palieka šeimą. Kartais jų vargų priežastimi tampa vaikai, išaugę godumo ir pinigų vaikymosi atmosferoje. Nenuostabu, nes jie buvo auklėjami atitinkama dvasia: jeigu parneši gerą pažymį, gausi „kramtuškės“. Šitaip vaikai užauga ciniškais ir merkantiliškais žmonėmis.

Jis: Kaip tokiose šeimose pagerinti tarpusavio santykius?

Autorius: Pirmiausia jie turi gauti žinių apie vedybinį gyvenimą, stengtis pildyti savo pareigas šeimai ir nesiusti, kai jas blogai atlieka kiti šeimos nariai. Reikia mokytis būti labdaringsiems dorybės *gunoje* ir skiepyti vaikams nesavanaudiškumą. Dabar neaiškinsiu šio klausimo subtilumų, nes tai visų būsimų pokalbių tema. Ten ir gausite atsakymus.

Ji: Manau, kad mūsų šeimoje ne taip viskas blogai. Mūsų santykiuose yra daug bendrumo. Štai, paskutiniu laiku mes aiškinamės, kaip teisingai laikytis dienos režimo.

Autorius: Padėk Dieve. Jeigu jūs visi stengiatės teisingiau gyventi, kitaip sakant, tobulėti, tai jūsų šeimoje didėja harmonija aukštesnių psichinių centrų lygyje.

Išvada: *kai tarp jaunuolių išsivysto harmoningi santykiai antro psichinio centro lygyje, jie suartėja, tikėdamiesi susikurti prašmatnų ir be problemų gyvenimą. Tokia šeima yra tvirtesnė, negu pirmojo centro atveju, tačiau apie kokią laimę galima kalbėti, kai santykiai grindžiami materialių gėrybių troškimu.*

Šiame lygyje jaunuoliai stengiasi būti šiuolaikiški ir atitikti visus mados reikalavimus. Susiradę panašų partnerį, jie pradeda ilgalaikį, dažnai per visą gyvenimą nusitęsiantį maratoną, stengdamiesi nutverti savąją laimę. Kartais, išsikvoję šiose lenktynėse visas jėgas, jie susimąsto, kaip jų pastangas vertina artimieji. Nusprendę, kad liko nesuprasti, jausdami nuovargį ir įvairias ligas, jie pradeda aiškintis tarpusavio santykius. Ilgainiui jų gyvenimas darosi tiesiog nebepakenčiamas.

Galimas daiktas, kad šiuo metu kažkuris sutuoktinis rimtai susimąstys, kaip taisyti situaciją. Sėkmė aplankys tuos, kurie ims vadovautis nesavanaudiškumo ir tobulėjimo principais. Palaipsniui jie suvoks, kad visos problemos yra dėsninga neteisingo laimės suvokimo tąsa. Atėjus tokiam supratimui, galima realiai taisyti pašlijusius šeimyninius santykius, o tada palaipsniui apsieiti ir tikroji laimė.

Meilė ir prestižas

Siekdami materialios laimės, mes vadovaujamės daugiau ar mažiau materialistiška motyvacija. Kuo silpnesnis materialus jos aspektas, kitaip sakant, kuo subtilesnė motyvacija, tuo daugiau vedybiniame gyvenime būva harmonijos ir stabilumo. Vedos teigia, kad siekiant sumažinti materialųjį mūsų gyvenimo aspektą, reikia žymiai daugiau energijos ir žinių, negu norint jį padidinti. Mėgautis gyvenimu, kuriame viską užgožia materialus aspektas, didelio proto nereikia. Noras naudotis subtilia materija savanaudiškais tikslais paprastai baigiasi taip pat, kaip ir prisirišimas prie grubiausių jos formų – nelaimingu gyvenimu.

Jis: Pateikite potraukio subtilioms ir grubioms materijos formoms pavyzdžius.

Autorius: Grubios materijos formos susideda iš cheminių elementų ir jų junginių. Noras mėgautis savo ar priešingos lyties kūnu, didelis prisirišimas prie prabangos, mašinos, namo, taip pat noras lepinti savo vaikus, – tai aiškus potraukis grubioms formoms.

Ji: O argi tai ne šventvagystė – laikyti savo vaiką kažkokia grubia materijos forma ir todėl nejausti jam jokios meilės?

Autorius: Tikroji šventvagystė – tai manyti, kad vaikas yra tik kūnas, kuris mums teikia malonumą, o ne siela. Jeigu motina taip galvoja, tai vaikas užaugęs irgi laikys save kūnu. Ko motina nori iš judviejų bendravimo, to sieks ir vaikas. Jeigu ji nori džiaugtis savo vaiko kūnu, užaugęs jis taip pat norės džiaugtis savo kūnu ir bus tipiškas egoistas.

Ji: O kaip elgiasi moteris, kuri žiūri į vaiką ne kaip į kūną, o kaip į sielą?

Autorius: Ji nori, kad vaikas užaugtų nesavanaudišku ir garbingu žmogui, todėl stengiasi jį mažiau lepinti ir santykiuose su juo būti santūresnė.

Ji: O argi negalima mylėti ir kūną, ir jame glūdinčią sielą?

Autorius: Vedos sako, kad negalima. Jeigu džiaugiamės vaiko kūnu, tai užmirštame, kad jis – siela, ir tada rūpinamės jo kūniškais poreikiais, o ne dvasiniu auklėjimu. Įdomu, kad jeigu mes koncentruojamės į tai, kad vaikas

yra siela, kūnas nėra kiek nenukentęs. Žmogus, patyręs dvasinę laimę, savaime tampa sveikuoliu.

Jis: Kaip rūpintis dvasiniu vaiko auklėjimu?

Autorius: Pirmiausia reikia pasirūpinti, kad jis turėtų tinkamą bendravimą. Tada jo intelektas apsivalys nuo materialaus laimės įvaizdžio ir atsiras supratimas, kad laimė – tai veikla, nukreipta į savęs pažinimą.

Ji: Vargė, kur aš jam rasiu tokią bendravimą?

Autorius: Jūs patys darykitės tokiais, kurie galėtų jam duoti naudingą bendravimą, tada nereikės ieškoti pašalinių, kas galėtų perimti jūsų pareigas.

Jis: Supratau – jeigu mes rūpinsimės savo dvasiniu progresu, aplinkiniams bendravimas su mumis taps labai palankus.

Autorius: Norą dvasiškai progresuoti geriau vertinti truputį kitaip, būtent, kad mes stengiamės tobulėti, norėdami padėti kitiems, o ne sau. Motyvacijoje turi vyrauti ne asmeninė, o visų laimė. Toks nesavanaudiškumas išeis į gera ir aplinkiniams, ir mums patiems.

Jis: Jūs dar nepasakėt apie potraukį subtilioms materijos formoms, kaip jis pasireiškia ir kokie jo ypatumai.

Autorius: Jeigu svarbiausias žmogaus gyvenimo tikslas yra šlovė, sėkmė, valdžia, visuomeninė padėtis, gera savo psichinės būklės kontrolė, tai ir yra požymis, kad jis nori naudotis subtiliomis materijos formomis. Daug laimės iš to jis nepeš. Subtili materija – tai protas, intelektas ir netikras ego. Ją įvaldyti reikia gilesnių žinių ir sugebėjimų, todėl tokie žmonės daug dirba su savimi. Didėjant jų pranašumui prieš kitus, kartu didėja ir jų išdidumas, arogancija bei piktumas.

Jis: Apie tobulėjimą jūs kalbėjote kaip apie svarbiausią gyvenimo tikslą, ir aš jums beveik patikėjau. Bet dabar iš jūsų aš girdžiu, kad darbas su saviimi ir savikontrolė neatneš didesnės laimės. Nagi, pasiaiškinkite.

Autorius: Savikontrolė yra tik įrankis, arba metodas siekti užsibrėžtų tikslų. Kiekvienas protingas žmogus, kuo jis beužsiimtų, turi jį įvaldyti. Tačiau tikslai būva labai įvairūs, todėl ir su gerais įrankiais galima prisidirbti. Jeigu žmogus naudojami šiuo metodu, siekdamas dvasinio pažinimo, jis tobulėja. Bet jeigu jis siekia tik šlovės ir valdžios, tai savikontrolė neatneš jam laimės. Taigi toks metodas nėra svarbiausias mūsų gyvenimo tikslas. Juo reikia naudotis tik kaip priemone, siekiant dvasinio tobulėjimo.

Jis: Su savikontrolė viskas aišku, ir jeigu aš turėčiau visą valdžią, seniai visi būtų laimingi. Taigi, siekdamas valdžios, aš nešu visiems laimę. Tai kodėl sakote, kad tokia, rodos, iškilni veikla neatneš man laimės?

Autorius: Todėl, kad tai neturi būti tikslu. Valdžia taip pat reikia naudotis

tik kaip įrankiu, siekiant kilnesnių tikslų, kitaip nesugebėsime ja teisingai pasinaudoti. Išlavinus reikalingus charakterio bruožus, valdžia ateina pelnytai, kaip dėsningas darbo su savimi rezultatas, ir todėl niekam neatneš kančių.

Jis: Įdomu – valdžia yra geras dalykas, tačiau siekti jos – jau blogai. Kaipgi turėsi valdžią, jos nesiekdamas?

Autorius: Žmogus turi trokšti ne valdžios, o visuotinės laimės. Štai tada jis gaus tiek valdžios, kiek tik valios panešti. Ji duodama už nuopelnus, pasiekus tam tikrą sąmonės lygį. O kai žmogus siekia tik pačios valdžios, tai jis arba visai jos negauna, arba ją gavęs nesugeba teisingai naudotis (trūksta reikalingų savybių). Ir tada jo laukia begalinės problemos.

Tačiau pratęskime pokalbį apie įvairias šeimos kūrimo motyvacijas. Dabar mūsų dienotvarkėje atvejis, kai toks motyvas yra valdžios bei prestižo troškimas. Tai psichinio centro, esančio saulės rezginyje, lygis. Jis susijęs su Saulės planeta, turinčia vyrišką pradą ir skatinančia užsiimti tvirtą padėtį visuomenėje. Taigi pirmas harmoningų santykių šiame lygyje variantas.

Jaunuoliai, kurių vedybinis gyvenimas bus skirtas valdžios bei prestižo siekimui, nuo mažų dienų turi polinkį į savikontrolę. Jie aktyviai sportuoja, įsisavina kvėpavimo pratimus, susijusius su dėmesio koncentracija, grūdina savo organizmą, badauja ir pan. Paaugę jie siekia būti lyderiais savo bendramžių tarpe, mokinasi vadovavimo meno. Tačiau, kaip nekeista, šios kategorijos žmonės į kitus žiūri iš aukšto, nežiūrint jų tvirtos valios ir siekio tobulėti.

Jis: Kaip? Tvirtos valios žmonės, siekiantys tobulėti, – ir negali apsivalyti nuo arogancijos?

Autorius: Jeigu žmogus trokšta tokių dalykų, kaip šlovė, prestižas ir valdžia, vadinasi, jis neturi nuolankumo. Jis tobulina savo charakterį, norėdamas būti pranašesnis už kitus, tačiau kartu puoselėjamas ir išdidumas. Mes jau kalbėjome, kad savikontrolė neturi tapti priemone siekti savanaudiškų tikslų, priešingu atveju ji ne tik kad netaiso charakterio, bet gadina jį.

Jis: Kaip keičiasi žmogaus charakteris, kai jis tobulinasi, siekdamas savanaudiškų tikslų?

Autorius: Gavus kažkokią valdžią, vis labiau sukykla išdidumas, ambicijos, pyktis, nepakantumas kitai nuomonei. Tada žmogus arba stveriasi už galvos ir pradeda mokytis nuolankumo, arba tampa savo pavaldinių despotu.

Jis: O kaip elgiasi merginos, norinčios ištekti ir tuo pat metu siekiančios šlovės bei prestižo?

Autorius: Jos ieško vyro, kuris turėtų padėti visuomenėje ir būtų visų gerbiamas. Suprasdamos, kaip svarbu tokiame lygyje tinkamai elgtis, jos taip pat nuo jaunų dienų stengiasi dirbti su savimi – sportuoja, praktikuoja

dietas ir badavimą, mokosi kalbų ir gražaus elgesio taisyklių. Jos nesunkiai susikuria reikiamą įvaizdį, tačiau savo ambicingą charakterį sunku pakeisti.

Tokio tipo žmonės suartėja dar sunkiau. Kartu jie ilgai gali užsiimti sportu, bizniu ar mokytis. Savo partneryje jie labiausiai vertina sugebėjimą laikytis duoto žodžio. Po vedybų, dar nepatyrę šlovės ir valdžios poveikio, jie neturi pernelyg netikusių įpročių ir yra visai padorūs žmonės. Bet kai tik jie pasiekia savo tikslus, santykiai šeimoje pradeda gesti. Jie darosi valdingi ir nepripažįstantys prieštaravimų. Jų interesai: politika, visuomeninis gyvenimas, nacionalinės problemos. Vertina detektyvus ir kitus filmus, kuriuose žmogus tampa nugalėtoju sunkiausiose situacijose.

Žmonės, kuriuos jungia tokio lygio harmoningi santykiai, kuria daugiau mažiau tvirtas šeimas, kažkiek laikosi šeimyninių tradicijų ir užima vadovaujančius postus arba dirba karinėse, policijos ir politikos struktūrose. Tačiau jų tarpusavio bendravime nėra visiško pasitikėjimo, jiems sunkiai pasiekiamas bendradarbiavimas, sprendžiant šeimynines problemas ir siekiant tobulesnio gyvenimo būdo.

Poras šiame lygyje dar gali apvienyti verslas, sportas, turizmas, kelionės ir netgi mokslas, siekiant šlovės ar labai didelės pagarbos. Tokios šeimos stabilios iki to laiko, kai sutuoktiniai pagaliau pasiekia savo tikslus. Tada jų egoizmas darosi nesuvaldomas, ir šeimoje prasideda begalinis santykių aiškinimasis. Šiaip jau jie sugyvena visai neblogai, nes yra bendri interesai, tačiau vos tik prasideda gyvenimiškos problemos, jie nebežino, kaip jas spręsti.

Ji: Netikiu! Nejaugi tokie gerbtini žmonės nesusigauja, ką daryti su iškilusiomis problemomis?

Autorius: Jiems tai tikrai labai sunku, nes nėra harmonijos proto ir intelekto lygyje. Be to, jeigu jie bando auklėti ar vaikus, ar vienas kitą, jų gyvenime prasideda neįveikiami sunkumai. Juk bet kokioje veikloje reikalingas tarpusavio supratimas, kuris atsiranda tik tobulinant savo charakterį arba esant psichologiniam suderinamumui. O šeimose, apie kurias mes dabar kalbame, nėra nei vieno, nei kito.

Ji: O argi nepakanka žmogui nurodyti jo trūkumus, kad jis pasikeistų? Kam dar čia tas darbas su savimi?

Autorius: Dėl daugelio priežasčių, kurios nuo mūsų nepriklauso.

Ji: Vėl karma kalta?

Autorius: Jūs teisi, kažkas kaltas, bet tik ne karma, nes ji yra įkūnytas teisingumas.

Jis: Kodėl gi mūsų bandymai ką nors paaiškinti artimiesiems – kaip žirniai į sieną?

Autorius: Dėl mūsų problemų kalti tik mes patys. Labai svarbu suprasti, kad mes jau pragyvenome daugybę gyvenimų, turime įsisenėjusius charakterio bruožus, todėl juos labai sunku pakeisti. Visa tai mes tai smulkiai išnagrinėjome pokalbiuose apie *gunas*.

Į vedybinį gyvenimą kiekvienas sutuoktinis žengia, turėdamas konkrečius motyvus, tikslus, ir tikisi, kad antroji pusė padės juos įgyvendinti. Kai šios viltys nepasiteisina, atsiranda nusivylimas. Nesuprasdami, kad kiekvienas žmogus turi daugelio gyvenimų pilnai suformuotą charakterį, sutuoktiniai dažnai su kažkokiu buku atkaklumu stengiasi vienas kitą pakeisti. Tačiau viskas veltui. Galiausiai tarp jų išauga siena. Kartu jie gyvena tik tam, kad palaikytų padorios šeimos statusą visuomenės akyse. Situaciją pakeisti gali tik bent vieno sutuoktinio pažiūrų pasikeitimas. Tam reikalingas atitinkamas bendravimas. Jeigu jo nebus, nebus ir galimybės rasti bendrą gyvenimo tikslą. Apart šlovės ir pagarbos, daugiau niekas nerūpės.

Dar viena priežastis, kodėl nepadeda mūsų įkalbinėjimai, – reikia, kad pats žmogus užsinerėtų keisti savo charakterį. Bet kad jis to panorėtų, irgi reikalingas teisingas bendravimas. Tačiau kur jį rasti, jeigu jo interesai nesiekia tokio bendravimo lygio? Vienintelis būdas atsikratyti netikusių charakterio bruožų – pakeisti savo interesus, pakeisti savąjį laimės supratimą. Tai įmanoma, jeigu klausai tų, kurie turi teisingesnį laimės suvokimą.

Trečioji priežastis, kodėl šio lygio šeimose sunku pakeisti charakterį, yra ta, kad norint perauklėti kitą žmogų, reikia pirma užsitarnauti jo pagarbą ir pačiam turėti tas savybes, kurias nori jam įskiepyti. Sutuoktinis gali kalbėti teisingiausius dalykus, bet jeigu jo šeimoje negerbs, tai niekas jo nesiklausys. Norint šeimoje užsitarnauti pagarbą, reikia sistemingai dirbti su savo charakteriu. Tokiu būdu savo artimiesiems jis padės keistis į gera, tik jokių būdu nereikia aiškintis santykių. Šeimos narių charakteris palaipsniui taisysis, priklausomai nuo jo paties pažangos.

Jis: O ar juos dar kas nors, apart valdžios ir prestižo, domina? Ar jie bent kiek myli vienas kitą?

Autorius: Mes dabar visą laiką tik apie meilę ir kalbame, tačiau visi ją supranta labai skirtingai. Jeigu jus domina, ar greitai tarp jų vystosi intymesni santykiai, tai mes apie tai jau kalbėjome. Jeigu tarpusavio harmonija atsiranda aukštesnio psichinio centro lygyje, tai ji automatiškai palaipsniui vystosi ir žemesnių centrų lygyje. Santykiai darosi vis labiau intymesni, o kitaip nebūtų vaikų.

Ji: O ar dažnai būva taip, kad žemutinių centrų lygyje harmonija tokiose šeimose vis dėlto neatsiranda?

Autorius: Na, būva ir pasitaiko, tačiau jeigu sutuoktinius vienija koks nors aukštesnis bendro gyvenimo idealas, tai viena ar kita problema lytiniuose santykiuose juos nelabai jaudins. Jeigu tokio idealo nėra, o visas bendras gyvenimas susiveda į juslinius malonumus, tai toliau kartu gyventi bus labai sunku.

Išvada: kartais jaunuolius labiausiai traukia tokie subtilūs malonumai, kaip išdidumas, šlovė ir garbė. Tokiu atveju jų vedybinės laimės supratimą kontroliuoja psichinis centras, esantis saulės rezginyje. Šitokią harmoniją pasiekti nėra taip paprasta. Kadangi reikalavimai būsimam partneriui dideli, tai prisieina ir su savimi padirbėti. Nesuprasdami, kad be nuolankumo ir nesavanaudiškumo savybių neįmanoma pakeisti savo charakterio, jie vis tik stengiasi tapti tobulomis asmenybėmis. Sukūrę šeimą, jie pradeda ilgą kelią, siekdami užimti kuo aukštesnę visuomeninę padėtį. Jeigu yra stiprus noras, jeigu jie atkakliai lavina savo charakterį, anksčiau ar vėliau sutuoktiniai pasiekia užsibrėžtą tikslą. Bet nuo šio momento prasideda visos bendro gyvenimo problemos. Vyras, kurio sąmonė užnuodyta begaliniu savo vertės pajautimu, darosi vis labiau išdidesnis. Žmona, savo ruožtu, puikiai supranta, kad be jos pastangų visa tai būtų tik fikcija. Abu nuolatos aiškinasi santykius, kurie darosi vis labiau šaltesni ir sausesni, ir jų nepraskaidrina net vaikai, nes augdami jie taip pat pradeda didžiuotis savimi ir niekinamai žiūrėti į aplinkinius.

Jeigu tokie sutuoktiniai laiku neužsiima savo tobulėjimu, kurio tikslas būtų ne materialios, o dvasinės vertybės, tai senatvėje jų laukia nepavydėtina dalia – nusivylimas visu praėjusiu savo gyvenimu.

Meilė ir kilnūs siekiai

Nuo dabar mes kalbėsime apie aukštesnio lygio santykius tarp vyro ir moters, santykius, kurie suteikia realią galimybę atsikratyti nuodėmių ir tapti laimingesniais (tobulesniais).

Jeigu jaunuoliai visiems linki gerovės ir klestėjimo, jų širdys prisipildo ramybės ir tikėjimo į tyrą gyvenimo būdą. Jie turi polinkį labdaringai veiklai, padėti seniems žmonėms, sodinti medžius ir gėles, maitinti benamius gyvūnus. Dažnai jie būva auklėjami religingose šeimose, kuriose vaikams nuo mažens skiepijamos tokios savybės, kaip sąžiningumas, nesavanaudiškumas ir dora. Jie būva laimingi tik tada, kada visi aplinkiniai jaučiasi gerai. Kai ateina laikas kurti šeimą, jie ieško tokio pat dorybingo gyvenimo palydovo, na, ir žinių, kaip jį susirasti. Įsitikinę, kad tai nėra paprasta, jie kreipiasi pagalbos į tėvus. Todėl tėvai irgi turėtų žinoti, kokiais kriterijais reikia vadovautis,

renkantis partnerį, ir kaip tuo metu išvengti klaidingų sprendimų.

Ji: Nejaugi tik šitame lygyje vaikai tariausi su tėvais? Aptariant pirmus tris lygius, jūs apie tai nieko neminėjote.

Autorius: Jeigu vaikai teiraujasi tėvų, kaip jiems elgtis, o tėvai noriai aiškina, tai reiškia, kad jų santykiai harmonizuojausi ne žemiau ketvirtuo lygio, o šeimoje yra pakankamai teisingas laimės suvokimas.

Ji: Vadinasi, žemesnių centrų lygyje tėvams niekaip nepasiseks išugdyti vaikams paklusnumą?

Autorius: Taip, pirmieji trys centrai nėra palankūs ugdyti šią savybę.

Ji: Tai įdomu, kad esant harmonijai šių centrų lygyje, vaikai nesiduoda auklėjami. Tačiau man atrodo, kad bet kokį vaiką galima kažko išmokyti.

Autorius: Vaikai iš mūsų visada mokosi, tik žiūrint ko. Žemesnių psichinių centrų lygyje taip pat vyksta kažkoks, gana primityvus auklėjimas, kai vaikas nesąmoningai perima savo tėvų elgseną. Toks auklėjimas niekuo nesisiskiria nuo to, kaip gyvūnai auklėja savo vaikus. Norint juos auklėti žodžiais, reikalingas aukštesnis harmoningų santykių lygis.

Ji: Vadinasi, negalima vaiką išauginti padoresniu, nei pats esi?

Autorius: Teisinga išvada. Žinoma, gali atsitikti, kad vaikas pats susiras geresnę bendriją, kur gaus tinkamesnį auklėjimą, nei šeimoje. Tačiau jeigu mes vaikui bandome įdiegti tokius charakterio bruožus, kurių patys neturime, tai nieko gero iš to nesitikėkime.

Ji: Bet jeigu mes dirbsime su savo charakteriu, stengdamiesi jį tobulinti, tai gal bus įmanomi harmoningi santykiai su vaikais aukštesnių psichinių centrų lygyje? Ir šiuo atveju neturi reikšmės, iš kokių paskatų mes kūrėme šeimą?

Autorius: Bravo, jūs padarėte visiškai teisingą išvadą.

Ji: Tai skatina mane mėginti keisti savo charakterį, kitaip mano mergiolei nenusimato geros vedybos.

Autorius: Iš širdies linkiu sėkmės!

Pratęsiant mūsų nagrinėjamą temą, reikia pažymėti, kad ketvirtą psichinį centrą kontroliuoja Mėnulio planeta, kuri mums siunčia taiką ir klestėjimą. Todėl ir jaunuoliai šiame lygyje ieško tokių tarpusavio santykių, kurie nešėtų harmoniją ir laimę ne tik jiems, bet ir aplinkiniams. Svarbiausia jų nuostata – elgtis taip, kad niekam nesudarytų rūpesčių. Atidžiai rinkdamiesi gyvenimo palydovą, jie vengia artimesnių santykių su kuo papuola. Prieš susipažindami, jie išsiklausinėja vyresniųjų, ar tai pakankamai padorus žmogus. Paprastai jie susitinka kokioje nors bendrijoje, propaguojančiai taiką ir laimę, arba religinėje bendruomenėje.

Ji: Tikriausiai tokie jaunuoliai nieko daugiau neveikia, tik vaikšto po

bažnyčias, beieškodami poros.

Autorius: Gal ne. Atvirkščiai, jie mėgsta ramiai ir sąžiningai dirbuotis. Tačiau bendravimui jie pasirenka vietas, kur diskutuojama apie žmogaus tobulėjimą ir elgesio normas. Šio tipo merginos yra ramaus ir kuklaus būdo, nemėgsta iššaukiančiai rengtis ir nesistengia pasirodyti. Paprastai jos labai gerbia savo tėvus. Jų žodžiai joms – įstatymas.

Jis: O jeigu toks vyrukas ar mergina nepriklauso jokiai religinei bendruomenei, tai ką – jiems lemta likti viengungiais?

Autorius: Nebūtinai, tačiau be tokio bendravimo jis negalės vystytis. Jeigu jaunuolis turi norą dirbti su savo charakteriu, jis visaip sieks kuo palankesnio bendravimo. Ir ten, kur jis tokį bendravimą ras, greičiausiai ras ir antrąją pusę. Taigi pagrindinis kriterijus, nurodantis aukštesnio rango motyvaciją vedybiniam gyvenimui, yra didelis potraukis tinkamai draugijai.

Jis: O jeigu toks jaunuolis niekur nesilanko – ar jis susiras tinkamą žmoną?

Autorius: Būva, kad nelabai rimtas vyrukas susiranda dorybingą mergaitę, bet jai geriau už jo netekėti, nes laimės su juo neras. Todėl kiekvienas jaunuolis turi žinoti, kad tik stiprus potraukis tobulėjimui leidžia sukurti šeimą, kurioje viešpataus aukštesnių psichinių centrų lygio harmonija.

Jis: Bet jeigu jaunuolis turi gerą charakterį, yra juo patenkintas ir toliau tobulėti nerodo ypatingo noro, – kaip jam susirasti gerą nuotaką?

Autorius: Niekaip. Kaip besuksi uodegą, bet visos mūsų gerosios savybės susiformuoja tik teisingo bendravimo dėka. Jeigu vaikinai nesiekia tokio bendravimo, tai reiškia, kad jis nesivadovauja aukštesniais vedybinio gyvenimo principais. Jeigu jis kažką svajoja, tai dar nereiškia, kad taip ir bus.

Ji: Vadinasi, mūsų mergaitei jaunikio reikia ieškoti ten, kur galvojama apie dvasinį tobulėjimą.

Autorius: Būtent. Geriau nesitikėti, kad pasičiūpus bet kokį vyrą, paskui jį bus galima perauklėti.

Jis: Dar klausimas, ar ji panorės lankytis tokiose vietose.

Ji: Kol gi ne? Jeigu matys, kad jos tėvai stengiasi būti bent kiek tobulesni...

Autorius: Taip, kodėl ir jai tuo neužsiimti? Tačiau ne visada vaikai eina tėvų pėdomis. Tai labai priklauso nuo jų tarpusavio santykių. Jeigu jūsų norą pakeisti dukrą lydės tokios savybės, kaip širdies gerumas, taktiškumas ir gailėstingumas, tai viskas bus gerai. Kitaip ji būtinai priešinsis bet kokioms jūsų pastangoms, nežiūrint, kokia kilni būtų motyvacija.

Jis: O kaip pasireiškia tas tikrasis gailėstingumas savo vaikams?

Autorius: Tėvai turi įsisąmoninti, jog jų vaikas yra dar labai nesubrendusi asmenybė, todėl nereikia jį versti kuo greičiau pasikeisti. Reikia būti kantriems, santūriems ir nesitikėti greitų rezultatų.

Ji: O štai mudu su vyru galvojame, kad mūsų dukraitė turi didelius sugebėjimus. Ar tokia nuostata gali pakenkti jos auklėjimui?

Autorius: Be abejo, tai gali neigiamai atsiliepti tarpusavio santykiams. Auklėjimo procese jokių būdų negalima prisirišti prie pageidaujamo, bet dar nesamo rezultato. Tėvai būva įsitikinę, kad vaikas išaugs gerai išauklėtu žmogumi, o paskui paaiškėja, kad jis daug ko nesugeba. Bandydami kaip nors pataisyti situaciją, jie atkakliai reikalauja iš vaiko jam neįmanomų dalykų, ir tokiu būdu jo akyse praranda savo autoritetą. O be autoriteto vaiko neperauklėsi.

Ji: Aš tau ne kartą sakiau, kad nepristotum prie mergaitės su savo dienos režimu. Ji jau bijosi tavęs.

Jis: Aš nepristojau, tik dvasinių žinių žiburiu kiekvieną rytą bandau išsklaidyti neišmanymo sutemas, kuriose judvi esate. Ryšium su tuo – klausimas: kaip nustatyti, kokią žinių dozę gali įsisavinti neišmanėliai?

Autorius: Nereikia niekam nieko prievarta brukti, o patiems laikytis laimingo gyvenimo principų. Tai iš karto paveiks artimuosius – jie patys susidomės mūsų pasiekimais, o tada jau galima – labai delikačiai – pradėti jiems kažką aiškinti. Jeigu pasirodys, kad jiems tai svetima ir nepriimtina, reikia apsišarvuoti nuolankumu ir užsičiaupti.

Jis: Aišku. Vadinasi, aš dar neturiu tinkamo dienos režimo supratimo, todėl ir paauklėti nieko negaliu, tuo labiau, kad mano artimiesiems visa tai svetima.

Ji: Bet mes bent jau keliamės anksčiau. Tačiau štai toks klausimas: sakym, kad tėvai, auklėdami vaikiną, elgiasi labai ir labai taktiškai. Sutinkamai su jūsų logika, jų sūnui reikalinga tam tikra kvalifikacija, norint, kad išsivysytų harmoningi santykiai širdies centro lygyje?

Autorius: Jūs darote labai geras praktiškas išvadas. Tikrai, stebint tėvų elgesį, galima susidaryti pakankamai teisingą nuomonę apie jų vaikus.

Ji: Ar meilė, atsiradusi tarp jaunuolių iš tokių dorybingų šeimų, būtinai bus ketvirto psichinio centro lygyje?

Autorius: Tam reikia, kad abiejų šeimose viešpatautų santarvė ir tarpusavio supratimas. Ir jeigu ten užaugę jaunuoliai turės nemažą potraukį savęs tobulinimui, tai labai didelė garantija, kad tarp jų atsiras harmoningi santykiai širdies centro lygyje.

Ji: Tarp manęs ir vyro, deja, nėra reikiamos harmonijos. Ar tai reiškia, kad mūsų dukra pasmerкта nelaimingam vedybiniam gyvenimui?

Autorius: Nusiraminkite. Jeigu jūs stengiatės tobulėti, tai šeimoje anksčiau ar vėliau atsiras teisingesni ir labiau harmoningi santykiai, o jūsų dukra bus kažkiek apsaugota nuo netikusios dalios. Bet jeigu jūs nesiruošiate dirbti su savimi ir tikėtis stebuklo, tai patarčiau mąstyti truputį blaiviau.

Jis: Obuolys nuo obels toli nekrenta, ir tai reiškia, kad apie vaikus visada galima spręsti pagal tėvus.

Autorius: Jūs labai padėsite dukrai, jeigu patyrynėsite, kokie žmonės yra jos pažįstamų jaunuolių tėvai. Žinoma, svarbūs ir kiti faktoriai, bet apie tai vėliau.

Ji: Nurodykite dar kokius nors požymius, pagal kuriuos būtų galima spręsti, ar žmogus dirba su savo charakteriu.

Autorius: Pats ženkliausias požymis – tai jo maniera atsakinėti į rimtus klausimus, cituojant šventraščius ir šventų žmonių pasisakymus. Kiti požymiai: visiškas susilaikymas nuo nikotino, narkotikų ir alkoholio, taip pat nenoras svarstyti politinius klausimus ir apkalbėti supančius žmones. Tokie žmonės nemėgsta daug kalbėti, jie yra taikaus būdo ir pozityvaus mąstymo. Be to, jie visada būva mandagūs ir pasiruošę pagarbiai išklausyti kito nuomonę.

Jis: Argi tokiam amžiuje įmanoma turėti tiek gerų savybių?

Autorius: Jaunuoliai iš padorių šeimų visada taip elgiasi.

Jis: O ar įmanoma žmogui, užaugusiam ne per geriausių manierų šeimoje, išsilavinti tokias savybes, jeigu jis dirba su savo charakteriu?

Autorius: Žinoma. Jeigu žmogus užsiima dvasine praktika, siekdamas atgaivinti savyje meilę Dievui, jame pasireiškia visos įmanomos dorybės.

Jis: Ir tada jis taip pat gali būti tinkamas kandidatas mūsų dukrai?

Autorius: Teisinga išvada. Tokiam jaunuoliui belieka palinkėti, kad ir jinais būtų jo verta.

Ji: Dabar jūs man pasakykit, kokie sunkumai vedybiniame gyvenime laukia šios kategorijos žmonių?

Autorius: Šiaip jau pas juos yra geras tarpusavio supratimas, jų sukurtos šeimos – stabilios ir tvirtos, jie turi daug draugų, jiems šypsosi sėkmės deivė, pinigų irgi pakanka... Tačiau jiems nelengva bendradarbiauti, siekiant vystyti savyje gilesnį pasaulio suvokimą, taip pat sunku įprasti atsakingai dirbti su savimi. Visam tam reikalingas teisingas bendravimas, kuris ilgainiui sukels norą tarnauti šventiems žmonėms ir jų skelbiamoms tiesoms. Žinoma, jie, kaip ir visi žmonės, susiduria su įprastinėmis gyvenimiškomis problemomis.

Ji: Kokios pagrindinės jų problemų priežastys?

Autorius: Dažniausiai – likimo vingiai, tačiau šios kategorijos žmonės dar sukiyla tik jiems būdingos problemos. Savo dorovingu elgesiu jie greitai užsitarnauja materialią gerovę, o tai skatina kažkiek atsipalaiduoti. Atsiranda

daug pramogų ir draugų, kurie dažnai atvyksta į svečius ir pernelyg daug kalba, todėl tuščiai prarandama daug laiko. Tačiau vis tik šiems žmonėms būdingas noras koncentruotis į dvasinį tobulėjimą. Ilgainiui jiems pabosta tiek materialūs malonumai, tiek pati veikla jų siekiant.

Ji: Ar tos problemos kaip nors įtakoja jų bendrą gyvenimą?

Autorius: Taip, kartais jie pradeda nesuprasti vienas kito, atsiranda noras labiau susitelkti į savo dvasinį gyvenimą. Tokiais atvejais jiems būva nelingva, kartais prisieina keisti ir aplinką, ir veiklą. Tačiau dirbant su savimi, ilgainiui viskas susitvarko. Aplamai pagrindinė jų problema – tai sunkumai, atsirandantys siekiant pildyti savo vidujines dvasines pareigas. Na, o likimas problemų visiems žmonėms sukuria, bet šiai žmonių kategorijai jos aplenkia šeimyninės karmos sferą.

Jis: Vadinasi, didžiausia problema – kai yra per daug materialios laimės? Tikriausiai ji gadina charakterį...

Autorius: Būva. Materiali laimė juos taip įtraukia, kad sukykla pasididžiavimas savo laimėjimais, atsiranda daug nereikalingų išlaidų, o tada ir problemos netrunka pasireikšti – tiek pačioje šeimoje, tiek už jos ribų.

Ji: Argi laimė gali pagadinti žmogų?

Autorius: Vedose pasakyta, kad bet kokia materiali laimė gali negatyviai paveikti mūsų charakterį, jeigu mes neišmoksime jos panaudoti kitų žmonių dvasinei gerovei.

Jis: Esu šventai įsitikinęs, kad jeigu sulauksiu daug materialios laimės, tai aš ją pasinaudosiu teisingai.

Autorius: Neabejoju. Tačiau Vedos vėl sako, kad jeigu žmogus tampa pajėgus bet kokią materialinę gerovę panaudoti dvasiniams tikslams, jis tuoj pat ją gauna.

Jis: Ar iš balos ta gerovė?

Autorius: Ne iš balos, o iš aukščiau. Ten žino, iš kur paimti pinigus.

Jis: Tai štai, aš pasiruošęs tuos pinigus panaudoti visuotiniams dvasiniams tikslams ir kreipiuosi į pasaulį kontroliuojančias energijas – kur jie, tie pinigėliai? Aš taip iškilniai mąstau, bet jų kažkodėl nėra.

Autorius: Geri norai turi būti patvirtinti ne žodžiais, o veiksmais. Todėl manau, kad jūs šiandien neatsisakysite šventyklai paaukoti tam tikrą sumą.

Jis: Savaime suprantama. Siekdamas gauti daug pinigų, aš tikrai galiu truputį paaukoti.

Autorius: Štai jūs ir išsidavėte! Žmogus, neprisirišęs prie pinigų, tikrai nedės tiek pastangų, kad jų gautų. Tad kokių tikslų jūs norite paaukoti šventyklai tą truputį? Kad gautumėte žymiai daugiau?

Jis: Negi žmonės gali būti tokiais nesavanaudžiais, kad aplamai nekreiptų dėmesio, kiek jie turi pinigų?

Autorius: Harmonija, atsirandanti aukštesniuose psichiniuose centruose, pradedant ketvirtuoju, reiškia, kad šeima susikūrė dėl noro dirbti su savimi, o ne tam, kad kaulytume pinigus iš visatą tvarkančių energijų.

Ji: Kažkaip viskas sudėtinga... Kaip galima tuo pačiu metu norėti pinigų, ir nenorėti?

Autorius: Tai buvo apkalbėta ankstesnėse temose – žmogus, esantis dorybės *gunos* įtakoje, nori visus padaryti laimingais. Jo nejaudina, ar tam reikalui bus pinigų, ar ne. Jis atsiduoda Dievo valiai.

Ji: Jeigu šeimoje nėra tokio supratimo, ji tikriausiai negali būti laiminga?

Autorius: Jūs viską gerai įsisavinote, todėl pasidarėte visiškai teisingą išvadą.

Išvada: šeima nebus laiminga, jeigu sutuoktiniai neturi potraukio nesavanaudiškai laimei. Norint užsitikrinti stabilų vedybinį gyvenimą, būtina harmonija aukštesnių psichinių centrų lygyje. Šiam tikslui jaunuoliai turi visiems linkėti gerovės bei klestėjimo, ir tada jų širdys prisipildys ramybės ir tikėjimo į tyrą gyvenimą. Tokie žmonės turi polinkį labdaringai veiklai, padėti seneliams, klausyti vyresniųjų ir tikėti į Dievą.

Kreipdamiesi į vyresnius ir mokydami laimingo vedybinio gyvenimo dėsnių, jie randa tinkamą gyvenimo palydovą. Tarpusavio santykiuose jie nepatiria didesnių problemų, jos pasireiškia likimo siūstais išbandymais – ligomis ir pan. Jų šeimos stabilios ir tvirtos, jie turi gausybę draugų, juos lydi sėkmė ir klestėjimas.

Tačiau tokios šeimos dar nėra pasiruošusios rimtam dvasiniam gyvenimui ir gilesnėms laimingo gyvenimo dėsnių studijoms. Pirmiausia jos turi susirasti tinkamą bendravimą, kuris skatina tarnauti šventiems žmonėms ir rimtai atsidėti dvasinei praktikai. Šitai palaipsniui apvalius savo būtį, galima pasiekti aukščiausią laimę.

Meilė ir tobulybė

Harmonija, atsirandanti kaklo, kaktos ir pakaušio psichinių centrų lygyje, pažįstama tik tiems jaunuoliams, kurie nuo pat vaikystės turi polinkį į tiesos pažinimą.

Išnagrinėkime visus tokios santykių harmonijos atvejus.

Kartais jaunuoliai ieško tiesos, didindami savo juslių jautrumą ir aktyviai užsiimdami meditacija, kurios tikslas – pažinti subtilesnes pasaulio apraiš-

kas. Vedybiniam gyvenime juos jungia harmonija, kylanti iš kaklo psichinio centro, kuri kontroliuoja Merkurijaus planeta. Šie žmonės turi polinkį į savikontrolę ir teisingumą, nemėgsta daug kalbėti bei apsimestinės laimės demonstravimo. Jiems patinka bendrauti su giliai mąstančiais žmonėmis, kurie mato subtilių pasaulio dėsnių pasireiškimus. Jie sugeba valdyti žmones ir rodyti teisingo elgesio pavyzdį.

Jis: Tai ką, jie mato daugiau, negu kiti žmonės?

Autorius: Taip, tai viena iš jų išskirtinių savybių.

Jis: Vadinasi, šiai harmoningų santykių kategorijai galima priskirti ir ekstrasensų vedybas? Tačiau, mano nuomone, jie per daug plepūs ir amžinai kažką prisigalvoja. Be to, juos valdo kažkokios subtilios esybės, todėl aš nelaikau juos labai protingais, o jų gyvenimą – laimingu ir laisvu.

Autorius: Taip, yra žmonių, kurie bando padidinti savo jautrumą, tačiau nejaučia reikalo atitinkamai paruošti, apvalyti savąjį kaklo psichinį centrą. Jie pradeda matyti subtilų pasaulį, bet ne tą jo sritį, kurioje reiškiasi dangiškos energijos, o tą, kurią užvaldę dvasios ir vaiduokliai. Taip, šie žmonės turi polinkį fantazuoti ir stengiasi taip elgtis, kad visi juos laikytų nepaprastomis asmenybėmis. Tačiau juos valdo vien tik ambicijos, todėl jie kartais būva isteriški ir nepakantūs kitų nuomonei. Tokiu būdu jų santykiuose vargiai atsirastų tikroji harmonija, esanti kaklo psichinio centro lygyje.

Jis: O ar daug tiesos tokių ekstrasensų žodžiuose?

Autorius: Dažnai jie gerai mato žmonių charakterius ir jų ligas, tačiau jas aiškina pagal savąjį pasaulio supratimą. Užterštas psichinis kaklo centras žmogų daro labai pagauliu visokiam negatyvui, kituose jis mato vienus trūkumus, ir tokiu būdu pats save pasmerkia greitam sąmonės degradavimui.

Ji: Kaip tai atrodo praktiškai?

Autorius: Konsultuodami klientus, jie aiškina, kad juos kažkas „nužiūrėjo“. Naudodamiesi savo sugebėjimais matyti tam tikras subtilaus kūno veiklos apraiškas, jie užsitikrina žmonių pasitikėjimą ir pagarbą, kad galėtų mėgautis susikurta šlove. Taip jie patenka neišmanymo *gunos* įtakon ir nusi Rita į puikybę bei išdidumą.

Jis: Kodėl jie taip keistai elgiasi, pasakodami žmonėms visokius stebuklus?

Autorius: Paprastai jie labai geros nuomonės apie save ir nori, kad ir kiti apie juos taip galvotų. O pats geriausias ir greičiausias būdas pelnyti pigią kito žmogaus pagarbą – tai pareikšti, kad jį „nužiūrėjo“, ar užkalbėjo, ar netgi prakeikė. Žmonės patys turi polinkį pavydėti, užsigauti ir neapkęsti, ir kai jie išgirsta tokius dalykus, kaip ir patvirtinančius tokių negatyvių jausmų

teisingumą, jų pyktis dar labiau suvešėja, tvirtai užsiimdamas vietą žmogaus širdyje. Taigi nors tokie „aiškiaregiai“ ir sugeba kažką pamatyti, geriau su jais neturėti reikalų, nes toks bendravimas gali baigtis didelėmis psichikos problemomis.

Jis: Aš taip ir galvojau, o štai tu pastoviai vaikštai pas visokias bobes ir klausaisi jų kvailysčių. Gal įsivaizduoji, kad aš tave bloga akimi „nužiūrėjau“?

Ji: Jeigu ne jos, tu tikrai būtum mane „nužiūrėjęs“. Ar jau užmiršai, kaip pykdavai ant manęs? Gal kuri nors iš jų ir siekia šlovės, bet ta moteris, pas kurią aš vaikščiojau, man viską pasakė teisingai.

Autorius: Apart šių nelabai rimtų žmonių yra ir tokių, kurie rimtai siekia laimės, stengdamiesi apvalyti savo jusles. Jie mokinasi kontroliuoti savo kalbą, mitybą ir būti teisingais. Pasaulio pažinime jie vadovaujasi senovinėmis žiniomis ir dvasinių mokytojų nurodymais. Ilgainiui jie irgi pradeda matyti subtilų žmogaus kūną ir visa, kas jame vyksta. Savo sugebėjimus jie panaudoja žmonių labui ir savo pareigų vykdymui.

Ji: O ar įmanoma pamatyti mirusio žmogaus subtilųjį kūną?

Autorius: Taip, žinoma. Nesvarbu, žmogus gyvas, ar miręs – subtilusis kūnas išlieka toks pat.

Ji: O dvasios ir vaiduokliai – jie tikrai yra, ar tai tik žmonių prasimanymai?

Autorius: Tai realybė. Vedose pasakyta, kad subtilus kūnas (protas, intelektas ir netikras ego) išlieka, mirus materialiam kūnui. Todėl subtilių gyvybės formų egzistavimo koncepcija yra teisinga.

Jis: Įdomu, kaip pasireiškia siela, kai fizinis kūnas miręs, ir ji yra tik subtiliame kūne?

Autorius: Ji gali girdėti, matyti, jausti skonį, kvapą, tačiau negali kalbėti ir lytėti. O norint kontaktuoti su fiziniu pasauliu, sielai reikia įsivilkti į naują fizinį kūną, koks jis bebūtų. Ir kartais ji bando pasinaudoti svetimu, gyvo žmogaus kūnu. Kai sielai tai pasiseka, žmogus, į kurio psichiką ji įsiskverbė, dažnai būva kaip nesavas, kartais net nukalba visai ne tai, ką iš tikro nori pasakyti. Tai vienas iš požymių, kad savo kūne jis jau ne vienas, kad jo sąmonę įtakoja kažkokia dvasia.

Taigi įsikūnijusių ir neįkūnytų gyvų būtybių kontaktai yra šio pasaulio realybė. O tos sielos, kurios bando naudotis svetimais kūnais, vadinamos dvasiomis ir vaiduokliais.

Ji: Bet kodėl motinėlė gamta joms leidžia taip neteisingai elgtis?

Autorius: Jums tai atrodo neteisinga? O ar labai teisinga prievartauti moteris, žudyti gyvūnus ir maitintis jų kūnais, daryti abortus?

Ji: Na, gerai, bet kodėl taip darosi?

Autorius: Mes apie tai jau kalbėjome. Šiame pasaulyje yra daugybė laimės rūšių. Tie, kurie siekia laimės neišmanymo *gunoje*, irgi turi teisę gyventi taip, kaip jie nori, todėl jiems suteikiama galimybė žudyti nekaltuosius, net savo dar negimusius vaikus, ir prievartauti moteris.

Ji: Žinoma, labai gerai, kad ir jiems leidžiama mėgautis savo nežmoniška laime, bet kodėl nuo to turi kentėti kiti?

Autorius: O tie kiti praeituose gyvenimuose irgi siekė tokios pat nežmoniškos, kaip jūs sakote, laimės, o dabar paprasčiausiai atsiima tai, kas priklauso už tokius siekius. Ir tai reiškia, gerbiamoji, kad šiame pasaulyje nebuvo, nėra ir nebus neteisybės.

Jis: Brangioji, geriau pasiskaityk mūsų buvusius pokalbius apie karmos dėsnius, o dabar noriu paklausti: argi gali viename kūne gyventi dvi sielos?

Autorius: Žinoma, gali. Jūsų žmona jau du kartus pergyveno šią būseną.

Jis: Du kartus buvo išprotėjusi? Kaip aš nepastebėjau?

Ji: Nejaugi nesupranti? Aš gi išnešiojau tau du vaikus. Žinoma, jeigu pats gimdytum, tai mikliai suprastum, kaip viename kūne gali būti du ir daugiau.

Jis: Aš kalbu ne apie įprastą nėštumą, bet apie išprotėjusių žmonių sąmonę.

Autorius: Supratau, ką norite paklausti. Jau pats šis žodis – išėjęs iš proto – atsako į jūsų klausimą. Juk savo gyvenime mes vadovaujamės protu, ir jeigu juo pradeda naudotis dar kažkokia dvasia, mes negalime jo kontroliuoti kaip anksčiau. Žmogus kaip ir palieka savo protą, išeina iš jo. Kitaip sakant, jį išvijo kažkokia netikusi dvasia.

Jis: Vadinasi, balsai, kuriuos jis girdi, yra tų dvasių, užvaldžiusių jo psichiką, balsai?

Autorius: Taip, dvasios gali naudotis visomis penkiomis mūsų jūslėmis ir jų organais – matyti mūsų akimis, kažką daryti rankomis, kalbėti mūsų burna. O kai jos užvaldo protą, tada labai sunku susigaudyti, kieno mintys sukasi galvoje – tavo ar įsibrovėlės dvasios.

Ji: O jeigu aš nenoriu joms leisti naudotis savo kūnu ir protu, tai kur jūsų išgirtasis šio pasaulio teisingumas, jeigu jos vis tiek tai daro, neklausdamos mano sutikimo?

Autorius: Žmonės, kurie didina savo pojūčių jautrumą, norėdami valdyti kitus, kažkuriame tokios veiklos etape sąmoningai siekia užmegzti ryšį su subtiliomis būtybėmis. Anksčiau ar vėliau jiems tai pasiseka.

Ji: Tačiau jie tikriausiai nori kontaktuoti ne su kažkokiomis piktavalėmis dvasiomis, o su iškilniomis būtybėmis, kurios padėtų matyti pranašiskus sa-

pnus, kitų likimus, dar kažką...

Autorius: Taip, šie žmonės jų prašo suteikti galimybę žinoti apie kitus daugiau, negu jie patys apie save žino, tačiau visa tai reikia užsitarnauti teisingumu ir asketizmu dorybės *gunoje*. Tačiau jų nedomina tobulėjimo kelias, jie paprasčiausiai nori pigios šlovės ir kontroliuoti kitus. Tam tikslui jie taip pat atlieka askezes, ir galiausiai ateina laikas, kai kokia nors dvasia juos įveda į savąjį vaiduoklių pasaulį. Dažnai šie žmonės patys nesupranta, su kuo kontaktuoja, tačiau juos išduoda elgesys – jie visada noriai demonstruoja savo ryšius su anapusiniu pasauliu ir stengiasi kuo baisiau nupasakoti tai, ką mato. Tie, kurie kontaktuoja su aukštesnėmis energijomis, savo regėjimus detalai išanalizuoja kartu su dvasiniu mokytoju (žemišku, o ne esančiu kažkokiam subtiliam lygyje), ir būtent jis nusprendžia, kaip toliau elgtis. Žmonėms, norintiems kontaktuoti su dvasiomis, mokytojai draudžia užsiminti atitinkama praktika, nes gali nukentėti jų psichika. Taigi eilinis žmogus dažniausiai nesugeba pats suprasti, su kuo jis bendrauja subtiliuose lygiuose, todėl jam reikia kreiptis į kažką kitą, turintį reikiamą kvalifikaciją. Tačiau neišmanėliai, trokštantys pasirodyti nepaprastais ir galingais, nenori nieko klausytis ir nuolatos visiems įrodinėja, kad bendrauja tik su labai išaukštintomis būtybėmis. Tokiems žmonėms neįmanoma išaiškinti, koku pavoju keliu jie eina.

Tuos, kurie iš tikrųjų kontaktuoja su asmenybėmis, užimančiomis aukštą padėtį anapusinio pasaulio hierarchijoje, galima pažinti iš labai tyros jų elgsenos; be to, jie nevaržo prievartos būdu gautų produktų. Tuo tarpu žmogus, draugaujantis su įvairiomis dvasiomis, turi netikusius įpročius, valgo mėsa, o jo drabužiai, elgsena ir žodžiai galėtų būti žymiai švaresni.

Jis: O aš girdėjau, kad tokių ekstrasensų dvasiniai mokytojai yra kituose, subtilesniuose lygmenyse.

Autorius: Vėdos nerekomenduoja turėti tokius mokytojus. Nors paprastai žmonės galvoja, kad jie bendrauja su geranorišku mokytoju, globėju, tačiau iš tikrųjų tas bendravimas vyksta su dvasiomis ir savo paties protu. Žinoma, bendravimas su mokytoju, esančiu kitame fiziniame lygmenyje, iš principo galimas, bet vis dėlto saugiau turėti toje pačioje erdvėje esantį mokytoją ir visada tartis su juo. Kitaip vadovauti imsis mūsų pačių protas, ir bet kokia jo fantazija bus priimama kaip neginčijama tiesa.

Panašūs perspėjimai yra ne tik Vedose, bet ir kituose šventraščiuose. Pavyzdžiui, krikščionybėje irgi kalbama apie tokią žmogaus būklę, kai jis anksčiau laiko susižavi visokiais regėjimais ir noriai visiems apie juos pasakoja. Išgirdęs savyje kokios nors dvasios balsą, jis sako, kad jam kalba Dievas

ir patikliems žmonėms atrodo kaip koks pranašas. Anksčiau ar vėliau, bet dažniausiai tai baigiasi pamišimu. Asmenys, kurie tikrai patiria kažkokį apreiškimą, paprastai apie tai niekam nekalba, išskyrus tuos, kurie sugeba tai tinkamai įvertinti.

Mes labai toli nuklydome nuo pagrindinės temos, taigi grįžkime į savo lankas. Ir taip, jaunuoliai, turintys polinkį gilesniam pasaulio ir savęs pažinimui, kuria šeimas su tokiais pat kaip ir jie, kad galėtų kartu siekti tobulumo. Čia galimi keli atvejai.

1. Jaunuoliai kartu užsiima kažkokia praktika, siekdami kuo geriau kontroliuoti savo jusles.

2. Jeigu jaunuoliai kilę iš aukštos kultūros šeimų, juos suveda domėjimasis sudvasintu menu. Jie gali užsiimti ikonų tapyba ar kurti eiles apie Dievą. Tokie žmonės taip pat tampa gerais medikais, psichologais, dėstytojais, dailininkais, poetais, skulptoriais.

3. Jie stengiasi susirasti stiprios valios partnerį, turintį stiprų atsakomybės jausmą. Kartu užsiimdami juslių kontrole, jie išsiugdo savybę įtikinamai išaiškinti žmonėms, kaip reikia teisingai atlikti savo pareigas. Dažnai tokie jaunuoliai tampa gerais vadovais ir mokytojais.

Paprastai šios kategorijos žmonės turi nemažai talentų: jie ištvermingi, sugeba kontroliuoti kitus, poetiški, gerai piešia ir dainuoja, mėgsta šokius, užsiima joga, gilinasi į psichologiją.

Ji: Gyvenime teko nemažai bendrauti su dailininkais bei rašytojais, vienok nepasakyčiau, kad jie labai kontroliuoja savo poelgius. Dažniausiai jie būva labai emocionalūs ir niekaip negali atsisakyti savo ydų. Tai nelabai atitinka jūsų žodžius...

Autorius: Aš sutinku, kad į meną reikia žiūrėti labai rimtai, ir tikrai yra tokių menininkų, kurie savo darbais išreiškia tobulumo siekius, bet dabar dažnai pasitaiko ir suterštos kūrybos. Jų veikla taip pat susijusi su psichiniu kaklo centru, ir visi jie siekia subtilesnio pasaulio regėjimo, tačiau dažnai jie nelabai supranta, kad lygiagrečiai su savo kūrybine veikla reikia mokytis kontroliuoti jusles. Atvirkščiai, stengdamiesi kuo subtiliau pažinti pasaulį, jie labai atpalaiduoja savo jusles. Tokių žmonių psichika darosi nebesuvaldoma, o jų kūryba atspindi tik mūsų gyvenimo purvą, niekam neteikdama džiaugsmo. Jie taip pat kuria šeimas, kuriose sutuoktinius apvienija menas, bet jeigu juslės išlieka nekontroliuojamos, tai jų santykiuose nėra ir kokios nors aukštesnės harmonijos kaklo psichinio centro lygyje. Tokioms šeimoms būdingas uždarumas, o jų santykiuose su aplinkiniais vyrauja įtarumas ir įtampa.

Ji: Vadinas, norint pasiekti jūsų minimą harmoniją, reikia kontroliuoti

savo jusles, turėti stiprią valią ir laikytis visapusiškos švaros – poelgiais, mintimis, žodžiais?

Autorius: Būtent. Todėl taip reta šeimų, kur tarp sutuoktinių vyrauja tokia harmonija. O juk yra dar aukštesni harmoningi santykiai, kaktos psichinio centro lygyje, kai abu sutuoktiniai pasiaukojančiai siekia sielos pažinimo. Tokios šeimos yra Saturno planetos įtakoje. Vediniais laikais jas kurdavo išminčių ir šventųjų karalių vaikai.

Šiame kaktos centro lygyje vėlgi galima pažymėti tris harmoningų santykių atsiradimo atvejus.

1. Kai jaunuoliai nori sukurti šeimą, kurioje abu praktikuotų askezes, siekdami apvalyti savo sąmonę.

2. Kai pas sutuoktinius, užaugusius dvasingų žmonių šeimose, yra vienodai stiprus tikėjimas į Dievą.

3. Kai sutuoktiniai linkę į bendras šventraščių studijas, siekdami atrasti kuo greičiausią tobulėjimo metodą.

Minėtos šeimos ateityje tampa pavyzdžiu visiems. Pasiekę aukštą sąmonės lygį ir vedami autoritetingo dvasinio mokytojo, sutuoktiniai vieno gyvenimo eigoje gali realizuoti savo dvasinę prigimtį. Būtent tokiose šeimose išauga taip mums reikalingi dvasiniai mokytojai.

Ji: Nelabai įsivaizduoju, kokie žmonės kuria šeimas, kur vyrauja harmonija aukščiausio psichinio centro lygyje.

Autorius: Sutinku – dabar tokie žmonės yra didelė retenybė. Tai tie, kurie su didžiuliu tikėjimu ir meile tarnauja Dievui. Jie gyvena laimingai ir pasiekia visokeriopą gerovę, be to, visiškai apsivalo nuo praeities nuodėmių. Po fizinio kūno mirties jie patenka į dvasinį pasaulį, kur nėra jokių kančių.

Ji: Tikriausiai tokie buvo ir Jėzaus Kristaus tėvai?

Autorius: Taip, būtent apie tokio lygio šeimas mes dabar ir kalbame. Esant harmonijai aukščiausio psichinio centro lygyje, sutuoktinius sieja dvasiniai santykiai, ir jų visiškai nedomina seksas.

Ji: Betgi vaikus tai jie kažkaip pradeda?

Autorius: Taip, bet tik iš pareigos jausmo. Todėl jų šeimose gimsta šventieji išminčiai ir Dievo tarnai.

Ji: Na, ir kaip tokią šeimą sukurti?

Autorius: Reikia pasiaukojančiai ir su giliu tikėjimu tarnauti Dievui ir laikytis šventraščių nurodymų. Prižiūrimi dvasinio mokytojo, jūs jau šitame gyvenime savo šeimyninius santykius galėsite pakylėti aukščiausio lygio.

Ji: Šitame gyvenime... Jūs leidžiate suprasti, kad tarpusavio santykių vystymasis gali prasitęsti dar ir kitame gyvenime?

Autorius: Žinoma. Šeimyniniai santykiai kartais trunka ne vieną gyvenimą, o kai jie štai tokia lygyje, poros kartu pragyvena dešimtis ir šimtus įsikūnijimų.

Ji: O kokie motyvai skatina jaunuolius kurti tokias šeimas?

Autorius: Pirmiausiai – tai noras susikurti optimalias sąlygas dvasiniam tobulėjimui, todėl ieškomas panašaus intelekto partneris, rimtai užsiimantis dvasine praktika.

Ji: Bet ar vyras gali deramai įvertinti moters, kurią jis įsimylėjęs, intelekto lygį?

Autorius: Kalbama ne apie eilinius vyrus, o apie šventus žmones. Vedose yra smulkios rekomendacijos, kaip pažinti protingą merginą: ji visada stengiasi būti priklausomoje padėtyje, niekada neginčina jaunikio nuomonės, yra santūri ir kukli. Tokiu būdu, aukštas merginos intelektas pasireiškia tokiomis savybėmis, kaip nuolankumas, paklusnumas ir visapusiška švara; paprastai tokioms merginoms būdingas labai gilus tikėjimas į Dievą. O vyro intelektas tokia lygyje pasireiškia atsakomybe už savo bei kitų tobulėjimą, ryžtas ir atkaklumas, siekiant nusibrėžto tikslo, bei sugebėjimas kontroliuoti jusles.

Dabar pasiaiškinkime tris vedybų atvejus, kai harmoningi santykiai nusistovi intelekto lygyje. Jie susiję su Jupiterio planeta, kuri atsakinga už tam tikrą žmogaus tikėjimą, jo dvasinį progresą, intelekto stiprumą ir švarą.

1. Pirmuoju tokių harmoningų santykių atveju mergina į sužadėtinį žiūri kaip į mokytoją, stengiasi jam tarnauti ir būti bendražygiu visuose reikaluose. Ji jaučiasi laiminga, taip elgdamasi. Jaunuolis, matydamas tokį merginos elgesį, jaučia jai didelį potraukį ir myli ją, tačiau svarbiausia jam vis dėlto išlieka tiesos pažinimas. Vedybiniam gyvenime jie bus labai laimingi. Visi žemesni psichiniai centrai pas juos gali būti labai skirtinguose lygiuose, bet pagrindiniais klausimais, liečiančiais gyvenimo tikslus, santykius ar vidinę harmoniją, jie nuo pat pradžių visiškai sutars, ir tas sutarimas vis labiau gilės.

2. Antruoju atveju merginą labai patraukia jaunuolio misija, jo gyvenimo tikslas. Nuo pačios vedybinio gyvenimo pradžios juos sieja labai išaukštinti santykiai.

Jis: Kaipgi jie ruošėsi bendram gyvenimui, kad jis jau nuo pat pradžių toks idealus?

Autorius: Vedose pasakyta, kad jaunuoliai, siekdami teisingo vedybinio gyvenimo, pirmiausia turi susivokti, koks yra gyvenimo tikslas aplamai. Todėl vediniais laikais vaikus ir merginas prieš vedybas atitinkamai paruošdavo. Lavindami savo charakterio bruožus, jie įgydavo aišką supratimą apie žmogiškojo gyvenimo paskirtį, moters ir vyro pareigas, kartu žengiant

į tobulybę. Sutinkamai su gautomis žiniomis, jie mokydavosi, kaip susirasti gyvenimo palydovą. Vis dėlto kad tai būtų įmanoma, reikia vadovautis šventraščių nurodymais, o kad juos teisingai suprastum, reikalingas dar ir dvasinis mokytojas, gerai juos išmanantis.

3. Trečiu atveju žmogus užsiima dvasine praktika, ir ilgainiui meilė Dievui ima viršyti potraukį priešingai lyčiai. Tačiau jis jaučia, kad dar nėra pasiruošęs gyventi visko atsižadėjus, todėl ieško tokio pat dvasingo gyvenimo palydovo.

Ji: Aš taip suprantu, kad tokie žmonės ne taip jau labai domisi vienas kitu, jie susitelkę tik į bendrą dvasinę praktiką. Tik neaišku, kodėl jūs tokį gyvenimą vadinatė laimingu?

Autorius: Taip, didžiausias tokių žmonių troškimas – užsiimti dvasine praktika. Tačiau būva, kad žmonės imituoja tokį aukštą sąmonės lygį. Juos nesunku pažinti. Jeigu žmogų nelabai domina kartu su juo gyvenanti asmenybė, svarbu tik, kad jam nemaišytų, tai panašios vedybos yra nelabai tvirtos. Vadinasi, jaunuoliai nuo pat pradžių neįautė vienas kitam didesnio potraukio, ir tai reiškia, kad tarp jų nėra jokios harmonijos.

Jis: Ar taip elgdamiesi, žmonės gali pretenduoti į šventųjų rangą?

Autorius: Žinoma, ne. Juk neįmanoma suvokti Dievo, nebandant supracuoti mus supančius žmones. Net jeigu žmogus pakyla į intelekto lygį, jo santykiai su kitais gali išlikti sausi ir beasmeniai, ir jų tikrai nepavadinsi harmoningais. Bejausmis žmogus nepajėgus įsigilinti į kito pažiūras ir priderinti jas prie savųjų. Net jeigu tikslas bendras, kaip galima bendradarbiauti dvasinėje praktikoje, jeigu ir pakalbėti nėra apie ką?

Jis: Man iki šiol neaišku, kaip, būnant tame pačiame aukščiausio psichinio centro lygyje, tarp sutuoktinių atsiranda tokia visapusiška harmonija, jeigu kiti psichiniai centrai visiškai nesiderina.

Autorius: Tegu nesiderina. Bet jeigu jie kartu užsiima dvasine praktika ir tokiu būdu degina savo netikusią karmą, ilgainiui jų psichiniai centrai supanašėja. Atsakingai su savimi dirbant, daug lengviau įveikti visus bendro gyvenimo sunkumus. Vienintelė būtina sąlyga – visiškai vienodas laimės ir dvasinio progreso suvokimas. Visa kita palaipsniui harmonizuosis.

Ji: Anksčiau jūs minėjote, kad geriausia apsieiti be vedybinio gyvenimo, dabar sakote, kad šeimos sukūrimas gali sudaryti optimalias sąlygas dvasinei praktikai. Kaip visa tai suprasti?

Autorius: Čia nėra jokio prieštaravimo. Jeigu būtų įmanoma, tikrai palankiausia būtų apsieiti be santuokinio gyvenimo, tačiau visa bėda ta, kad net ir labai dvasingi žmonės nesugeba kontroliuoti savo seksualinės energijos. Todėl jie veda, kad savo dvasinę praktiką galėtų tęsti ramioje aplinkoje. Ži-

noma, jeigu žmogus visiškai kontroliuoja savo jusles, jis galės daug greičiau progresuoti, nekurdamas šeimos. Deja, dabar daug žmonių duoda įžadus nevesti (ar netekėti), bet tik tam, kad juos laikytų šventuoliais.

Išvada: turėdamas pakankamai teisingą laimės supratimą ir siekdamas Dievo pažinimo, žmogus pasilieka teisę kurti šeimą ir dvasingą vedybinį gyvenimą. Norėdamas dvasiškai tobulėti, jis supranta, kad nereikia būti veidmainiu ir neapsimetinėti šventuoju, jeigu dar nėra visiškai atsižadėjęs materialios laimės.

Žinodamas, koks sudėtingas dvasinis kelias, reikalaujantis teisingai apskaičiuoti savo jėgas, žmogus, norėdamas tobulėti, dažnai vietoj pernelyg ankstyvo atsižadėjimo pasirenka vedybinį gyvenimą. Kadangi jo supratimas apie tai, kokia turi būti šeima, labai skiriasi nuo įprastinio, būsimam gyvenimo palydovui jis kelia labai aukštus reikalavimus.

Iš pirmo žvilgsnio atrodo, kad mūsų laikais šeimoje tiesiog neįmanoma sukurti dvasinius santykius. Bet Vedos sako, kad esant teisingai sąmonei ir dideliam norui, apvaizda būtinai padeda susirasti žmogų, kuris padės mums dvasiškai progresuoti.

Jeigu sutuoktiniai kartu, ranka rankon, siekia tobulumo, tai ir yra tas vienintelis būdas šeimoje sukurti normalius tarpusavio santykius. Kito būdo santuokoje laimingai gyventi nėra.

Teisingai, pagal šventraščių nurodymus, organizavus vedybinį gyvenimą, sąmonė palaipsniui apvaloma nuo egoizmo, ir žmogus atranda jėgų griežtai laikytis savo materialių bei dvasinių pareigų. Nuo šio momento tokios šeimos ne tik pačios laimingos, bet sugeba laimę perteikti ir aplinkiniams žmonėms.

Šeimose, kuriose vyrauja tokio aukšto lygio sąmonė, gimsta ir išauga būsimi šventieji, kurie suteikia daug džiaugsmo savo tėvams ir visiems planetos žmonėms. Po kūno mirties jų laimė ir tobulėjimas nesibaigia. Sekančiuose gyvenimuose jie dažniausiai vėl gyvena kartu, pratęsdami savo dvasinį žygį.

Kaip teisingai pasirinkti

Taigi jūs jau supratote, kad Vedose labai rimtai nagrinėjamas klausimas, kaip susirasti tinkamą sutuoktinį. Remdamasis vedinėmis žiniomis ir šventraščių rekomendacijomis, žmogus turi didelę galimybę susikurti laimingą vedybinį gyvenimą.

Šeimos kūrimas panašus į egzaminą. Prieš vedybas žmogui būtina išnagrinėti daug klausimų ir gerai padirbėti su savimi. Kaip jau žinote, šiam

tiksliui geriausias būdas – užsiimti dvasine praktika, nors ir tada mes negalime būti visiškai tikri, kad viskas gerai baigsis. Juk sunku per trumpą jaunystės laikmetį pasiekti tokias dvasines aukštumas, kurios mums užtikrintų laimingą vedybinį gyvenimą. Todėl apart dvasinės praktikos dar reikia gerai išsiaiškinti, pagal kokius psichologinius kriterijus rinktis partnerį.

Ji: Mane tai labiausiai ir domina, nes nesusigaudau, kaip mūsų dukra supranta vedybinį gyvenimą. Todėl įdomu, kaip turėtų elgtis geras jaunikis, ir kaip elgtis netikęs.

Autorius: Merginai daug ką reikia žinoti apie žmogų, su kuriuo ji galvoja įsumainyti žiedus. Pavyzdžiui:

- 1) gyvenimo tikslą ir vedybų priežastį;
- 2) pagrindinius interesus ir santykius su kitais žmonėmis;
- 3) polinkius, nulemiančius jo veiklą;
- 4) astrologinį jų charakterių suderinamumą;
- 5) psichinę būklę;
- 6) kilmę ir padėtį visuomenėje;
- 7) tautybę ir išpažįstamą religiją;
- 8) materialinę padėtį;
- 9) fizinės ypatybes ir sveikatos būklę.

Be to, svarbu turėti ir teorinių žinių apie tai, kokio amžiaus sulaukus, galima pretenduoti į vedybinį gyvenimą, kokio pobūdžio santykiai turi būti tarp abiejų kandidatų, apie šeimos karmą, naujos šeimos kūrimą po skyrybų, civilinę santuoką, vedinę santuoką, daugpatystę, vienos lyties individų santuoką, vaikų seksą ir vedybas tarp artimų giminaičių.

Visos šios žinios leidžia matyti teisingą galimo vedybinio gyvenimo perspektyvą ir pagalvoti, ar aš noriu taip gyventi, ar ne.

Jis: Jūs išvardinate nemažai parametrų... Tiesiog galva sukasi. Bet ar įmanoma į visus juos atsižvelgti? Argi realu mūsų laikmetyje atrasti tokį jaunuolį, kuris mūsų dukters atžvilgiu maksimaliai atitiktų reikiamus kriterijus?

Autorius: Žinoma, tai labai ir labai sunku. Bet mes kalbėjome, kad pagrindinis rodiklis, apsprendžiantis būsimą jūsų žentą, yra jūsų dukros sąmonės lygis.

Jis: Bet jeigu ir taip aišku, kad geresnio už save ji negaus, kam reikalingos tos žinios, jeigu viskas iš anksto nulemta? Jeigu jai tinkantis vyras ir pats, laikui atėjus, apsireikš? Iš mūsų pokalbių aš supratau, kad geriau užsiimti tobulėjimu, ir tada visos problemos pačios išsispręs.

Ji: Užgiedojo... Tu paprasčiausiai tingi padėti šiame reikale. Tačiau aš dėsiu visas pastangas, kad tik mūsų mergaitė gautų kuo tinkamesnį vyrą.

Autorius: Ieškant artimo žmogaus, nereikia pasikliauti vien tik apvaizda, daug kas priklauso nuo sąmonės lygio. Ir neteisinga galvoti, kad jaunikis savaime atsiras, todėl nieko nereikia daryti.

Jis: Jūs gi pats sakėte, kad visur reikia pasikliauti Dievu, ir tada gyvenimas bus gėlynas.

Autorius: Dievu pasikliauti reikia pildant savo pareigas, o ne jų vengiant. Todėl tėvai turi padėti dukrai surasti gerą vyrą. Žinoma, pirma jį dar reikia užsitarnauti, bet jūsų dalyvavimas suteiks jai didesnius šansus.

Jis: O ar būva taip, kad mergina susiranda gerą vyrą be jokių pastangų iš savo pusės, vien tik tėvelių veiklos dėka?

Autorius: Būva. Tėvų pastangos gali kai ką pakeisti. Tačiau jūsų minėtoje situacijoje dažniausiai ji lieka viena arba išteka už ko pakliūva. Be to, vaikai, kurie nelavina savo charakterio, paprastai neklauso tėvų patarimų.

Jis: Bet jūs sakėte, kad žmogus gauna tai, kas jam priklauso pagal karmą. Kaip gi tėvų pastangos gali pakeisti vaiko likimą, suformuotą jo paties poelgių?

Autorius: Taip, žmogus gauna tai, ką užsitarnavo. Tačiau mes nežinome, kokia karma mūsų laukia – gera ar bloga. Todėl sudėtingose situacijose nereikėtų atmesti Dievo ir Jam artimų žmonių pagalbos. Vėlgi, reikia žinoti, kad pakludami geriems patarimams, mes galime susilpninti blogą karmą ir pastiprinti gerąją. Nuolankus žmogus gali daug nuveikti, dirbdamas su savo charakteriu, tam tarpe, teisingai pasirinkti gyvenimo palydovą. Žinoma, būva ir taip, kad mergina be jokių pastangų gauna gerą vyrą. Tačiau jos ir tėvų pasyvumas, renkantis jaunikį, nežada nieko gero.

Jis: Jo? O ką žada?

Autorius: Būva taip, kad merginos, linkusios į vienatvę, rinkdamosi vyrą, neišvengia vieno iš dviejų kraštutinių: jos arba labai užsidariusios ir nemėgsta bendrauti, arba kelia nerealius reikalavimus. Todėl jos pasikliauna likimu, arba tikisi, kad ištėkės už „princo“. Abu atvejai tikrai nepalankūs.

Tėvai, savo ruožtu, turi pakontroliuoti, kad dukra iki vedybų per daug nebendrautų su jaunuoliais, kuriuos pernelyg masina jos kūnas. Jeigu tėvai išsižioję ir dukra pradeda „išdykauti“ su berniukais, tai kuo ilgiau ji taip išsidarinės, tuo sunkiau jai bus ištėkėti.

Jis: Tačiau šiuolaikinis šio klausimo supratimas skiriasi nuo vedinio. Dažnai dabartiniai psichologai teigia, kad kuo glaudžiau jaunuoliai tarpusavyje bendrauja, tuo lengviau jiems susigaudyti įvairiose aplinkybėse ir teisingai išsirinkti tinkamą sutuoktinį.

Autorius: Vedose sakoma, kad pernelyg artimas jaunuolių bendravimas

iki vedybų silpnina jų tarpusavio potraukį. Dar blogesnis atvejis, kai abu yra lig valios „prisišdykavę“. Merginos, eikvodamos seksualinę energiją, praranda grožį, o vyrams labai silpnėja psichika.

Ji: Gerai, aišku, ieškosim mergaitei vyrą ir saugosime ją nuo pašalinių akių. Bet kur ji tada ras vyrą? Į visokias diskotekas, kavines ir barus jai, kaip supratome, geriau nevaikščioti. O jaunuoliai tik tokiose vietose ir maišosi.

Autorius: Vyro reikia ieškoti ten, kur žmonės užsiima dvasine praktika.

Jis: Mil pardon, bet ten renkasi tik tokie žmonės, kurie turi pilnai susiformavusius įsitikinimus. Kaip su jais bendrauti, jeigu pats toks nesi?

Autorius: Darykit išvadas. Jeigu jūsiškė nelavins savyje dorybingų savybių ir savęs pažinimo kelias jai liks svetimas, ji nepateks į tų žmonių ratą.

Ji: Tai ką, nuvesti ją į kokią nors sektą?

Autorius: Norint rasti tinkamą bendravimą, sektų geriau vengti. Joms priklausantys žmonės savo religiją laiko vienintele teisinga ir nekenčia kitokių tikėjimo apraiškų. Jeigu religingas žmogus ugdo savyje fanatizmą ir neapykantą – nesvarbu kam, jį reikia laikyti sektantu.

Ji: Betgi visi religingi žmonės savo tikėjimą laiko pačiu geriausiu. Kiek aš žinau, jie visada aiškinasi tarpusavio santykius.

Autorius: Mes apie tai jau kalbėjome anksčiau. Galiu tik pasakyti, kad tarp jų yra ir pozityvios sąmonės žmonių. Tačiau net progresyviose dvasinėse konfesijose yra sektantų. Tokie žmonės jau pasuko dvasinio tobulėjimo keliu, bet dar neatsikratė pavydo jausmo kitiems. Vedose tokie religingi žmonės vadinami tikinčiais materialistais. Tarpusavyje jie nuolatos ką nors kritikuoja – ne tik kitose konfesijose, bet ir savojoje. Jeigu jie laiku neatsipeikės ir nenustos visų iš eilės kritikuoti, kelias pas Dievą jiems bus visiškai uždarytas.

Jis: Jeigu visur yra tų kritikų, kaip sužinoti, kokios konfesijos yra tikrai autoritetingos?

Autorius: Spręsti reikia pagal jų lyderius. Jeigu jie gyvena pagal dvasinių mokytojų nurodymus, jų poelgiai tyri, ir jie nekaltina kitų religijų, o tik žmonių, kurie jas išpažįsta, nuodėmes, – vadinasi, jų sąmonė tikrai nėra sektantiška. Paprastai tokie žmonės būna pasinėję į savo santykius su Dievu, ir todėl jie neužsiminėja apkalbomis. Aplamai, tie, kurie rimtai žengia dvasinio tobulėjimo keliu, atmeta prievarta pagrįstus principus, elgiasi dorybingai, renkasi tinkamą bendravimą, visiems nuolankūs ir taktiški. Taip pat svarbu žinoti, kiek žmogui priimtinas laiko patikrintų šventraščių autoritetas.

Taigi, jeigu norite pasirinkti tinkamų žmonių draugiją ir atsiriboti nuo veidmainių, vadovaukitės aukščiau išvardintais požymiais.

Jis: Bet kur surasti tokius žmones?

Autorius: Kas ieško, tas visada suras. Svarbiausia suprasti, ko tu iš tikrųjų ieškai.

Ji: O jeigu mūsų dukra nenorės nei Dievo, nei šventraščių, kur jai tada pasiduoti?

Autorius: Yra visokių bendrijų bei organizacijų, kur žmonės siekia vertesnio gyvenimo. Jie mokinasi teisingo bendravimo, pareigų atlikimo, palaikyti fizinę ir psichinę sveikatą. Svarbu atkreipti dėmesį į tai, ar ten nėra kokių nors ištvirkavimo apraiškų, ar kultivuojami nesavanaudiškumas ir principai, atmetantys prievartinius metodus. Jeigu jūsų dukros sąmonė dar nesiekia tokio lygio, kai domina dvasiniai dalykai, ji turi ieškoti laimės tarp minėtų žmonių.

Jis: Daug kas neaišku. Tarkim, mes randame dukrai tinkamą draugų ratelį, bet kur garantija, kad ji ten ras žmogų, su kuriuo bus laiminga?

Autorius: Šimtaprocentinės garantijos, žinoma, nėra, juk viskas priklauso nuo karmos. Tačiau šiuo atveju daug didesnė tikimybė, kad jų vedybų motyvacija bus pakankamai aukštame lygyje, o tai leidžia daug greičiau atidirbti netikusią karmą. Todėl harmonija viršutinių psichinių centrų lygyje jau yra tam tikra garantija, kad jų gyvenime viskas klostysis pakankamai gerai.

Jis: O kai poros susipažįsta darbe ar vakarėliuose, ko galima tikėtis iš jų vedybų? Aš manau, kad gerą žmogų galima rasti bet kur. Juk ne be reikalo sakoma, kad žvejas žveją mato iš toli.

Autorius: Gerą žmogų geriau ieškoti tarp tokių pačių gerų žmonių. Jie irgi vienijasi, užsiimdami kažkokią veiklą, o juos apjungia aukšti siekiai. Norint darbuotis su tokiais žmonėmis, reikia pačiam tokiu pasidaryti. Jeigu jūs tikėtės, kad dukra gerą vyrą susiras netikusioje kompanijoje, tai man jūsų gaila. Žinoma, būva, kad jaunuoliai, susitikę dvasiniam pažinimui nepalankioje terpėje, staiga aptinka, kad jų laimės supratimas ryškiai skiriasi nuo to, ką jie mato aplink save. Tačiau tai retas atvejis. Dažniausiai su kuo sutapsi, tuo ir pats patapsi. Todėl nereikia tikėtis, kad eilinėje draugijoje ji sutiks neeilinį žmogų.

Ji: Jūs mane baigiate pribairti. Aš dabar labai bijau dėl savo dukros. Juk jeigu jos nesudomins dvasiniai dalykai, tai jai jau nieko ir nebesitikėti?

Autorius: Neverkit, jūs turite visas galimybes padėti savo vaikui įsukti į teisingą kelią. Daugeliu atvejų sunkią karmą galima įveikti, pasiaukojančiai ir su dideliu tikėjimu siekiant laimingo gyvenimo. Priešingu atveju jūsų dukra liks visiškoje likimo valioje.

Jis: Ar tai reiškia, kad ji bus pasmerkta netikusioms vedyboms?

Autorius: Aš tikiuosi, kad su tokiais tėvais, kaip jūs, ji kada nors pagaus laimės paukštę.

Ji: Aš noriu, kad ji būtų laiminga iš karto, o ne kada nors. Argi neužtenka

mūsų kančių, kam dar ir vaiką joms pasmerkti?

Autorius: Gerai padirbėkite, ir tada likimas bus palankus, ir jūs galėsite dukrai surasti tinkamą vyrą.

Jis: O argi mudu su žmona čia turime kokią nors reikšmę? Jeigu dukra išteka, kokį tai ryšį turi su mūsų karma?

Autorius: Manote, kad jeigu pas jūsų dukra pasireikš bloga karma, tai jūs nuo to visai nenukentėsite?

Jis: Aš ir už žmoną, ir už dukrą atkentėsiu, tik neaišku, kas už mano griekus kentės.

Autorius: Iš tikrųjų sunku suprasti, kodėl žmogus turi kentėti dėl jį supančių žmonių problemų. Tačiau šiame pasaulyje viskas yra kitaip, negu mums atrodo iš pirmo žvilgsnio. Mūsų artimieji yra, vaizdžiai kalbant, oficialūs mūsų likimo atstovai. Tai jie likimo valia už vienus poelgius mus apdovanoja, o už kitus baudžia. O dirbdami su savimi, jūs realiai sugebėsite išvengti galimos bausmės, kuri jūsų lauktų už nevykusių dukros santuoką.

Ji: Vadinasi, mudviejų netikusi karma būtų tokios santuokos priežastimi? Bet kodėl taip yra, tarytum aš pati nesugebėčiau jos atidirbti? Kodėl turi kentėti mūsų vaikai? Argi aš po to galėsiu būti laiminga?

Autorius: Jūs mane nelabai supratote. Jūsų dukra vedusi atidirbinės savo karmą, o jūs, stebėdami jos gyvenimą, tuo pačiu atsiimsite savo karmą. Tokiu būdu, kiekvienas gauna savo užsidirbtą karmą.

Ji: Ar mano dukra galės išvengti blogos karmos vedybiniame gyvenime, jeigu aš užsiimsiu tobulėjimo praktikomis?

Autorius: Ne, tik jeigu jai iškils kažkokie sunkumai, jūs sugebėsite juos teisingai įvertinti. Tokiu būdu, dirbdama su savimi, jūs ir pati išsilaikysite pakankamai aukštame lygyje, ir galėsite padėti savo dukrai, už ką ji jums bus labai dėkinga. Tačiau pagalba artimiesiems žmonėms yra didelis mokslas, ir norint, kad viskas būtų gerai, su dukra ir jos būsimu vyru reikia išlaikyti tinkamą bendravimą. O tai įmanoma tik tuo atveju, jeigu dirbsite su savo charakteriu ir neapleisite dvasinio vystymosi.

Ji: Kaipgi mano teisinga elgsena atsilieps dukros vedybiniam gyvenimui?

Autorius: Ji išmoks įsiklausyti į jūsų patarimus, jais naudotis, ir tada gaus galimybę keisti savo gyvenimą į tinkamą pusę. Tačiau jeigu jūs nedirbsite su savimi, dukros problemos jus erzins ir piktins. Prasidės vaidai su ja ar jos vyru, ir tokiu būdu jūs netikėtai pradėsite atidirbinėti savo blogą karmą.

Ji: Ir kaip aš turėčiau elgtis su būsimą dukros šeima?

Autorius: Į šį klausimą atsakysiu vėliau, kai kalbėsime apie tai, kokie turi būti artimųjų santykiai, tačiau pirmiausia jūs turite suprasti, kad ište-

kėjusi dukra priklauso jau nebe jums, o vyrui. Tada jūsų elgesys (rūpestis ir pagarba) jų atžvilgiu bus teisingas.

Ji: Labas, atvažiavome. Auginau, auginau, dabar atlieku tobulėjimo, galima sakyti, žygdarbius, ir galiausiai turėsiu atsisakyti motinos vardo. Kaip viskas painu!

Autorius: Jūs kaip buvote motina, taip ir liekate, tik po dukros vedybų turėsite kurti santykius ne su ja, o su jos šeima. Jeigu šito nesuprasite, prsidės jūsų ir dukros šeimų karas. Bet apie tai kituose pokalbiuose. O dabar aiškinsimės toliau, kaip jai surasti tinkamą vyrą.

Išvada: šeimos kūrimas panašus į egzaminą. Jam ruošiantis, reikia išsiaiškinti daug klausimų ir gerai padirbėti su savimi. Pats greičiausias būdas – rimtai ir atsakingai užsiimti dvasine praktika, nors ir tada mes negalime tikėtis, kad būsimasis vedybinis gyvenimas bus be jokio debesėlio, nes sunku trumpu jaunystės laikotarpiu pasiekti reikiamą tobulumą ir įveikti savo netikusią vedybinę karmą.

Renkantis gyvenimo palydovą, reikėtų įsiklausyti į savo dorybingų tėvų patarimus, nes pačiam sunku nuspręsti, geras jis ar netikęs. Dažniausiai tokioje situacijoje prarandamas blaivus mąstymas, ir jaunuoliai vienas kitame mato tik geras savybes. O tėvai jaunąją porą stebi iš šalies, ir jiems geriau matyti tikroji padėtis.

Prieš vedybas reikia visapusiškai išstudijuoti tuos Vėdų (ar kitų šventraščių) skyrius, kur kalbama apie šeimos kūrimą. Šių žinių pritaikymas šalina galimas problemas. Kiekvienam pravartu žinoti, kaip ir kur atrasti artimą žmogų, koks jis turi būti, kokie turi būti santykiai su juo ir jo artimaisiais. Nežinant šių dalykų, negalima tikėtis, kad būsimoje šeimoje nekils rimtų problemų.

Pagrindiniai būsimųjų sutuoktinių interesai

Siekiant tikrai harmoningo vedybinio gyvenimo, jaunuolius turi apvienyti bendri interesai, panašus supratimas, kas yra laimė ir tvirtas supratimas, ko jie tikisi iš tų vedybų. Ir žinoti – ko širdies gilumoje tikiesi, toks ir bus išrinktasis. Būtent apie tai mes su jumis kalbėjomės, nagrinėdami vedybų motyvus.

Tačiau apart mūsų norų dar yra lūkesčiai, tai, ko iš mūsų tikimasi, ir į juos būtinai reikia atsižvelgti dar prieš kuriant šeimą. Be to, pas kiekvieną cikliška keičiasi astrologiniai periodai, dėl ko gali visai netikėtai pasikeisti mūsų interesai. Dažnai negali pasakyti, kokie bus mūsų norai rytoj. Bet gerai žinant būsimo partnerio požiūrį į laimę, galima maždaug prognozuoti, kokia linkme jis keisis.

Ji: Žinoma, sunku suprasti, ką planuoja kitas žmogus, bet kodėl jūs sakote, kad sunku nuspėti ir savo būsimus interesus? Aš, pavyzdžiui, juos gerai žinau. Argi taip sunku prognozuoti, ko gali norėti ateityje?

Autorius: Jūs esate tikra, kad gerai žinote savo būsimus norus? Tada pasakykite, kaip jie atrodys po penkių metų?

Ji: Nemanau, kad per tiek laiko jie labai pasikeis.

Autorius: Keisis jie, ar ne, galima suprasti, pažvelgus į savo praeitį. Ar tuo metu, kai dar žaidėte su lėlėmis, žinojote, kaip jūs pasikeisite po lytinio brendimo?

Ji: Tuo metu aš nebuvau pakankamai sąmoninga, bet kuo čia dėtas pereinamasis amžius? O šiuo metu man po penkių metų gal vis tik neprasisidės naujas lytinio brendimo periodas.

Autorius: Kiekvienais gyvenimo metais vyksta tam tikri kūno pokyčiai, atitinkamai keičiasi ir žmogaus mąstysena. Mūsų audringame gyvenime būva kardinalios permainos, kurios labai keičia interesus. Be to, mūsų psichiką nuolat veikia planetos. Ši įtaka cikliška keičiasi, ir po dešimt ar penkiolikos metų mes galime domėtis visai kitais dalykais. Jeigu neatsižvelgsime į tokius galimus pokyčius, būsimą šeimą gali netikėtai ištikti didelės stresinės situacijos.

Jis: Supratai? Prisimink, kas buvo prieš pora metų, kai aš pradėjau domėtis savęs pažinimu.

Ji: Taip, to neįmanoma užmiršti. Iki tol buvau normalus žmogus, o paskui pasidarei tokiu fanatiku, kad šeima neiširo tik didžiulių mano pastangų dėka. Žinoma, labai norint, į visus tuometinius tavo išsitarinėjimus galima žiūrėti kaip į bandymus patobulėti, bet man tai greičiau panėšėjo į kažkokias problemas su psichika.

Jis: Neprisikalbėk, tau irgi taip gali būti. Kiekvienam žmogui tas niekingas, mus supantis gyvenimas gali taip įkylėti, kad jis nori nenori pradės blaškytis kaip pagauta žuvis.

Ji: Nemanau, kad man ateityje grėstų panašios problemos.

Autorius: Moterys, kaip ir vyrai, gyvenime patiria dideles permainas, tik jos būva kiek kitokio pobūdžio, daugiausia susijusios su vaikų atsiradimu.

Ji: Aš išnešiojau ir pagimdžiau du. Kaip jūs manote, ar tuo metu mano gyvenime buvo kokios nors permainos, dėl kurių mano vyras galėjo patirti nemažą stresą?

Autorius: Kiek suprantu, nėštumas jums buvo vienas iš tokių įtemptų gyvenimo periodų. Jį pakeitė kitas, kai gimė vaikas. Ateityje jūsų irgi laukia esminiai psichikos pokyčiai, kai vaikai išaugs ir paliks namus. Iš anksto nežinant šių moters psichinės būklės etapų ir nepasiruošus jų permainingai, vedy-

biniaame gyvenime reikia tikėtis didelių problemų.

Jis: Tikrai, taip ir buvo. Prisimink, kaip mane engei, kai buvai nėščia. Visada ir viskuo nepatenkinta, amžini kaprizai... aš vos iš namų nepabėgau. O juk prieš tai buvai tokia rūpestinga, santūri. Galvojau, pagimdžius viskas vėl stos į savo vietas, bet kur tau! Po to visas dėmesys tik vaikui, aš tarytum visai neegzistuočiau. Prieš vedybas mes nesitarėme, kad taip bus.

Ji: Tai štai apie kokias psichikos permainas jūs kalbate. Bet juk visos moterys taip elgiasi, kas čia naujo? Aš dar vaiku būdama žinojau, kad nėštumo metu labai keičiasi psichika, o po gimdymo moteriai vaikai yra daug svarbesni už vyrą. Nematau čia nieko blogo, juk visa, kas geriausia, reikia duoti vaikams – tai bet kurios tikros motinos devizas!

Jis: Jei tik būčiau žinojęs, kad po vaikų gimimo aš tau tapsiu tuščia vieta, tai gal būtume ir be jų apsiėję.

Autorius: Dabar tikriausiai jums tapo aišku, kaip svarbu žinoti, kokios permainos ištinka žmogų, keičiantis astrologiniams periodams ar atsiradus vaikams. Tai padeda iš anksto pasiruošti visokioms artimo žmogaus metamorfozėms.

Jis: Pokalbio pradžioje jūs paminėjote, kad kalbėsime apie tai, kaip nustatyti ne savo, o artimo žmogaus požiūrį į būsimą vedybinį gyvenimą. Manau, kad tai įdomiau, negu pastoviai kapstytis savyje.

Autorius: Gerai, pamėginkime išanalizuoti, kaip pagal žmogaus elgseną nustatyti, ko jis tikisi iš vedybų. Štai tie dalykai, kuriuos reikia žinoti apie būsimą sutuoktinį: 1) kaip jis kalba su vyresniais ir 2) su jaunesniais; 3) kas jo draugai, kuo jie užsiima; 4) kaip jis leidžia savo laisvalaikius; 5) kaip ir apie ką jis kalba nevaržomoje aplinkoje ir 6) dalykinių pokalbių metu; 7) kuo jis užsiima dabar, ką numatęs veikti ateityje, kaip jis apibūdina būsimą vedybinį gyvenimą, kokio tipo vedybų nori; 8) kaip jis maitinasi ir koks dienos režimas.

Kiekvienas punktas nurodo tam tikras žmogaus ypatybes.

1. Pirmasis apibūdina dvasinio brendimo galimybes. Pagal jo elgesį su vyresniais galima spręsti, kokie bus jo santykiai su būsimo sutuoktinio tėvais. Merginos elgesys su vyresniais nurodo, kaip ji elgsis su vyru. Čia galima išskirti penkis santykių su vyresniais tipus, visi jie tiesiogiai priklauso nuo to, kaip žmogus supranta laimę.

1.1. Pagarba visiems vyresniems, ypatingai mokytojams ir tėvams, rodo, kad žmogus yra pakankamai subrendęs aukščiausio lygio vedybiniam gyvenimui.

1.2. Pagarba tik mokytojams bei tėvams, ir neutralūs santykiai su kitais vyresniaisiais. Su tokiu žmogum galima vystyti santykius, grindžiamus noru

teikti žmonėms laimę ir tobulėjimą, tačiau su juo bus sunku rasti tarpusavio supratimą dvasinės praktikos klausimais.

1.3. Pagarbus elgesys su visais vyresniais, tačiau be pagarbos jausmo. Jūs suprasite vienas kitą, jeigu siekiate valdžios ir prestižo.

1.4. Grubus elgesys su tais vyresniaisiais, kurie visuomenėje neturi labai didelės reputacijos, ir pagarbus apsiėjimas su tais, kuriuos visi gerbia. Tokio sutuoktinio meilė užmaišyta ant komforto ir gerovės siekimo.

1.5. Grubus ir niekinamas elgesys su visais vyresniaisiais, ypatingai su tais, kuriuos visi gerbia. Tokio žmogaus meilė remiasi vien tik lytiniu potraukiu.

Jis: Niekaip nesuprantu, kaip grubus elgesys su vyresniaisiais susijęs su vedybinės laimės supratimu.

Autorius: Elgesys su vyresniaisiais parodo žmogaus nuolankumo lygį. O nuolankumas yra tokia charakterio savybė, kuriai išvystyti reikalingas stiprus intelektas. Natūralu, kad jeigu žmogus nuolatos galvoja apie seksą, tai jo intelektas, o tuo pačiu ir nuolankumas darosi minimalūs, kas pasireiškia nepagarba vyresniesiems. Tokiu būdu elgesys su vyresniais yra pakankamas kriterijus nustatyti žmogaus intelekto lygį, jo siekių padorumą.

Ji: O ar galimos išimtytys, kai žmogus nėra labai pagarbus vyresniems, bet tuo pačiu rimtai užsiima dvasine praktika?

Autorius: Taip, tačiau su juo nebus tarpusavio supratimo aukščiausių psichinių centrų lygyje, o likimas pasirūpins, kad jis gautų žmoną, kuri jo negerbs. Nesant abipusės pagarbos, labai sunku užsiimti tobulėjimo praktika.

Jis: Jeigu aš stengsiuosi ugdytis pagarbos jausmą vyresniems, ar žmona su manimi irgi elgsis pagarbiau?

Autorius: Taip, jeigu jūsų pastangos bus labai ryžtingos, jos teigiamai įtakos žmonos elgesį su jumis.

Mergina, užsiimanti tobulėjimo praktika, bet neišmokusi gerbti vyresnių, gaus vyrą, kuris gal irgi dirbs su savo charakteriu, bet šiuo klausimu tarp jų nebus jokio sutarimo. Harmoningo bendradarbiavimo tobulėjimo kelyje jie gali tikėtis tik išsiugdę pagarbą vyresniems.

2. Pereikime prie antro žmogaus elgesio punkto. Santykiai su jaunesniais leidžia spręsti, koks bus numatomo sutuoktinio elgesys su būsimais vaikais. Jeigu tai vyras, iš jo elgesio su tais, kurie yra nuo jo priklausomi, galima spėti, koks bus jo bendravimas su būsima žmona. Jeigu tai moteris, jos elgesys su jaunesniais nurodys jos santykius su būsimais vaikais. Apžvelkime minimų santykių tipus.

2.1. Jeigu žmogus visų jaunesnių, ir ypatingai savo vaikų ir tų, kurie nuo jo kaip nors priklauso, atžvilgiu apreiškia tokias savybes, kaip gailestingu-

mas ir rūpinimasis, atitinkančias šventraščių apibrėžimus, vadinasi, jis turi potenciją labai aukšto lygio vedybiniam gyvenimui.

2.2. Gailestingumas tik savo vaikams bei tiems, kurie nuo jo priklauso, ir neutralūs santykiai su kitais rodo, kad žmogus linkęs vystyti santykius, grindžiamus noru teikti žmonėms laimę ir tobulėjimą, tačiau su juo bus sunku rasti tarpusavio supratimą dvasinės praktikos klausimais.

2.3. Rodomas gailestingumas, tačiau be vidinio jausmo, tiems, kurie nuo jo priklauso, reiškia, kad harmoningi vedybiniai santykiai bus grindžiami valdžios ir prestižo siekimu.

2.4. Žmogaus elgesys su tais, kurie nuo jo priklauso – šiurkštus su prasikaltusiais ir išoriškai pagarbus su gerai besielgiančiais – rodo, kad vedybiniame gyvenime jo kelrode žvaigžde tebus komfortas ir materialinė gerovė.

2.5. Šiurkštus ir niekinamas elgesys su visais, kurie nuo jo priklauso, ir ypatingai su tais, kurie stengiasi būti paklusnūs, nurodo žmogaus polinkį į santykius, reguliuojamus lytinio potraukio.

Jis: Koks elgesys – su jaunesniais ar vyresniais – svarbesnis, sprendžiant apie numatomo sutuoktinio polinkius?

Autorius: Didesnį dėmesį reikia kreipti į santykius su vyresniais, nes jie nurodo žmogaus siekių teisingumą ir jo intelekto švarą. Elgesys su jaunesniais rodo brandumo lygį dirbant su savimi ir blogos karmos didumą. Šiaip jau ir vieni, ir kiti santykiai glaudžiai tarpusavyje susiję. Pavyzdžiui, jeigu žmogus su vyresniais elgiasi pagarbiai, o su jaunesniais šiurkščiai ir paniekinamai, tai reiškia, kad ir ta jo pagarba vyresniems nėra labai nuoširdi. O jeigu žmogus nuoširdžiai gerbia vyresnius, tai tada tarp jo ir jaunesniųjų irgi vyrauja abipusė pagarba.

Ji: Įdomu, kaip iš žmogaus elgesio su jaunesniaisiais galima suprasti, ar sunki jo karma?

Autorius: Jeigu jaunesni negerbia kažkokio žmogaus arba jis jų, tai labiausiai nuo to kenčia jo reputacija. Svarbiausias faktorius kaupiant geros karmos atsargas yra nuolankus elgesys su tais, kurie turi daugiau gyvenimo patirties. Jeigu žmogus jau praeitame gyvenime negerbė vyresnių, tai reiškia, kad kai kurie iš tų, kurie nuo jo priklausomi, taip pat jo negerbs. O tokia nepagarba verčia piktintis net ir pakankamai santūrius žmones, jeigu jų intelektas nėra toks stiprus, kad galėtų kontroliuoti emocijas. Viso to rezultatas – pašlijusi reputacija ir sunkus likimas.

Tačiau jeigu žmogus praeitame gyvenime gerbė vyresniusius, tai jo nepagarbus elgesys su jaunesniais ne taip jau labai pakenks jo reputacijai. Tokiu būdu, santykiai su jaunesniais nurodo žmogaus brandumo ir išmintin-

gumo lygi.

3. Kalbant apie numatomo sužadėtinio laisvalaikį ir draugus, vietas, kur jis lankosi, tai šį dalyką mes jau aptarėme pokalbyje apie bendro gyvenimo motyvus. Žmogaus interesai ir draugai aiškiai nurodo *gunas*, kurios jam turi didžiausią poveikį.

4. Apie ką kalba žmogus nevaržomoje aplinkoje? Pati geriausia tokio pobūdžio aplinka susidaro valgio metu, kai žmogus nekontroliuoja savo liežuvio. Tuo metu jis išsiskaido viską, ką iki tol laikė savyje. Todėl elgesys valgio metu atspindi žmogaus sąmonės lygį ir jo požiūrį į laimę. Susipažinkime su įvairiais tokio elgesio aspektais:

4.1. Jeigu žmogus valgo tik pašventintą maistą, nepersivalgo, laikosi labai santūriai, ir jeigu už stalo kalba, tai tik apie Dievą, reiškia, kad iš jo vedybiniame gyvenime galima tikėtis pačių nuostabiausių santykių.

4.2. Jeigu žmogus valgio metu stengiasi elgtis labai padoriai ir niekam nekelti rūpesčių, nėra labai linkęs nekontroliuojamai kalbėsenai, jokių būdų nepersivalgo ir maitinasi pašventintu maistu, tai su juo galima vystyti santykius širdies centro lygyje.

4.3. Jeigu žmogus išrankus mityboje, bet nejaučia skirtumo tarp maisto vienoje ar kitoje *gunoje*, jeigu valgydamas mėgsta apkalbėti kitus ar politikuoti, jeigu valgo paskubomis ir oficialioje aplinkoje, tai jis bus geras partneris tiems, kurie mėgsta valdžią bei prestižą.

4.4. Jeigu žmogus išrankus mityboje, bet yra mėšėdis, jeigu valgio metu kalba apie reikalus, biznį ir ekonomiką, mėgsta valgyti su komfortu, o po valgio padrybsoti, vadinasi, jis linkęs į santykius, orientuotus į komfortą ir gerovę.

4.5. Jeigu žmogus yra mėšėdis ir valgio metu vartoja alkoholinius gėrimus, nuolatos visus apkalba ar aptarinėja sportines peripetijas, keikia valdžią, pasakoja nešvankius anekdotus ir nesibjauri valgyti nešvarioje aplinkoje, reiškia, santykiai su juo remsis tik lytiniu potraukiu.

Ji: Man atrodo, kad nevertėtų apie žmogų spręsti pagal tai, ką jis kalba valgydamas. Juk tuo metu nebūtina šnekėti apie tai, kas tau rūpi, galima užgriebti ir kilnesnes temas.

Autorius: O kam varžytis? Vargu ar kas nors supranta, kad kalbos valgio metu labai gerai nušviečia žmogaus asmenybę. Žinoma, kartais prisieina pakontroliuoti savo liežuvį, bet kuo labiau nevaržoma aplinka, tuo sunkiau valdyti savo kalbas.

Liežuviui priklauso dvi funkcijos – skonio ir kalbos. Jeigu mes nekontroliuojame vienos iš jų, kita automatiškai tampa nevaldoma. O žmogus valgio

metu atsipalaiduoja ir praranda budrumą. Todėl valgant labai norisi pokalbėti apie tai, kas labiausiai rūpi. Štai taip ir atsiskleidžia žmogaus mintys bei polinkiai.

Ji: Mano vyras valgio metu pastoviai kalba apie laimingo gyvenimo dėsnius, ir pagal jus mūsų santykiai turėtų būti aukštumoje, tačiau iš tikrųjų yra tiesiog priešingai.

Autorius: Bet mes dabar kalbame apie šeimos kūrimą, o ne apie tai, kaip pagerinti šeimyninius santykius. Jeigu minimi pokalbiai būtų vykę iki vedybų, manau, kad jūsų santykiai nuo pat bendro gyvenimo pradžios būtų siek tiek kitokie.

5. Sekanti tema – kaip ir apie ką būsimas sutuoktinis kalba dalykiniuose pokalbiuose.

5.1. Jeigu pagrindinis žmogaus reikalas yra rūpinimasis dvasiniu aplinkinių žmonių gyvenimu ir tarnystė tiesai, o svarbiausia pokalbių tema – kaip teisingai tarnauti Dievui ir tiems, kurie siekia dvasinės laimės, tai iš jo galima tikėtis labai išaukštintų santykių, kurių ašis – dvasinis tobulėjimas.

5.2. Jeigu žmogus jaučia pareigą kalbėti apie darbą su savimi, visuomeninių pareigų vykdymą, moralines normas, teisingą elgesį, tai bendras gyvenimas su juo suteiks galimybę nuolatos dirbti su savo charakteriu.

5.3. Jeigu žmogui labiausiai patinka svarstyti šalies įstatymus, temas apie tai, kaip valdyti žmones, kas padeda pasiekti šlovę ir sėkmę, politikuoti, tai santykiai su juo bus orientuoti į valdžios ir prestižo siekimą.

5.4. Jeigu pagrindinė pokalbių tema yra verslas, kas, kur ir kaip uždirba, pas ką koks butas ar namas, kas kokioje šalyje ir kokiame kurorte poilsiaavo, tai santykiai su tokiu žmogumi bus nukreipti į pinigus ir komfortines gyvenimo sąlygas.

5.5. Jeigu žmogaus kalbos sukasi apie sportą, seksą, aktorius ir kitas įžymybes, jeigu jis mėgsta visus apkalbėti, tai santykiuose su juo galima tikėtis tik bendradarbiavimo, siekiant rafinuotesnių lytinių santykių.

6. Norint sužinoti žmogaus polinkius, reikia stebėti, kuo jis užsiima ir ką planuoja ateičiai. Žinoma, ne visi atskleidžia savo ketinimus, tačiau kai žmonės sieja meilės ryšiai, jų liežuviui paprastai būva palaidesni, todėl nesunkiai galima sužinoti partnerio planus.

Ji: Jūs sakėte, kad žmogaus planai bei interesai ilgainiui keičiasi, tai ar reikia juos taip sureikšminti?

Autorius: Keičiasi, taip, tik klausimas, į kurią pusę. Jeigu nuo pat pradžią žmogaus supratimas apie būsimą laimę yra žemo lygio, tai partneriui nereikėtų tikėtis, kad jis nei iš šio, nei iš to jį pakeis. Jeigu tokiame žmogui

ima sektis, tai jis dažniausiai galvoja, kad taip dabar bus visą laiką ir iš visų jėgų mėgaujasi gyvenimu. Bet kai tik prasideda nesėkmės, skurdus jo laimės supratimas darosi dar skurdesnis. Bet koku atveju mėginti tokiems žmonėms aiškinti, kad reikia gyventi kitaip, yra beviltiškas reikalas.

Ji: Vis tik sutikite, kad perauklėti galima bet kokių žmogų. Mes tik nenorime padėti vienas kitam ir bijomės užsiteršti, gyvendami su žmogumi, kuriam taip reikalinga pagalba.

Autorius: Atrodo, kad jūsų supratimas apie tai, kaip reikia kurti laimingą šeimą, skiriasi nuo vadinamosios koncepcijos. Vedose nurodyta, kad renkantis gyvenimo partnerį, reikia žinoti, jog vedybinis gyvenimas skirtas ne asmeninių konfliktų ir problemų sprendimui, o tam, kad neštume naudą savo vaikams ir visuomenei. Todėl šeima turi būti stabili ir harmoninga.

Ji: Man atrodo, kad vienas kitam netrukdo – galima ir savo problemomis užsiimti, ir visuomenei būti naudingiems.

Autorius: Paprastai taip ir būva. Tiems, kurie padeda kitiems žmonėms, savaime susitvarko bendravimo problemos. Bet tik ne tiems, kurie nuolatos kapstosi savo vidinėse problemose. Tebūnie jums žinoma – jeigu žmogus neteisingai organizuoja savo šeimyninį gyvenimą, tai atsiradusių problemų sprendimui jis eikvos visas savo jėgas. Visuomenei jis praktiškai bus visiškai nenaudingas.

Jis: Vadinasi, ne mano vieno vedybinis gyvenimas toks sunkus. Kenčia visi, kurie, kurdami šeimą, neturėjo aukštesnių siekių.

Autorius: Sveikinu, jūs padarėte labai svarbų atradimą. Iš tikrųjų vedybinis gyvenimas – rūsti tikrovė. Neteisingas šeimos kūrimo esmės supratimas ateityje išlenda per pakaušį. Gyvenimas šeimoje, kurioje nėra kokių nors bendrų aukštesnių siekių, panašus į nesibaigiančią chirurginę operaciją. Jeigu sutuoktinius vienija tik egoizmas, tai šiuo skalpeliu jie su malonumu pjaustys vienas kito netikusias karmines reakcijas. Bus labai skaudu ir nemalonu. Ir galiausiai per visą savo kartu nugyventą laiką jie taip ir nesupras, kad visi jų patirti sunkumai tebuvo likimo duotos užduotys. O geriausias jų sprendimas – tai padėti kitiems žmonėms, bet nepjaustyti savo vidurių. Kai šeimoje viskas tvarkoje, tada bus jėgų ir laiko padėti kitiems.

Ji: Aišku. Vadinasi, renkantis būsimą sutuoktinį, negali pasikliauti auklėjamuoju darbu, reikia susirasti tokį, kuris turėtų aukštesnius siekius. Taigi matote, kad Vedos šiuo atveju rekomenduoja nesivadovauti gailestingumu, o vien tik šaltu išskaičiavimu.

Autorius: Gailestis gali apvilti, o vedybos – labai atsakingas žingsnis. Jeigu pastebėjote, kad numatomo sutuoktinio siekiai yra žemesni nei jūsų,

turite jam atsakyti, kitaip, užuot padėję skęstančiam, pats tapsite skenduoliu. Apie koki gailęstį galima kalbėti, jeigu savo poelgiu rizikuojate sugadinti gyvenimą ne tik kitam, bet ir sau? Argi tai gailęstis – visą gyvenimą skaudinti vienas kitą? Todėl gailęstis – dar ne visada yra tikrasis gailęstingumas. Dažnai gailęstį sužadina ne meilė, o paprasčiausias geismas.

Ji: Nejaugi tokiose situacijose nebūva išimčių, kai artimam žmogui galima padėti pasitaisyti?

Autorius: Artimam žmogui, be abejo, reikia padėti pasitaisyti, tik klausimas, kiek mums tai atsieis. Kartais tai būva nepaprastai sunku. Kam tada rizikuoti, renkantį žmogų? Gal geriau pakentėti, atmetus savo gailęstį, ir susirasti kitą kandidatą.

Ji: Bepigu jums, vyrams, taip kalbėti, tačiau moteris paprastai neturi didelio pasirinkimo.

Autorius: Noriu jus patikinti, kad jeigu mergina rimtai dirba su savo charakteriu, ji turės daug gerbėjų, iš kurių galės išsirinkti patį verčiausią.

Jis: Taip, reikės tai išaiškinti mūsų dukrai. Man gal tik atrodo, bet aš supratau, kad net jeigu šeima susikūrė netinkamai, tačiau sutuoktiniai visai stengiasi padėti kitiems žmonėms, tai šeimyninės problemos palaipsniui išsprends savaime. O jeigu nuolatos kapstysimės tik savo problemose, tai jos tik didės. Todėl sutuoktiniams geriau neauklėti vienas kito.

Autorius: Paskutiniu metu jūs darote giliamintiškas išvadas. Vienintelė sąlyga tam, ką jūs pasakėte – norint padėti kitiems, reikia laikytis švento žmogaus nurodymų, nes kitaip priskaldysime malkų – pradėsime didžiulius su visomis iš to išplaukiančiomis pasekmėmis.

Ir taip, koku būdu pokalbiai su numatomu sutuoktiniu apie bendro gyvenimo perspektyvas padeda įvertinti jo motyvus kurti šeimą?

6.1. Žmogus, siekiantis dvasinio tobulumo, planuoja visus savo dvasinės praktikos etapus ir atitinkamai bando organizuoti savo gyvenimą, kuriame nėra tokių dalykų, kaip turtų kaupimas, gerbūvio kėlimas ar prestižo siekimas. Jis planuoja tik veiklą, kuri užtikrintų kuo greitesnį dvasinį tobulėjimą, – šventų vietų lankymą, labdarą, įvairias priemones sąmonės apvalymui. Būsimas vedybinis gyvenimas jam neatsiejamas nuo dvasinės praktikos. Tuoktuves įsivaizduoja tik bažnyčioje, bet neatmeta ir civilinės registracijos.

6.2. Žmogus, turintis polinkį dorybingam gyvenimui, dalyvauja įvairiuose renginiuose, kurie dar labiau sustiprina jo doringas savybes. Jis stengiasi gerinti santykius su bendradarbiais ir siekia pažinti laimingo gyvenimo dėsnius. Svajoja atlikti kažkokią visuomenei labai naudingą veiklą. Būsimą vedybinį gyvenimą jis sieja su veikla kitų labui. Tuoktuvių ceremonija jam

vienodai svarbi tiek bažnyčioje, tiek civilinėje metrikacijoje.

6.3. Žmogus, siekiantis šlovės, paprastai planuoja kilti politinės ar visuomeninės karjeros laiptais. Jis stengiasi gauti kuo geresnį išsilavinimą, bet čia jam svarbiausia – prestižas, todėl papildomai ieško reikalingų ryšių ir bendravimo. Būsimą vedybinį gyvenimą jis sieja su tam tikra visuomene padėtimi. Tuoktuvės – būtinai civilinės metrikacijos biure, bet po to „dėl vaizdo“ galima nuslinkti ir į bažnyčią.

6.4. Žmogus, siekiantis komforto ir turtų, paprastai planuoja įsigyti butą ar namą, prie jo garažą ir mašinėlę, taip pat vasarnamį. Visas jo gyvenimas bus pašvęstas šių planų įgyvendinimui, todėl su juo vargiai galima tikėtis bendros veiklos, siekiant dvasinio tobulėjimo. Būsimą vedybinį gyvenimą jis sieja su turtų kaupimu. Jis sutinka, kad vedybas reikia apiforminti civilinėje metrikacijoje, nors kurį laiką gali puikiausiai apsieiti ir be santuokos registracijos.

6.5. Žmogus, atsidavęs seksui, daugiausiai galvoja tik apie pramogas. Kadangi tam reikalingi nemaži pinigai, jam prisieina dalyvauti įvairiose, dažnai neteisėtose, finansinėse operacijose. Esant kuklesniems poreikiams, tokiame žmogui svarbiausia – susirasti darbą, kuriame būtų galima dykinėti. Būsimą laimę jis nesieja su šeima. Artimas žmogus jam visada tik eilinis partneris, kurį bet kada galima pakeisti. Jis sutinka gyventi kartu, tačiau nepripažįsta jokių oficialių tuoktuvių.

Reikia pažymėti, kad žmogus visada planuoja tik tai, kas susiję su jo pagrindiniais polinkiais, ir pagal tai galima spręsti apie jo turimą laimės supratimą. Todėl geriau negalvoti, kad jeigu jūsų ir numatomo partnerio planai dabar ir nesutampa, tai paskui netikėtai tarp jų įsivyras harmonija.

Jis: Dabar aš taip suprantu jūsų pagrindinę mintį: nei žmogaus charakterio, nei jo planų nepakeisi, todėl savo gyvenimą geriau susieti su tokiu žmogumi, kurio planai atitinka jūsų ketinimus. Kitaip vedybiniame gyvenime neišvengiamai atsiras krūva problemų ir nusivylimas, nes realybė visai neatitiks puoselėtų vilčių.

Autorius: Jūs teisus, nors ir ne visai. Padėtis nėra tokia beviltiška. Rimtai dirbant su savimi, galima ženkliai pakeisti artimo žmogaus interesus. Tačiau atvejis, kai vedybinio gyvenimo paskirties supratimas pas abu nuo pat pradžių labai skiriasi, žymi sunkią šeimyninę karmą. Todėl venkite pradėti bendrą gyvenimą su žmogumi, kurio požiūris į vedybinį gyvenimą smarkiai skiriasi nuo jūsų.

Beje, aš jau minėjau, kad žmogaus planai ir polinkiai gali keistis, keičiantis jo astrologiniams periodams. Tačiau tuo nevertėtų labai pasikliauti.

Kol vieno periodo nepakeis kitas, paveikti žmogaus polinkius labai ir labai sunku, ypatingai šeimoje. Tačiau tai nereiškia, kad santykius pakeisti neįmanoma. Jeigu nors vienas žmogus iš šeimos žengs teisingu keliu, tai ilgainiui jį supras ir įvertins kiti šeimos nariai.

Jis: Žinote, aš tuo patikėsiu tik tada, kai mane supras ir įvertins.

Ji: Man rodos, ir ežiui aišku, kad nereikia planuoti vedybų su žmogumi, kurio planai nesutampa su tavaisiais. Argi mergina tekės už vaikiną, kurio vedybinio gyvenimo įvaizdis jai visiškai svetimas?

Autorius: Pažinties metu jaunuoliai šiam faktoriui paprastai neteikia didesnės reikšmės. Jiems svarbiausia – patikti vienas kitam. Apimti meilės kvaitulio, jie lengvai pasiduoda agitacijai ir be jokio sąžinės graužimo prisižada puoselėti vienas kito planus. Pradžioje visada atrodo, kad suderinti interesus bus nesunku, nors jie ir labai skirtingi, tačiau gyvenimas viską sudėlioja kitaip.

Be abejo, ilgainiui situacija gali pasikeisti, ir jeigu sutuoktiniai elgsis teisingai, visai įmanoma, kad jie prisitaikys prie vienas kito interesų, tačiau tai gana skausmingas procesas, kai vyksta nepabaigiamas santykių aiškinimasis, lydimas nuolatinės nervinės įtampos.

7. O dabar pakalbėkime apie žmogaus mitybą ir dienos režimą.

7.1. Tie, kurie nuoširdžiai siekia tobulumo, stengiasi maitintis pagal šventraščių nurodymus, yra vegetarai, valgo tik pašventintą maistą ir griežtai laikosi visų nurodytų pasninkų bei mitybos režimo. Keliasi anksti, maždaug ketvirtą valandą ryto, meldžiasi, kartoja šventus Dievo vardus ir medituoja. Dieną užsiima veikla, skirta pasitarnauti Dievui, o vakarais kalbasi dvasinėmis temomis ir skaito šventraščius. Gulasi devintą-dešimtą valandą vakaro. Su tokiais žmonėmis galima kurti šeimą, kurios tikslas bus tarnystė Dievui ir pažinimas.

7.2. Žmonės, siekiantys gyventi dorybingai, stengiasi maitintis neužterštu maistu, tačiau gerai nežino visų tokios mitybos taisyklių. Pavyzdžiui, nesupranta, kaip svarbu pašventinti maistą ir pagaminti jį su meile Dievui. Griežtų pasninkų jie nesilaiko ir maistą sau riboja saikingai. Tuo pat metu jie labai domisi įvairiais sveikos, organizmą apvalančios mitybos metodais. Keliasi ne anksčiau penkių valandų ryto, o gulasi, kaip taisyklė, dešimtą valandą vakaro. Laisvu laiku jie dažnai dirba su savo charakteriu.

7.3. Žmonių, siekiančių valdžios, mitybai būdinga ištaiga bei rafinuo-tumas. Jie labai rūpinasi, kad maistas padėtų palaikyti gerą sveikatą, todėl laikosi visokių dietų, kurios tačiau neatsižvelgia į psichines ir dvasines maito ypatybes, didžiausią dėmesį skirdamos jo cheminei sudėčiai. Šie žmonės gulasi 10-11 valandą vakaro ir keliasi maždaug šeštą. Laisvu laiku jie peržiū-

rinėja kokią nors dokumentaciją ar detektyvinius filmus. Mėgsta ištaigingas progines iškilmes arba burtis kokiam nors elitiniame draugų ratelyje.

7.4. Žmonių, siekiančių komfortinio gyvenimo, maistas pasižymi ryškiai išreikštais skoniais (aštrumu, rūgštumu, sūrumu etc). Ypatingai mėgsta paukštieną ir įvairius mėsiskus delikatesus. Koks nors dienos režimas juos nelabai jaudina. Gulasi ne anksčiau vienuoliktos ir keliiasi tik po septynių. Laisvu laiku smakso į visokiausius teleserialus ir klauso žinias.

7.5. Palaidą gyvenimą mėgstantys žmonės nepaiso jokių režimų – nei dienos, nei mitybos. Pagrindinis maistas – mėsos patiekalai. Laisvu laiku gėrinėja, kortuoja ar prasimano kitų panašaus pobūdžio malonumų. Paprastai juose jau nuo jaunumės pasireiškia žalingi įpročiai.

Jis: Jeigu paprastas bendravimas su žmogumi leidžia pažinti jį kaip nułptą, kam gilintis į astrologinio suderinamumo punktus, kurie mūsų laikais sunkiai prieinami? Be to, kiekvienas psichologas ar astrologas turi savo asmeninę nuomonę.

Autorius: Aš jau ne kartą sakiau, kad pačiam labai sunku blaiviai įvertinti nusižiūrėtą žmogų, nes trukdo vis labiau stiprėjantis potraukis. Todėl savo santykius su juo reikia nuo pat pradžių kruopščiai analizuoti, ir tada ilgainiui taps aišku, kokią karmą su tuo žmogumi reikės atidirbinėti. Jeigu paaiškėja, kad bendri interesai yra apatinių psichinių centrų lygyje, vadinasi, mums reikės patirti labai sunkią karmą. Tai nėra gerai, nes dideli sunkumai vedybiname gyvenime gali ilgam laikui palaužti mūsų tikėjimą laime. Todėl nors likimas nepermaldaujamai veda į nesėkmingas vedybas, vis tik šį egzaminą galima sėkmingai išlaikyti, studijuojant laimingo gyvenimo dėsnius. Gautos žinios padės išvengti nepalankių vedybų ir pasirinkti tinkamą partnerį. Tik nereikia pervertinti savo galimybių, kitaip rizikuoji likti vienišiumi.

Ji: Matote, aš buvau teisi, rizika pasilikti vienam visada išlieka.

Aš nesuprantu jūsų žodžių, kad bjauriausias dalykas – tai bendri interesai žemutinių, o ne viršutinių psichinių centrų lygyje. Man atrodo, kad nesvarbu, kokie centrai duoda tą bendrumą, žmonės vis tiek bus kažkiek laimingi. Todėl blogiausia padėtis turėtų būti tada, kai tarp būsimų sutuoktinių iš viso nėra nieko bendro.

Autorius: Jūs teisi, jeigu mes linkę pasitenkinti bent kokia vedybinio gyvenimo laime. Tarp kitko, taip galvoja visi, kurie renkasi ne žmoną ar vyrą, o partnerį malonumų ieškojimui. Jiems didžiausia laimė – seksas, o apie kokią nors tobulėjimą – savo, partnerio ar vaikų – tokie žmonės visai negalvoja. Taip mes atveriamė kelius į savo gyvenimą blogam likimui.

Ji: Jeigu čia slypi tokie pavojai, tai, logiškai galvojant, pirmiau reikia

gerai „išsiplevėsuoti“, o jau po to surimtėti ir vesti. Ar ištekėti. Kas čia blogo, jeigu žmogus kurį laiką nesiekia vedybų, o nori pagyventi savo malonumui?

Autorius: Be abejo, nuo tokio malonaus gyvenimo abu partneriai greitai degraduos. Tačiau jeigu tarp jų visai nebus nieko bendro, jie greitai pasimes ir nesuks vienas kitam galvos.

Ji: Kuo daugiau jūsų klausau, tuo labiau nesuprantu. Anksčiau gyvenimas atrodė toks paprastas, o dabar jis darosi vis sudėtingesnis. Vadinasi, dauguma žmonių elgiasi neteisingai, ir tik mes čia žinome, kaip reikia gyventi. Susidaro įspūdis, kad jūs mus mokinate vaikščioti užminuotu lauku, nes visur tyko pavojai. Kokios gi čia žinios apie laimingą gyvenimą?

Autorius: Nesidomėdamas teisingo gyvenimo dėsniais, žmogus ilgainiui pasuka paklydimų keliu, kuris visuotinai pripažintas vieninteliu. Tik žinios nurodo tikrąjį, teisingą kelią; mada ar visuotinai priimtas gyvenimo būdas nepadės atrasti laimę.

Ji: Koks gi jums rodosi eilinio žmogaus, kuris nesidomi šventraščių tiesomis, gyvenimas? Nejaugi ten vienos problemos? Žinau daugybę tokių žmonių, kurie visai gerai gyvena.

Autorius: Nesuprasdami, į kokią pavojingą vietą mes patekome, paklaidinti savo iliuzinių planų, žmonės paprasčiausiai nesupranta, kad jų gerovė tik laikina ir gali greitai baigtis. Nebūna taip, kad visą gyvenimą tik sektųsi. Gerovę keičia kančios – toks karmos dėsnis. Dauguma žmonių nesupranta, kad kančios materialame pasaulyje neišvengiamos, dar daugiau, jos reikalingos – kad prablaivėtų galvos ir būtų galima pagalvoti apie tikrąsias žmogaus gyvenimo vertybes.

Ji: Ar šventraščiuose irgi taip atvirai smerkiamas paprastas gyvenimas, kai žmonėms neskauda galvos dėl galimų sunkumų ateityje? Juk jeigu nuolatos galvosi apie tai, kad gal jau visai greitai prisieis kentėti, tai gali gauti kokią nors neurozę.

Autorius: Ateities bijoti nereikia. Aš tik sakau, kad žmonės anksčiau ar vėliau susipainioja gyvenime, jeigu nesistengia pažinti jo prasmę.

Mūsų būtų materialame pasaulyje Vedos palygina su gyvenimu pavojingose džiunglėse, kai tavo laimę bet kada gali praryti piktas likimas. Apie tai kalbama viename iš svarbiausių vedinių traktatų *Śrīmadbhagavatam* (5.14.1-2):

O karaliau, pirklys nuolatos galvoja, kaip turėti daugiau pinigų. Kartais jis užėina į mišką apsirūpinti pigiomis prekėmis – malkomis, moliu, dar kažkuo, kad paskui visa tai galėtų pelningai parduoti mieste. Taip ir sąlygota siela ateina į šį pasaulį, norėdama kažkokios materialios naudos. Nukly-

dės toli į mišką, pirklys ne visada randa kelių atgal. Panašiai ir tyra siela, patekusi į materialų pasaulį, atsiduria Viešpaties išorinės energijos sukurtų dėsnių valdžioje ir tampa jų belaisviu. Bandydamas būti nepriklausomu, žmogus klaidžioja po materialios būties mišką, vengdamas bendrauti su tais, kurie pasišventė tarnauti Viešpačiui.

Apsėsta kūniško gyvenimo (laimės) supratimo, sąlygotoji siela gauna įvairiausius kūnus, kuriuos savo trimis atmainomis (dorybės, aistros ir neišmanymo gunos) įtakoja materiali energija. Keisdama vieną kūną po kito, siela patenka į įvairias planetas – rojines, Žemės tipo ar demoniškas. Kartais ji įsikūnija aukštesnėse gyvybės formose, kartais – žemesnėse. Tačiau kiekviename kūne jai prisieina kentėti.

Kūniškos kančios yra proto veiklos rezultatas. Siela, norėdama pažinti ją supantį pasaulį, naudojasi protu ir penkiais jauslių organais, ir ši veikla apsprendžia, kokiam kūne ir kokiose sąlygose ji atsidurs. Tokiu būdu, pasiduo-dama išorinės energijos diktatui, sąlygotoji siela savo veikloje naudojasi jauslių organais ir patiria materialios egzistencijos kančias. Ji nesėkmingai bando jų išvengti, nors kartais didelių pastangų dėka būva laikini palengvėjimai.

Nekontroliuojamos jauslės panašios į plėšikus materialios kūrinijos miške. Kartais žmogus dalį savo pajamų norėtų panaudoti dvasiniams reikálams, siekdamas pasitarnauti Dievui, tačiau jauslės savo nežabotais norais sugriauna tuos kilnius siekius, ir žmogus lieka be nieko. Jauslės jį priverčia švaistyti sunkiai uždirbtus pinigus, stengiantis patenkinti regėjimo, skonio, klausos, uoslės ir lytėjimo užgaidas. Iš tikrųjų pinigai uždirbami tam, kad būtų tenkinami dvasiniai poreikiai, bet plėšikiškos jauslės juos atima.

Jeigu žmogus pradeda tarnauti Dievui, tai tas pats likimas, kuris jį taip skriaudė, dabar imasi globoti. Tokiam žmogui jau nebegresia netikėta degradacija. Ir jeigu šiame kelyje jis nori turėti paspirtį, turi išsirinkti tinkamą gyvenimo palydovą.

Ji: Deja, aš dar nepasiruošusi atsižadėti paprastų materialių džiaugsmų ir tarnauti Dievui. Tegu jau vienuoliukai tuo užsiima.

Autorius: Kiekvienam reikia stengtis savo elgesiu, kiek įmanoma esamomis sąlygomis, tarnauti tiesai. Tik tada gyvenimas bus tikrai laimingas. Vedybiniame gyvenime taip pat galima tobulėti, nebūtina viską mesti ir užsidaryti vienuolyne. Pradžiai tereikia tinkamo bendravimo ir stengtis praktikuoti laimingo gyvenimo dėsnius, kuriuos pateikia šventraščiai.

Išvada: Norint pasirinkti tinkamą gyvenimo palydovą, pirmiausia reikia įvertinti jo intelekto stiprumą ir švarą, jo elgseną. Bet tai įmanoma tik tada, kai dar nėra stipraus prisirišimo. Stebėkite, kaip jis bendrauja su kitais žmo-

nėmis, ypač su vyresniais ir jaunesniais, kokie jo draugai ir kuo jie užsiima, kaip jis leidžia laisvalaikį, kaip ir apie ką kalba įvairiomis aplinkybėmis, ką planuoja veikti ateityje, kaip įsivaizduoja būsimą vedybinį gyvenimą, koks jo dienos ir nakties režimas.

Jeigu jau atsirado didelis noras pateisinti bet kokią būsimą sutuoktinio elgesį, reikia kreiptis pagalbos į tėvus, išmintingus žmones, kvalifikuotus astrologus ar psichologus, kad jie įvertintų jo charakterį.

Pasirinkus tinkamą gyvenimo palydovą, visą gyvenimą bus galima pasišvęsti aukščiausios tiesos pažinimui ir padėti kitiems eiti šiuo keliu. Priešingu atveju visą laiką teks eikvoti santykių aiškinimuisi. Taigi, renkantis sutuoktinį, reikia turėti kuo daugiau blaivaus proto ir kuo mažiau sentimentų ir naivumo.

Psichiniai žmogaus polinkiai

Pratęsiant pokalbį apie tai, kaip susirasti žmogų, kurio interesai atitiktų mūsiškius, reikia nepamiršti ir psichinių ypatumų, kurie mus lydi nuo pat gimimo. Jau kalbėjome, kad kiekvienas žmogus į šį pasaulį atsineša didžiulę karminę našta, kuri apsprendžia, kokioje šeimoje mes gimsime ir kokius turėsime polinkius. O jie vėliau išsivysto į potraukį kokiai nors veiklai. Būva, kad žmogus gimsta šeimoje, kuri visai neatitinka jo polinkių. Šiuo atveju tėvai nesusigauja, ko mokyti tokį vaiką, ir tai trukdo jam teisingai vystytis. Čia irgi pasireiškia karmos dėsnis. Taip nepalenkiamas likimas mus verčia kentėti.

Pagal tai, kokia veikla užsiima žmonės, Vedos juos skirsto į keturias grupes.

Pirmoji. Tai mokslininkai, arba žmonės, nuo jaunumės linkę mokytis patys ir mokyti kitus. Jie siekia žinių ir sugeba jas perteikti kitiems. Kai kurie dar vaikystėje dėmesingai klauso, kas jiems sakoma, ir jeigu kitų žodžiuose išvelgia sveiką mąstymą, gautas žinias stengiasi patikrinti praktiškai.

Jų charakteryje daug gerų bruožų. Jie stengiasi ugdyti savyje paprastumą, vengti prievartos, kritikos ir pykčio, būti teisingais, yra dosnūs, ramūs, gailestingi, kuklūs, ryžtingi ir sugebantys atsižadėti. Jaunystėje, prižiūrimi dvasinių autoritetų, studijuoja šventraščius ir paprastai tuo metu šeimos nekuria. Baigę mokslus, jie ugdo savyje asketiškumą, net jei turi šeimą. Jei-gu senatvėje atsižada pasaulietinio gyvenimo, jie greitai atsikrato visokių baimių ir siekia dar aukštesnių dvasinių žinių. Svarbiausias jų charakterio bruožas – tiesos troškimas. Nuo mažens jie patiria dideles problemas, jeigu

neišsitenka į kažkokių koncepcinių rėmus, kuriuos jiems perša tėvai.

Antroji. Šie žmonės linkę vadovauti, ginti, kontroliuoti. Būdingos savybės – kryptingas užsibrėžto tikslo siekimas, polinkis visiems ir viską atleisti, tvirtumas. Jie mėgsta rūpintis kitais žmonėmis ir burti juos apie save bendrai veiklai, siekiant tobulėjimo; stengiasi užsiimti labdara, turi didelę savitvardą ir polinkį aukoti dalį savo pajamų kitiems. Tai žmonės, kurie nuolatos kalba, kaip reikia elgtis teisingai ir siekia, kad visuomenėje būtų įtvirtintas teisingumas. Jų vieta – įvairiose valdymo struktūrose, šalies ar gamybos, priklausomai nuo intelekto išvystymo laipsnio. Jie linkę į politinę veiklą ar bent jau politikavimą, taip pat kurti gerus santykius įvairiose žmonių grupėse. Siekiant dvasinio progreso, jiems reikia kovoti su savosiomis ydomis.

Trečioji. Tai žmonės, linkę užsiimti prekyba ir ūkine veikla. Jie turi didelį troškimą būti turtingais. Jeigu jų sąmonė vystoma teisinga kryptimi, jų santykiai su kitais žmonėmis darosi vis labiau nesavanaudiški. Norėdami, kad jų veikla būtų sėkminga, jie turi išmokti visada laikytis savo žodžio ir būti dosniais. Jiems būdingas praktiškumas, ekonomiškumas, naudos siekimas, todėl jie nuolatos ir aktyviai užsiėmę veikla, nukreipta į ekonominį progresą. Dvasiniame kelyje šiems žmonėms reikia atsikratyti gobšumo ir žalingų įpročių.

Ketvirtoji. Šie žmonės mėgsta meistrauti, užsiimti konkrečiais praktiškais darbais ar kūryba. Patys nelabai linkę filosofuoti, bet su malonumu vadovaujasi išmanančio žmogaus požiūriu. Jiems reikia ugdytis darbštumą ir paklusnumą. Dvasiniame gyvenime jie turi atsikratyti pavydo jausmo ir nuolatos kovoti su žalingais įpročiais bei tinguliu.

Visų minėtų grupių žmonės turi įvairius polinkius, bendravimą, gyvenimo būdą, kalbėseną, laimės supratimą, psichofizinę konstituciją, mitybą, šeimyninius santykius etc.

Ji: Visa tai mes prisimename iš pokalbio apie tai, kaip skirtingai žmonės supranta laimę. Man aišku, kad partnerį reikia pasirinkti tik iš pirmosios grupės, kitaip bus problemos.

Autorius: Problemos bus tada, kai pasirinksime žmogų, kurio psichofizinė konstitucija skirsis nuo mūsų.

Jis: Atleiskite, bet andai jūs sakėte, kad reikia siekti dvasinių žinių, vadinasi, reikia išsirinkti žmogų būtent iš pirmos grupės, nes jis turės daug gerų charakterio savybių. Tik reikia, kad jo tikėjimas būtų toks pat, kaip ir mūsų.

Autorius: Aš sakiau, kad reikia išsirinkti žmogų, siekiantį dvasinio pažinimo. O kad gyvenimas su juo būtų kuo harmoningesnis, jis turėtų užsiimti ta pačia dvasine praktika, kaip ir mes. Tačiau kol žmogus nepasiekė dvasinių aukštumų, pas jį yra daug materialių poreikių, kurie sąlygoja jo mate-

rialias pareigas. Ir Vedos sako, kad poros, planuojančios bendrą gyvenimą, turi užsiimti panašia dvasine praktika, turėti panašius materialius poreikius bei pareigas ir maždaug vienodai įsivaizduoti, koks yra teisingas vedybinis gyvenimas. Kitaip bus problemos.

Ji: Tikriausiai tai reiškia, kad sutuoktiniai turi dirbti tam pačiam darbe ar bent jau turėti panašias specialybes.

Autorius: Visai ne, jiems reikia turėti panašias psichofizines konstitucijas ir panašų vedybinio gyvenimo įvaizdį.

Jis: Aš kol kas nesuprantu, kas yra ta psichofizinė konstitucija. Anksčiau jūs trumpai užsiminėte, kad žmogaus pareigos priklauso būtent nuo tos konstitucijos, išvien citavote šventraščius, bet apie žmonių, turinčių skirtingas psichofizines konstitucijas, bendrą gyvenimą mes dar nekalbėjome.

Autorius: Gera, aiškinkimės, tik perspėju, kad tai gali būti gana sunkiai suprantamas klausimas.

Į šį pasaulį mes ateiname su jau susiformavusiais polinkiais. Buvusiuose gyvenimuose visi užsiėmėme tam tikra veikla, ir dabar mes neatsitiktinai pasirenkame vieną ar kitą specialybę, draugus. Visa tai mes gauname pagal karminį įdirbį. Praeituose gyvenimuose mes turėjome tam tikras pažiūras ir tam tikrą padėtį visuomenėje, vystėme konkrečius charakterio bruožus ir galbūt pasiekėme neblogų rezultatų. Kaip manote, ar bus protinga, jeigu šiame gyvenime mes užsiimsime visai kita veikla ir lavinsime charakterio bruožus, neatitinkančius mūsų dabartinės psichofizinės konstitucijos? Ir ar bus lengva gyventi su žmogumi, pas kurį kitas veiklos pobūdis, kiti charakterio bruožai ir kiti interesai?

Jis: Atsakau. Sakykim, esu jaunuolis, ir štai prieš mane mergina, kurios laimės supratimas atitinka manąjį, todėl tarp mūsų atsiranda tam tikri santykiai. Pavadinkime juos meile. Ir tada tegu jos charakterio bruožai skiriasi nuo manųjų, tegu mūsų veikla skirtinga, aš vis tiek jai pasipiršiu. Man nerūpi, koks jos veiklos pobūdis; svarbiausia – kad žmogus būtų geras.

Autorius: Šaunu. Man belieka pasakyti, kad tokiu atveju judviejų bendrame gyvenime gali greitai atsirasti didelės problemos.

Jis: Bet kodėl? Argi žmonės nepapildo vienas kitą savo dorybėmis? Kodėl jų polinkiai kažkokiais veiksmais turi būti panašūs? Juk taip ir gyventi bus neįdomu!

Ji: Aš irgi taip manau. Artimas žmogus turi būti kažkiek mįslingas.

Autorius: Jūs abu teisūs. Vyras ir moteris savo charakterių bruožais visada vienas kitą papildo. O jeigu jie turi vienodų bruožų, tai pas vyrą ir moterį jie pasireiškia absoliučiai skirtingai. Ir šie skirtumai nuostabiu būdu vienas

kitą papildo. Todėl vyro ir moters santykiuose vienu metu pasireiškia ir harmonija, ir mįslingumas.

Jis: Įdomu, kaip atrodo tie skirtumai?

Autorius: Pavyzdžiui, protingumas. Pas vyrą jis pasireiškia atsakomybės jausmu, pas moterį – nuolankumu. Vyro geraširdiškumas pasireiškia griežtumu, moters – jautrumu. Vyro nuolankumas pasireiškia sugebėjimu bet kokiomis aplinkybėmis atlikti savo pareigas, o moters – bet kokiomis aplinkybėmis padėti jam atlikti tas pareigas. Bebaimis vyras visada stengiasi nugalėti; bebaimė moteris visada tiki jo pergale. Lygiai taip pat skirtingai reiškiasi ir kiti vienodi charakterio bruožai, gražiai vienas kitą papildydami. Todėl vyro ir moters santykiuose nusistovi harmonija ir tuo pat metu glūdi tam tikras paslaptingumas.

Bet jeigu vyriškis turi kažkokį charakterio bruožą, kuris pas moterį neišvystytas, tai jis nesugebės jos tinkamai įvertinti. Taip būva netgi tuo atveju, kai ji turi daug kitų gerų savybių, nes vyrui jos lieka nesuprantamos. Mergina irgi – jeigu vyriškis turi jai nesuprantamas savybes, vargu ar ji labai už tai jį gerbs. Dar blogiau, jeigu jie turi skirtingas psichofizines konstitucijas.

Jis: Bet jūs pats sakėte, kad nebus jokių konfliktų, jeigu jie užsiima dvasine praktika. Kodėl, esant skirtingiems psichofiziniam būviams, jiems sunku kartu gyventi? Juk jie ir myli vienas kitą, ir kartu siekia dvasinių dalykų.

Autorius: Kol jie kartu užsiima dvasine praktika, didelių problemų greičiausiai nekils. Idealiu atveju, jeigu jie labai panirę į dvasinį gyvenimą, jokie charakterių skirtumai nesudrums jų laimės. Tačiau daugumoje sutuoktinių, net jeigu jie užsiima dvasine praktika, negali būti tokie idealūs, nes vedybinio gyvenimo specifiškai dažnai verčia atsidėti sunkiai materialiai veiklai, o tai daugiau ar mažiau atsiliepia žmogaus dvasiniam lygiui. Iškilusios problemos slegiančiai veikia sutuoktinius ir verčia mažinti dvasinio gyvenimo intensyvumą, o jeigu jų dar ir psichofizinės konstitucijos skirtingos, tai net tarp gerai dvasiškai pažengusių žmonių prasideda dideli nesutarimai. Ką jau bekalbėti apie jaunuolius, kurie dar patys savęs gerai nepažįsta! Todėl esminiai skirtumai tarp jų psichofizinių konstitucijų ilgainiui gali sugriauti šeimyninę laimę ir netgi pakenkti jų dvasinei pažangai.

Ji: Paaiškinkite, kas tai yra – esminiai skirtumai?

Autorius: Aš tik noriu jums išaiškinti, kad reikia išsirinkti žmogų su tokia pačia psichofizine konstitucija. Idealus atvejis, kai tuokiasi tos pačios grupės žmonės. Jeigu pirma grupė tuokiasi su antra, antra – su trečia, ir trečia – su ketvirta, tai nėra labai palanku. O jeigu pirmos grupės žmonės tuokiasi su trečia ar net ketvirta grupe, arba antros – su ketvirta, – tai jau visai negerai.

Tokie nepalankūs derinukai išprovokuoja konfliktus netgi tada, kai sutuoktinius vienija panašūs ir pakankamai dvasingi tikslai.

Jis: Atrodo, aišku. Mintyse aš visus jaunuolius suskirsčiau į keturias psichofizines grupes:

1. Šventikų, mokytojų, auklėtojų, psichologų, astrologų ir gydytojų vaikai;
2. Vadovų, valdininkų, direktorių, kariškių, politikų ir policininkų vaikai;
3. Verslininkų ir visų tų, kurie tiesiogiai susiję su prekyba ir žemdirbyste, vaikai;
4. Darbininkų ir žmonių, dirbančių fizinį darbą bei esančius pavaldžioje padėtyje, vaikai.

Visi jie gyvenimo palydovo turi ieškoti savo grupėje, ir tai bus geriausia – tiek jiems patiems, tiek visuomenei.

Autorius: Jūsų išvados teisingos, tik praleistas vienas labai svarbus niuansas – psichofizinę konstituciją apsprendžia ne žmogaus kilmė, o jo polinkis į tam tikrą veiklą. Jeigu žmogus gimė darbininkų šeimoje, tai dar nereikia, kad jis negalės tapti, sakykim, mokslininku. Renkantis gyvenimo draugą pagal jo kilmę, galima rimtai susigadinti būsimą gyvenimą. Juk toli gražu ne visada žmogus, gimęs vienoje ar kitoje grupėje, turės polinkį veiklai, kuri būdinga tos grupės atstovams. Žinoma, pagal tėvų veiklą kažkiek galima charakterizuoti jų vaikus, tačiau svarbiausias kriterijus vis tik yra pačių vaikų polinkiai tam tikram užsiėmimui.

Tačiau į tėvus ir tai, kaip su jais elgiasi vaikai, reikia atkreipti rimtą dėmesį. Svarbus faktorius yra tėvų dorybingumo lygis, kuris nepriklauso nuo psichofizinės konstitucijos. Dorybingose šeimose, nežiūrint, kuriai grupei jos priklauso, ir vaikai užauga dorybingi.

Jis: Vadinasi, šeimose, kuriose praktikuojamas dvasingumas, gimę vaikai vėliau sukuria tvirtas šeimas?

Autorius: Taip, nors ir čia būva išimčių.

Ji: Mano vienos draugės sūnus apleičia, nežino, kuo jam gyvenime užsiimti. Kuriai grupei jis priklausytų?

Autorius: Yra dar vienas, nevedinis psichofizinės konstitucijos tipas, kai žmogus nežino, kuo jam užsiimti ir ko gyvenime siekti. Jis nesuvokia savo polinkių ir visuomeninių pareigų. Tokie žmonės vadinami bedaliais. Jie priversti nešti likimo užkrautą kryželį, bent jau iki tol, kol neateis savo pareigų suvokimas. Didžiausią dėmesį jie turėtų skirti vienos charakterio savybės vystymui – tai noras tarnauti visuomenei, aplinkiniams žmonėms – ir šitaip apsivalyti sąmonę. O tada, anksčiau ar vėliau, jie atras ir jiems tinkantį užsiėmimą. Bet jeigu jie nieko neveiks ir tik lauks likimo malonės, tai gerai nebus.

Ji: Kaipgi toks vaikas gali save atrasti, jeigu bet koki jam siūlomą užsiėmimą jis vertina kaip pasikėsinimą į jo prigimtį. Ta mano draugė sako, kad jos vaikas nieko nenusitveria, nes jis yra ypatinga asmenybė, ir todėl labai sunku atrasti jam tinkančią veiklą.

Autorius: Svieto juokinimas, ir tiek. Jeigu dėl kokių nors priežasčių vaikas netinkamai auklėjamas, tai vėliau jam bus labai sunku susigaudyti, kuo užsiimti. Tai liečia ir tingius bei nuodėmingus vaikus. Pas juos pernelyg užteršta sąmonė, todėl tokiems jaunuoliams geriau užsiimti tuo, kas naudinga visuomenei, kas jiems labiau prieinama ir praktiška, tik jokių būdu nedykinėti. Aktyviai darbuodamiesi, jie greičiau suvoks savąsias pareigas.

Ji: O kaip jiems dar greičiau apvalyti savo sąmonę?

Autorius: Aš tai sakiau daug kartų, bet galiu pakartoti: pats greičiausias sąmonės valymo metodas – tai šventų Dievo vardų kartojimas. Bet tam reikalingos tokios savybės, kaip paklusnumas, nuolankumas, pastovumas ir atidumas. O jeigu kam nors Dievas nepriimtinas, jis gali nuoširdžiai linkėti visiems laimės. Geriausiai ryte ir vakare, garsiai arba tyliai susikaupus kartoti: „Aš linkiu visiems laimės!“ Tai padės atsirasti pozityviam mąstymui, ir tai bus pradinis sąmonės valymo etapas.

Jis: Paaiškinkite, prašau, kaip pažinti, kokiai grupei priklauso jaunuoliai, jeigu jie dar nedirba, o tik mokinasi? Jau įprasta, kad merginoms tenka rinktis gyvenimo draugą iš dar nebrandžių vaikinių.

Autorius: Deja, tai dažnas atvejis. Vedos rekomenduoja tekėti už tokio žmogaus, kuris daugiau mažiau atradęs savo vietą gyvenime. Tačiau kiekvienos grupės atstovai dar mokydamiesi jau elgiasi saviškai.

Pirma grupė linkusi į mokslus. Mūsų nesivaiko, bet rengiasi tvarkingai. Nedalyvauja bendraamžių pasilinksminimuose. Jie neturi daug draugų, yra tvarkingi, paklusnūs ir teisingi, juos gerbia vyresnieji. Netuščiažodžiauja, gerai mato supančias problemas, kantriai pakelia bendraamžių patyčias. Nepasižymi dideliu apetitu ir tvirtu kūno sudėjimu, bet yra ištvermingi, todėl gali iškęsti badą, šaltį ir kitus nepatogumus. Nors vaikystėje jie gerai atsiima nuo bendraamžių dėl savo kuklumo ir protingos išvaizdos, tačiau, būdami studentais, jie užsitarnauja visuotinę pagarbą dėl didelio žinių багаžo. Jeigu jiems pasiseka išvystyti tokius charakterio bruožus, kaip teisingumas bei nuolankumas, ir pasirenka dvasiškai brandų globėją, jie greitai žengia tobulėjimo keliu. Šiai grupei dažniausiai priklauso, kaip jūs minėjote, vaikai iš šventikų, pedagogų, psichologų, juristų ir gydytojų šeimų, tačiau nereti atvejai, kai jie būna gimę ir kitose grupėse.

Antra grupė – polinkis į teisingumą ir tvarką. Nepakenčia, kai skriaus-

džiami silpnesni, ir nedelsiant puola juos ginti. Ištvėringi ir asketiški, todėl noriai grūdinasi ir sportuoja, taip pat laikosi dienos režimo. Paklusnūs vyresniems, o bendraamžiai juos arba gerbia, arba prisibijo. Pasižymi geru apetitu, kartais net nesugeba jo kontroliuoti, bet, reikalui esant, sugeba ir pakentėti. Greitai užsiplieskia, jeigu jų akivaizdoje kažką įžeidinėja. Rengiasi gerai ir draugauja su tais, kurie juos gerbia.

Trečiai grupei būdingas polinkis į aktyvų bendravimą. Jie lengvai užmezga pažintis ir draugiškus santykius su aplinkiniais žmonėmis, nuo mažens kažką kolekcionuoja, mėgsta azartinius žaidimus, kartais, norėdami turėti gražų kūną, užsiima fizikultura. Sportas ir askezės vardan šlovės juos nelabai domina. Mityboje pirmenybę teikia įvairiems delikatesams. Mėgsta mokytis kalbų ir visko, kas siejasi su verslais. Studijų tikslas – gauti kuo geresnį diplomą. Nuo jaunumės linkę kaip nors užsidirbti pinigų ar prašyti jų pas tėvus. Rengiasi madingais, į akis krentančiais darbužiais, kompanijoje elgiasi laisvai ir nepriklausomai.

Ketvirta grupė – polinkis lankyti įvairius užsiėmimus, kur galima gauti praktinių įgūdžių. Su malonumu daro viską, ko jų paprašo. Jie ištikimi draugai ir paprastai laikosi visuotinai priimtų elgesio normų, per daug nesukdami galvos, kam tai reikalinga. Lengvai sutinka prisidėti prie kažkokios veiklos, bet sunkiai prisiverčia daryti ką nors svarbaus. Nemėgsta per daug gilesnių mokslų, o studijuodami stengiasi kuo greičiau gauti diplomą ir įsidarbinti.

Ir taip, psichofizinė konstitucija griežtai apsprendžia, kokia veikla turi užsiimti žmogus. Renkantis sutuoktinį, reikia gerai pažinti savąją konstituciją ir bet kokių atveju atmesti tą kandidatūrą, kuri neturi polinkio savęs pažinimui ir nuolatos galvoja, kaip geriau „prasisukti“ materialiam gyvenime. Reikia nuo jaunumės įsisąmoninti, kad pirmiausia žmogaus pareiga – siekti dvasinės laimės pažinimo. Be šito vargu ar įmanomas laimingas vedybinis gyvenimas, nors mes būtume kilę iš pačių inteligentiškiausių šeimų.

Ji: Ar ne per daug kategoriška? Pažįstu ne vieną tvirtą šeimą, kur žmonės neužsiima dvasine praktika, tačiau labai gražiai sugyvena.

Autorius: Taip, yra tokių šeimų, tačiau vedybiniame gyvenime pastebimas toks dalykas, kai ilgainiui tarp sutuoktinių įsikeroja vis didesnis egoizmas ir familiarumas, o tai jau kelia grėsmę tarpusavio santykiams. Būtent dėl to žmonės turi nuolatos dirbti su savo charakteriu. Kitaip net tvirtose šeimose santykiai ilgainiui blogėja.

Ji: Kodėl vedybiniuose santykiuose pasireiškia vis daugiau egoizmo ir familiarumo, o ne pagarbos ar meilės? Kokie nuostabūs tie laimingo gyvenimo dėsniai!

Autorius: Žinoma, visiems norisi laimės ir meilės, bet vedybiniai santykiai pagal savo specifiką yra egoistiški. Todėl reikalingos pastangos, kad juos paverstume nesavanaudiškais. Kiekvienas žmogus po vedybų įgyja teisę naudotis šalia esančiu priešingos lyties sutuoktiniu. Ir žmonės mielai naudojami šita teise, užuot vienas kitam tarnavę. Tokia sąmonė neturi nieko bendro su nesavanaudiškumu ir tik padeda išvešėti egoizmui bei familiarumui artimų žmonių santykiuose.

Jis: O kas būva, kai susituokia skirtingų psichofizinių tipų žmonės?

Autorius: Gera, panagrinėkime įvairius atvejus.

Jaunuolis priklauso pirmai grupei, mergina – antrai.

Mergina greičiausiai gerbs savo vyrą už jo mokytumą, bet neįstengs perprasti jo charakterio. Jai atrods, kad jam trūksta vyriškumo ir praktiškumo, kad jis nesugebės jos apsaugoti nuo gyvenimo negandų. O vyrui ji atrods per daug ambicinga ir temperamentinga, pernelyg linkusi į prabangą ir pasaulietišką bendravimą; jis šalinsis jos pažįstamų ir draugų. Jų suderinamumas bus tik truputį aukštesnis už vidutinį.

Mergina priklauso pirmai grupei, jaunuolis – antrai.

Situacija šiuo atveju truputį blogesnė, nes mergina nesugebės tinkamai įvertinti jaunuolio intelekto, todėl bus gana užsidariusi. Jai atrods, kad vyras su ja elgiasi šiurkštokai, o jos problemas vertina paviršutiniškai. Ji vengs bendrauti su jo pažįstamais ir draugais. Jaunuolis merginą laikys tylene ir pernelyg rimta. Jam atrods, kad ji nepaiso madų, neturi jumo jausmo ir yra „lėtų apsisukimų“. Jam bus sunku suprasti, kodėl ji nuolatos bando jį įtraukti į pokalbius filosofinėmis temomis, jį erzins pernelyg mokyti jos draugai. Jų suderinamumas bus truputį žemesnis už vidutinį.

Jaunuolis priklauso antrai grupei, mergina – trečiai.

Mergina savo vyrą gerbs dėl jo riteriškų savybių, tačiau jos elgesys jo atžvilgiu bus šiek tiek lengvabūdiškas ir net nelabai rimtas. Jai atrods, kad jis pernelyg rūstus ir griežtas, o su ja elgiasi per daug šiurkščiai. Jo draugų rate ji jausis nejaukiai. Jaunuolis merginą laikys per daug smulkmeniškai ir nerimta. Jam nepatiks, kad ji dažnai liežuvauja ir nepakankamai pagarbiai su juo elgiasi, o bendravimas su ja atrods pernelyg sunkus. Jų suderinamumas bus truputį aukštesnis už vidutinį.

Mergina priklauso antrai grupei, jaunuolis – trečiai.

Merginai vyras atrodys nelabai rimtas. Savo kalba ir elgesiu ji bandys dominuoti šeimoje, o tai labai nepalanku vystytis normaliems vedybiniams santykiams. Jų požiūris į vaikų auklėjimą labai skirsis. Vyras ją gerbs, bet vis tik laikys ją per daug ambicinga ir manys, kad ji per daug iš jo reikalauja. Jis prisibijos jos pykčio ir tvirto charakterio. Jų suderinamumas bus truputį žemesnis už vidutinį.

Mergina priklauso trečiai grupei, vaikinai – ketvirtai.

Vyras merginai atrodys nelabai nuovokus ir be iniciatyvos, taigi nepatinkamas partneris jos planų realizavimui. O vaikinui ji atrodys per daug komunikabili ir gudragalviaujanti. Jam nepatiks jos pernelyg aukšti reikalavimai apsirengimui ir poilsiui. Jis privengs jos draugų ir labai jau apsukrių draugų. Jų suderinamumas bus truputį žemesnis už vidutinį.

Vaikinas priklauso trečiai grupei, mergina – ketvirtai.

Mergina vyrą gerbs, nors ir nelabai supras, koks tai žmogus. Jai atrodys, kad jis didelis slapukas, kad per daug laiko praleidžia darbe ir su draugais. Jai nepatiks didelis išlaidavimas įvairiems malonumams ir išvaizdos palaikymui. Vyrui mergina atrodys nelabai nuovoki ir netinkama jo bendraminčių ratui. Be to, jis nejaus jos palaikymo, realizuojant savo tikslus. Tačiau jos pagarba jam kažkiek sušvelnina judviejų neatitikimą. Jų suderinamumas bus truputį aukštesnis už vidutinį.

Visos kitos vedybos tarp skirtingų grupių žmonių yra nepalankios, todėl apie jas nekalbėsime.

Ji: Pastebėjau vieną dėsningumą. Atvejai, kai mergina yra iš aukštesnės grupės, negu vaikinai, kažkodėl visada blogesni už tuos, kai aukštesnei grupei priklauso vaikinai.

Autorius: Kai žmona gerbia vyrą, o jis jos ne, šeimą lengviau išsaugoti, negu tada, kai žmona vyro negerbia. Taip yra todėl kad santykiai šeimoje labiausiai priklauso nuo moters. Nuo vyro priklauso santykiai už šeimos ribų. Atsižvelgiant į tai, skirtingų psichofizinių tipų santuokose vyras turėtų būti grupė aukštesnis už moterį.

Jis: Anksčiau sakėte, kad jeigu sutuoktiniai intensyviai užsiima dvasine praktika, tai net esant labai dideliu skirtumui tarp jų psichofizinių tipų, jų vedybinis gyvenimas darysis vis laimingesnis. Nesuprantu, kaip tai įmanoma?

Autorius: Įmanoma, bet tokios šeimos – didelė retenybė. Ten žmonės pakyla į dvasinių santykių lygį, ir tada psichofizinė konstitucija jau nebetrina

reikšmės. Tačiau dvasinė praktika – nepigus dalykas. Tokių žmonių reta. Jie pasižymi didele ištikimybe dvasiniam mokytojui, nuolankumu, nuolatinio susitelkimo į maldą ir šventraščius ir tuo, kad niekada nieko nekritikuoja.

Jis: Vadinasi, jeigu sutuoktiniai skiriasi savo psichofizinėmis savybėmis, padėti jiems gali tik intensyvi dvasinė praktika?

Autorius: Taip.

Ji: Man dar nevisai aiški ta psichofizinė konstitucija. Dabar retai sutiksi žmones, kurie atitiktų jūsų duotas keturių grupių charakteristikas. Įmonės vadovas dažnai ne tik vadovauja, bet ir dar kažkuo užsiima. Žmogus, visą gyvenimą prastovėjęs prie staklių, netikėtai tampa verslininku. Netgi mokslininkai meta savo laboratorijas ir imasi verslo planų. Kaip nustatyti tokių žmonių psichofizinį tipą?

Jis: Aš palaikau žmonos nuomonę. Vien tik pagal specialybę tos konstitucijos nenustatysi.

Autorius: Jūs teisūs, psichofizinio tipo nustatymas – rimtas reikalas. Aplinkybės kartais verčia žmones keisti savo veiklos pobūdį ir užsiimti visai ne tuo, ką jie turėtų daryti. Jeigu, pavyzdžiui, vaikinui sunku nustatyti savo merginos tipą, tai pirmiausia jam reikėtų ištirti jos elgseną, interesus, charakterio bruožus, kokioje aplinkoje ji gyvena, ir tada būtų nesunku pamatyti, į kokią veiklą ji turi polinkį.

Pasitaiko ir mišrūs psichofiziniai tipai. Tokiu atveju reikia orientuotis į tą veiklą, kuria jis tuo metu užsiima.

Aplamai, svarbiausias kriterijus, nustatant psichofizinę konstituciją – tai kiek žmogui patinka jo nuolatinis darbas. Jeigu jis užsiima veikla, kuri neatitinka jo prigimtinių savybių, tai vargiai kada nors bus laimingas. Apie tai pasakytą *Bhagavadgytoje* (3.33, 3.35):

Net ir išmanantis žmogus elgiasi pagal savo prigimtį, kurią jis gavo iš trijų gunų. Tai ką gi laimėsi, slopindamas savo prigimtį?

Daug geriau, nors ir nevykusiai, atlikti savo pareigas, negu puikiai – svetimas. Geriau patirti nesėkmę, atliekant savo pareigas, negu vykdyti svetimas, nes eiti svetimu keliu pavojinga.

Taigi tam, kas trokšta laimės, nelabai tinka toks gyvenimo palydovas, kuris užsiima ne savo veikla.

Priminsiu – jeigu sunku nustatyti žmogaus psichofizinę konstituciją, atkreipkite dėmesį, su kuo jis bendrauja. Jeigu pas tuos žmones vyrauja koks nors veiklos pobūdis, vadinasi, pas jį irgi tas pats psichofizinis tipas. Tačiau svarbiausia – nustatyti, kaip jis supranta laimę. Ir jeigu jūsų konstitucijos panašios, o laimės įvaizdis pakankamai sudvasintas, tai galite drąsiai mėginti

sujungti savo likimus.

Išvada: nustatant, ar būsimas sutuoktinis atitinka jūsų psichofizinį tipą, svarbiausia atsižvelgti į jo veiklą. Pagal jos pobūdį Vedos žmones suskirsto į keturias grupes.

Pirmoji – tai mokslininkai, o taip pat tie, kurių turi polinkį į mokslus ir kitų mokymą. Svarbiausias jų charakterio bruožas – tiesos pažinimas.

Antroji – žmonės, linkę valdyti. Jų paskirtis – vadovauti, ginti, rūpintis. Svarbiausi charakterio bruožai – atlidumas, tvirtumas, atkaklus užsibrėžto tikslo siekimas.

Trečioji – žmonės, užsiimančys prekyba ir žemės ūkiu. Pagrindinis charakterio bruožas – praktiškumas.

Ketvirtoji – žmonės, turintys polinkį kažką daryti savo rankomis, atlikti konkrečius praktiškus darbus, užsidirbant pragyvenimui. Pagrindiniai charakterio bruožai – darbštumas ir paklusnumas. Norėdami dvasiškai progresuoti, jie turi atsikratyti pavydo jausmo ir nuolatos kovoti su žalingais įpročiais.

Renkantis būsimą sutuoktinį, reikia atsižvelgti ne tik į tai, kaip jis įsivaizduoja vedybinį gyvenimą, bet ir į jo psichofizinę konstituciją, kitaip bus problemos. Bet ši taisyklė netaikoma tiems, kurie pasišvenčia dvasinei praktikai. Jų santykiai vystomi dvasiniame lygmenyje, o tai reiškia, kad nėra jokio reikalo gilintis į psichofizines jų savybes.

Karma vedybiniame gyvenime

Viena iš daugelio vedybinio gyvenimo problemų – tai naujos šeimos kūrimas po skyrybų.

Ji: Man atrodo, kad vyrams šis klausimas nelabai aktualus. Jiems kas – įsipyko viena žmona, numetei ją kaip pirštinę ir susiradai kitą. Užtat moteriai, ypač jeigu ji lieka su vaikais, situacija keblesnė.

Autorius: Taip, po skyrybų moters pečius užgula daug sunkesnė našta, todėl ji turėtų ypatingai stengtis išsaugoti šeimą. Nors vyrui irgi ne visai lengva – juk jis išsiskiria ne tik su žmona, bet ir su vaikais.

Ji: Ir vėl neteisybė! Ištekėjus už netikusio žmogaus, moteriai sunku su juo gyventi, o išsiskyrus irgi ne pyragai! Aš nežinau...

Autorius: Šio klausimo aptarimą norėčiau pradėti pokalbiu apie vedybinę karmą. Tai turėtų būti aktualu jaunuoliams, kurie nelabai rūpinasi savo ateitimi. Jų vedybinis gyvenimas dažnai būva chaotiškas ir neprotingas.

Taigi Vedose pasakyta, kad gyvenimas moteriškame kūne skirtas karmos atidirbimui, kitaip sakant, atsiimti praeities veiklos rezultatams, o vyriškame

kūne kaupiama nauja karma. Todėl vyrai arba greitai degraduoja, arba greitai tobulėja. O moterys, atidirbusios savo netikusią karmą, išlieka daugiau mažiau stabilioje būklėje.

Ji: Koks nuostabus vyrų gyvenimas – jie užverda visą košę, ir jiems nieko, tik karma kaupiasi, o putrą srėbti prisieina moteriai.

Jis: Tu nesupratai, žmona srebja ne vyro, o savo karmą. Vyras yra tik įrankis jos likimo rankose.

Ji: Bet pasižiūrėk, kas darosi pas mūsų kaimynę: vyras geria iki sąmonės netekimo, o kenčia tai jo žmona. Kokias nuodėmes ji galėjo padaryti, kad dabar susilauktų tokio gyvenimo? Neįžiūriu jokio teisingumo karmos dėsniuose! Juk jeigu ji išsiskirs, vyras nesunkiai susiras kitą, o jai prasidės naujos problemos.

Autorius: Teisybė tokioje situacijoje vis dėlto yra, nors ji ir nepastebima iš pirmo žvilgsnio. Vedose pasakyta, kad moteris nuo girtuoklio vyro kenčia todėl, kad praeitame gyvenime pati buvo girtuoklė.

Ji: O tai kuo tada buvo jos vyras?

Autorius: Jis buvo moteriškame kūne, atidirbinėjo savo karmą ir vargo taip pat, kaip jūsų kaimynė. Dabar jie susikeitė vaidmenimis. Nieko nepadarysi, taip jau gamtos surėdyta: moteriškas kūnas skirtas karmos atidirbimui, vyriškas – jos kaupimui.

Ji: Taigi karmos dėsnis veikia tokiu būdu, kad mes, nieko neįtardami, vieną gyvenimą darome nuodėmes, o kitą gyvenimą už jas atsiimame. Ar ne geriau būtų, jeigu šie procesai sutilptų į vieną gyvenimą?

Autorius: Bet tam reikia, kad kūnus keisti vieną į kitą mes galėtume tame pačiame gyvenime. Deja, tai neįmanoma.

Ji: Bet kas trukdo atidirbti karmą vyriškame kūne?

Autorius: Pats kūnas. Kaip tigro niekas negali sudraskyti (tam reikia, kad jis būtų elnio kūne), taip ir vyrą kentėti už savo poelgius nelabai priversi. Tačiau būva ir taip, kad karma nelaukia ir susidoroja tiek su tigrų, tiek ir su nenaudėliu vyru. Ir kai vyrai ima atidirbinėti savo netikusią karmą, jų laukia kalėjimai, kariai arba ligoninės iki grabo lentos.

Ji: Bet ir moteris už savo nuodėmes kenčia daug ilgiau, nei reikėtų. Kada likimas susidoros su mano vargšės kaimynės vyru?

Autorius: Moterys intuityviai jaučia, kad už viską teks greitai atkentėti, todėl jos daugumoje stengiasi gyventi dorybingiau. Mes juk matome, kad padorių moterų yra daugiau, nei padorių vyrų.

Ji: Kaimynė yra tikrai labai padori moteris, ji jau viską suprato, atgailauja ir nori būti laimingesnė. Kur jai dingti nuo savo girtuoklio?

Autorius: Taip, moterims dažnai nėra kur dingti. Jos stabilesnės, todėl joms sunku ką nors keisti savo nenusisėkusiame vedybiniam gyvenime; išsiskyrus vienas problemas pakeičia kitos; be to, jos supranta, kad vaikai neteks tėvo. Todėl moterims reikia žinoti, kaip taisyti pašlijusius santykius šeimoje. Taip jos greičiau ir mažiau skausmingai atidirbs blogą vedybinę karmą.

Kai žmonės užgula sunki karma, jiems atrodo, kad pasaulyje viešpatauja neteisybė. Tokios mintys daugiausia apninka moteris, kurioms nepalankias situacijas likimas sukuria dažniau nei vyrams. Tarp kitko, dėl šios priežasties moterys taip pat dažniau nei vyrai kreipiasi pagalbos į Dievą ir persiima giliu tikėjimu, o tai iškart palengvina jų gyvenimą.

Aš manau, protingas žmogus niekada nepatikės, kad pasaulis sutvertas neteisingai. Kokia prasmė buvo kurti netobulą pasaulį? Jus tik pažiūrėkite, kaip mes gyvename, kiek aplink žiaurumo: karai, skerdyklos, abortai... Argi už tai neturi būti atpildo? Todėl gyvenimas dažnai mus įveda į kampą ir prisieta kentėti.

Ji: Ir, žinoma, dangiškasis teisingumas reikalauja, kad daugiausia kentėtų moteris.

Autorius: Vyriskas kūnas labiau dinamiškas, todėl žmogus jame veiklesnis ir turi galimybę prisidirbti daugiau karmos, kurią sekančiame gyvenime atidirba stabilesniame moters kūne. Jeigu jūsų kaimynė, kaip jūs sakote, viską suprato ir netgi atgailauja, tai likimas jai greitai sudarys galimybę būti laimingai. Tačiau atgailauti už nuodėmes ir viską suprasti nėra taip paprasta. Norint žinoti, kada likimas bus mums maloningesnis, reikia išsiaiškinti, kaip elgiasi ir ką galvoja tikrai atgailaujantis ir savo paklydimus suvokęs žmogus.

Imkim jūsų kaimynę. Pirmiausia ji turi įsisąmoninti, kuo gyvenimas moteriškame kūne skiriasi nuo gyvenimo vyriškame kūne. Tada ji nustos galvoti, kad likimas su moterimis elgiasi neteisingai.

Tokia jau moters prigimtis – jai sunku suprasti karmos dėsnių poveikį savo kūnui, todėl sielos gilumoje ji nelaiko savęs kalta ir už tai kenčia. Jūsų kaimynė nesupranta, kad jeigu likimas jai ištaisė tokį gyvenimą, tai ji nei kiek ne geresnė už savo mielą girtuoklėlį. Vienintelė išeitis tokiu atveju – keisti mąstymą.

Ji: Nejaugi visos šeimyninės problemos taip lengvai sprendžiamos – suvokus savo likimo teisingumą?

Autorius: Tai faktas. Tegu ji bent teoriškai supranta, koks teisingas šis pasaulis, ir tada ateis suvokimas, kad dėl visų savo bėdų kalta ji pati ir nėra ko labai tikėtis laimingo vedybinio gyvenimo. Norint galutinai neprarasti vilties, tokiu metu pats laikas kreiptis į Dievą ir paprašyti Jo pagalbos. Ir tada

likimas jūsų kaimynei taps maloningesnis.

Ji: Vadinasi, aš turiu jai patarti prašyti Dievo malonės?

Autorius: Taip, tik neturi būti jokio dirbtinumo. Dievas gerai mato, kas tikrai viską suprato ir atgailauja, o kam tai tik kaimynės išrašytas receptas, kurį reikia išmėginti, nors ir nelabai norisi.

Jis: Vadinasi, norint permaldauti likimą, reikia: 1) suvokti jo teisingumą; 2) gailėtis savo nuodėmių; 3) prašytis Dievo prieglobsčio ir 4) aktyviai užsiimti dvasine praktika. Ar to pakanka?

Autorius: Yra dar vienas požymis, rodantis, kad likimas greit keisis į gerąją pusę. Jeigu jūsų kaimynė tikrai pripažįsta savo kaltes ir pasiruošusi priimti likimo smūgius, ji nustos neapkęsti savo nelaimėlio vyro ir netgi pradės įžvelgti jo geruosius bruožus.

Jis: Taigi prie tų keturių sąlygų pridedam penktą – reikia visiškai atleisti savo vyrui jo kaltes.

Ji: Bet tai neįmanoma! Pamatytumėt ji...

Autorius: Na, ką jūs, aišku, įmanoma. Galima paprasčiausiai kartoti seną vedinį užkeikimą: „Aš linkiu visiems laimės“. Kuo dažniau. O jeigu tikite į Dievą, tai dažniau melskitės. Tokio kartojimo ar maldos rezultatus mintyse paskirkite vyrui, ir palaipsniui širdyje susikaupusi neapykanta išnyks. Moteris nusiramins ir nustos galvoti apie savo kančias, nes paprasčiausiai jų nebejaus. Užtat po kiek laiko karma visu sunkumu užguls jos vyrelį.

Ji: Tokiai moteriai dar gyvai esant reikia pastatyti paminklą. O kas tam nenaudėliui atsitiks?

Autorius: Vieną kartą išsipagiriojęs jis atkreips dėmesį, kad pasikeitė žmonos elgesys, kad pas ją jaučiasi didelė vidinė ramybė ir su juo apsieina geranoriškai, nors ir griežtai. Jis pajus jai pagarbą ir pasidorybę savo niekingu gyvenimu, tačiau girtuokliauti dar nemes. Alkoholizmas yra labai sunki proto liga, ir su ja susidoroti ne taip paprasta net prie geriausių norų. Turės praeiti kažkiek laiko, kol jis galutinai susivoks, kaip neteisingai gyvena. Galimas daiktas, kad eilinį kartą pasigėręs, jis sumanys patikrinti, ar tikrai jo žmona pasikeitė, ir pradės jai prikašioti veidmainiškumą ir neištikimybę. Žmona nekreips į tai dėmesio ir toliau ruošis po namus. Galiausiai ateis didi diena, kai jo širdyje pasireikš visiška atgaila, ir jeigu žmona tikrai atleis jam visas kaltes, kas yra ne taip paprasta, tai vyras greičiausiai po kiek laiko pames gėręs.

Ji: O jei ne?

Autorius: Taip irgi gali būti. Bet žmona iš visos širdies jam atleido skriaudas, o tai reiškia, kad ji jau atidirbo savo blogą karmą, ir dabar galimos skyrybos arba gyvenimas atskirai be skyrybų. Galimas atvejis, kad ji užgrius

visokios nelaimės, kurios arba privers jį pamesti savo žalingą įprotį, arba kažkokiu būdu, gal net mirtimi, pašalins jį iš šeimos. Tačiau bet kuri situacija suteiks moteriai palengvėjimą.

Jis: Matau, kad vedybinė karma nejuokauja. Vyra net mirtis gali ištikti?

Autorius: Taip, prisimenu atvejį, kai moteris buvo atlaidi ir nesmerkė savo girtuoklio vyro, nuolankiai kentė jo išsidarinėjimus ir aktyviai užsiėmė dvasine praktika. Nepaisant to, vyrelis toliau kamavo šią vargšę moterį, kol pagaliau pateko į avariją ir galutinai suvedė sąskaitas su gyvenimu.

Tačiau būna ir taip, kad moteris vyro nekenčia visą gyvenimą, todėl jos vargas nepaliaujamai didėja.

Ji: Ta avarija... Nejaugi moteris linkėjo savo vyrui tokio galo?

Autorius: Žinoma, ne. Kitaip ji nebūtų atidirbusi savo blogos karmos. Bet jeigu žmona savo vyrui linki mirties ar kokių nors nelaimių, tai reiškia, kad jos laukia tolesnės kančios. Kaip sako Vedos, šeimos paskirtis – ne vien tik džiaugtis vedybine laime, bet ir atidirbti pačią sunkiausią karmą.

Jis: Kas atsitinka tiems, kurie išsiskiria, nespėję kartu atidirbti blogos karmos?

Autorius: Vyrui dažnai baigiasi liūdnai: po skyrybų jis, norėdamas atsigriebti, ima pernelyg laisvai gyventi ir paprasčiausiai degraduoja. Arba susiranda laisvo elgesio draugužę, kuri galiausiai jį apgauna ir pameta.

Kartais vyras stengiasi elgtis dorybingai ir sąžiningai neša savąjį kryželį, stengdamasis įtikti savo nemeilii žmonai, tačiau moterys toli gražu ne visada sugeba tinkamai įvertinti tokį elgesį. Galiausiai jie išsiskiria, ir vyras gana greitai sukuria naują, daugiau mažiau tvirtą šeimą.

Jis: O kas atsitinka su moterimis, kurios po skyrybų pasilieka su vaikais?

Autorius: Jau kalbėjome, kad jai lengviau nebūna, nes vienas problemas pakeičia kitos. Likusi viena su vaikais, ji jaučia neturinti jokios apsaugos nei išeities. Nevedusį ir gerą žmogų susirasti sunku, o kitą kartą ir karma neleidžia. Ji pradeda susitikinėti su nerimta publika, kurie ją apgaudinėja ir nesiruošia priimti kokios nors atsakomybės prieš ją ir vaikus. Supratusi, kad čia nieko nepeš, moteris užpainioja vedusį, bet patikimą vyrą, kuris ją lanko, begėdiškai apgaudinėdamas savo žmoną. Taip ji ir gyvena savo nuodėmingą gyvenimą, neįstengdama ką nors pakeisti. Būna dar blogiau, kai šitaip suviliotas vyras palieka žmoną. Taip nelaimėlė prisišaukia dar didesnę vargą.

Kartais išsiskyrusios moterys vaikus palieka tėvams, tikėdamosi, kad gyvenimas su nauju vyru bus sėkmingesnis. Tačiau likimo neapgausi, ir ateityje jai tenka patirti suaugusių vaikų abejingumą.

Vis dėlto pasitaiko, kad išsiskyrusi moteris susiranda gerą vyrą, tačiau jai

teks gerai padirbėti su savo charakteriu, kol susiklostys geri santykiai tarp jos vaikų ir naujo vyro, o šeimoje įsivyras taika bei ramybė.

Ji: Taip, nelengva mūsų dalia, panašu, kad šeima – tai didelis išbandymas.

Autorius: Aš pasakyčiau, kad tai labai didelis išbandymas. Netgi didžiausias. Todėl Vedos rekomenduoja nuo mažumės mokyti mergaites, kaip teisingai išsirinkti vyrą, kaip elgtis su vaikinais iki vedybų ir kokie turi būti santykiai su vyru. Be tokio paruošimo mergina po vedybų dažnai patenka į sunkią situaciją. Neturėdama žinių, ji galvoja, kad bet kada galės išsiskirti ir pailsėti, tačiau po skyrybų gyvenimas tampa dar sunkesnis.

Ji: Norite pasakyti, kad gavusi reikiamą išsilavinimą, ji būtų laiminga su netikusių vyrų?

Autorius: Reikalingos žinios palengvina vedybinio gyvenimo sunkumus. Net sunkiausiais atvejais jos naikina blogą karmą ir netikėtai atneša laimę.

Ji: Aš nesuprantu, kodėl moteris su vaikais būtinai turi patirti kažkokias problemas naujoje šeimoje. Argi ji negali mylėti ir naują vyrą, ir savo vaikus nuo pirmų vedybų?

Autorius: Ne moteryje reikalas, ji myli visus. Tačiau tarp vaikų ir naujo vyro atsiranda natūralus antagonizmas, kuris ir sukelia problemas.

Jis: O tai ką, jis nesugeba su vaikais elgtis kaip tikras tėvas?

Autorius: Jeigu jis nuo pat pradžių bando su jais elgtis tėviškai, tai sukelia dar didesnę vaikų priešišumą. Šiuo atveju susiduria du šeimyninio egoizmo tipai.

Jis: Kas tai – šeimyninis egoizmas?

Autorius: Tai visų šeimos narių jungtinis egoizmas. Moters egoizmas negali greitai pasikeisti, tačiau jeigu ji myli savo naują vyrą, tai palaipsniui, per keletą metų, prie jo prisitaiko, ir jų santykiai lėtai, bet stabiliai gerėja.

Su vaikais sudėtingiau. Kadangi jų egoizmas daug glaudžiau susijęs su tikroju tėvu, jie negali taip paprastai priimti naująjį. Tam reikalingi ne vieni metai sisteminio darbo, kuriant teisingus santykius. Nieko apie juos neišmanydamas, naujasis vyras iš vaikų reikalaus greito pripažinimo, kas jiems tiesiog fiziškai neįmanoma. Jis gali mėginti išsikovoti vaikų autoritetą, mokydamas juos teisingai gyventi, arba griežtumu, bet visa tai sukels dar didesnę konfrontaciją.

Teisingiausia būtų su vaikais užmegzti draugiškus santykius, prisiimti vyresnio draugo rolę ir nebūti griežtam, bet geranoriškam. Tik po to vaikai naują mamos vyrą pradės laikyti vyresniu ir gerbtinu žmogumi. Tačiau net ir naudojantis teisinga taktika, praeis ne vieni metai, kol vaikams prabus gilesni jausmai ir jie pripažins jį savo tėčiu.

Dažniausiai viskas būva atvirkščiai. Naujasis tėvas greitai ir ilgam susigadina santykius su vaikais, kas labai skaudina moterį, kuri myli ir vaikus, ir naują vyrą, ir galiausiai atsiduria tarp dviejų ugnių.

Ji: Kaip vedinė išmintis gali padėti moteriai, sprendžiant vedybinio gyvenimo sunkumus?

Autorius: Vedos sako, kad vyras būva laimingas, atlikdamas savo visuomenines pareigas. Taigi savąją karmos našą jis atidirba daugiausiai už šeimos ribų, todėl ji labiausiai domina tai, kas susiję su jo darbu ir visuomenine veikla. Jis labai pergyvena, jeigu šioje sferoje kas nors sutrinka. O moteris laimingiausia, bendraudama su vyru, vaikais bei giminėmis, taigi ir savo sunkią karmą atidirba šeimos rate. Šeimyniniai santykiai yra gilesni ir glaudesni, todėl ir moters dalia daug sunkesnė, negu vyro.

Vediniiais laikais moteris nuo mažens ruošė taip, kad jos sugebėtų kurti teisingus santykius šeimoje. Aplamai mergaitės turi gauti specialų išsilavinimą, daugiau dėmesio skiriant šeimyninių santykių psichologijai. Tačiau dabartinėje visuomenėje berniukai ir mergaitės mokunami vienodai, nesuteikiant jiems žinių apie teisingą vedybinį gyvenimą.

Negana to, šiuolaikinės moterys, persiimdamos vyrų pažūrą į šeimyninį gyvenimą, pasidavė baisiai provokacijai. Užtuot gynusios pamatinės šeimos normas, dabar jos įnirtingai gina savo teisę į nevaržomą seksą, prisidengdamos tokiais keistais terminais, kaip „emancipacija“ ir „seksualinė revoliucija“. Laimėjimai akivaizdūs – šeimyninis gyvenimas tapo nesaugus. Šeimos suyra daug greičiau, negu anksčiau, todėl moterims tenka papildomos kančios.

Ji: Na, žinoma, vėl nukenčia tik moteris. Vyras, aišku, nekaltas.

Autorius: Kalti abu, tik paskui moteriai lieka vaikai be tėvo ir nesaugus bei skurdus gyvenimas, tuo tarpu kai atkutęs vyras ima žvaliai zylioti.

Jis: Moteris irgi taip galėtų pasielgti – mesti vaikus ir laisvai gyventi.

Autorius: Dėl įvairių priežasčių moters prisirišimas prie vaikų daug didesnis, negu vyro, todėl ji negali palikti jų likimo valiai. Jai tai sukelia didesnes kančias. Tokiu būdu, seksualinė revoliucija jų neišvadavo iš vedybinės karmos gnaužtų. Valstybė turėtų imtis rimtos šeimyninių tradicijų globos ir kovoti su tokiomis kvailystėmis kaip seksualinė revoliucija.

Jis: Atrodo, kad šioje srityje jau rimtai dirbama. Šiuolaikinė psichologija rekomenduoja didesnę intymių santykių laisvę iki vedybų. Manoma, kad tai padės jaunuoliams gauti praktinį patyrimą, kuris pravers vystant tarpusavio santykius po vedybų. Be to, paskutiniu metu atsirado tendencija gyventi kartu nesusituokus. Beje, kažkada jūs tokius santykius neužtarnautai supeikėte. Juk čia nieko blogo, tiesiog jaunuoliai per daug vienas kitam neįsipareigoja

ir turi galimybę geriau vienas kitą pažinti, taigi išvengia neapgalvotų sprendimų. Ir jeigu po kelių bendro gyvenimo metų jie įsitikina, kad jų pasirinkimas teisingas, jie gali drąsiai susituokti ir užsikrauti visą šeimyninio gyvenimo našta.

Autorius: Žinoma, tai, ką dabar pasakėte, jūs rekomenduosite ir savo dukraitei?

Jis: Hm... Na, aš norėčiau rasti jai padorų vaikina, gerai jį pažinti, o jau paskui iškelti normalias vestuves. Tada man būtų ramu.

Autorius: Nusiramintumėt, vadinasi? Suklysti nebijot?

Jis: Žinoma, geriau ji su vaikinu pagyventų dar be vedybų, o jau paskui... Bet vis tik būtų ramiau, jeigu jie susituoktų iš karto.

Autorius: Jeigu visas daroma teisingai, tai nekils jokių rūpesčių. Jeigu bendras gyvenimas be vedybų yra gera naujovė, tai jums, aišku, reikia ją pabandyti. O savo asmeninę nuomonę šiuo klausimu geriau įsikišti į kišenę.

Ji: O aš nenoriu, kad mano dukra gyventų su vyriškiu nesusituokus. Kas bus, jeigu staiga atsiras mažas? Vyrelis, aišku, dings, o mergiotei ant sienų lipsti? Ne, tegu jau susituokia ir gyvena kaip žmonės. O ką Vedos apie tai sako?

Autorius: Vedų nuomonė šiuo klausimu dar kategoriškesnė nei jūsų. Bendras gyvenimas nesusituokus, kaip ir palaidas gyvenimas, neišvengiamai privers jaunuolius kentėti. Apie tai mes jau kalbėjome.

Jis: Kalbėjom, taip, bet tai rimtas nusistovėjusios tvarkos nepaisymas. Tikiuosi, jūs gerai argumentuosite savo pareiškimą?

Autorius: Aš ne politikas ir jokių pareiškimų daryti nesiruošiu. Žmonės visada gyvens taip, kaip nulemia jų karma – gera ir bloga. Dirbtinai, lozungų ir pareiškimų pagalba nieko nepakeisi. Tik moralinis ir dvasinis atgimimas gali pakylėti žmones į dorybės *guną* ir tokiu būdu palengvinti jų dalį. Taigi mūsų užduotis – detalčiai išnagrinėti šią temą ir pasidaryti išvadas.

Palaidas ikivedybinis gyvenimas pirmiausia kenkia moteriai. Ji labai prisiriša prie vyro, su kuriuo turėjo pirmuosius lytinius santykius, ir šis jausmas neužgęsta daugelį metų. O vedybinio gyvenimo stabilumas labai priklauso nuo moters sąmonės, nuo jos prisirišimo prie vyro. Taigi natūralu, kad jei žmona negali užmiršti savo pirmojo, jos prisirišimas prie dabartinio vyro nėra labai stiprus ir ji nesugebės ilgai išlaikyti jį prie savęs.

Ji: O kodėl jina turi jį laikyti prie savęs? Gyvenime vyrai bėgioja paskui moteris, o ne atvirkščiai!

Autorius: Iki vedybų vaikinai prie merginos prisirišę daug stipriau, negu mergina prie vaikino. Todėl vyrai iki vedybų ir bėgioja paskui merginas. Tačiau, prasidėjus intymiems santykiams, vyro prisirišimas ima greitai

blėsti, o moters prisirišimas taip pat greitai stiprėti.

Vyras, pamilęs moterį, stengiasi sukurti šeimą, o moteris stengiasi ją palaikyti, išsaugoti. Toks dėsnis. Todėl dorybingai moteriai noras patikti vyrui ilgainiui vis stiprėja, o ne silpnėja. Būtent ši aplinkybė ir leidžia išsaugoti tvirtus bei stabilius šeimyninius santykius.

Jis: Na, ir puiku, tegu išsiplevėsuoja, kol jauni, o paskui gali rištis vienas prie kito.

Autorius: Blogiausia, kad minėtas efektas, kai prisirišimas stiprėja, nepasireiškia pas merginas, kurios iki vedybų gerai pagastroliavo. Dar daugiau, širdies gilumoje jos ilgai negali pripažinti savo vyrą artimu žmogumi. Jos žiūri į jį kaip į draugą ar, geriausiu atveju, kaip į savo vaikų tėvą.

Tą patį galima pasakyti ir apie vaikus, kurie išpažįsta laisvą meilę. Jie labai neprisiriša prie merginos ir net po ilgai trukusio bendravimo nerodo didesnio noro jai pasipiršti. Mergina pati turi prašytis, kad jis ją vestų. Tokie dangaus keršto besišaukiantys dalykai – didelė kliūtis kurtis tvirtoms šeimoms, nes kol vaikas nenori priimti atsakomybės dėl šeimos kūrimo, mergina turėtų laikytis su juo atsargiai, o nesulaukus rimtų ketinimų, nedelsiant nutraukti bet kokius santykius.

Ji: Vadinasi, noras patikti savo vyrui ir laikyti jį vieninteliu bei nepakartojamu ir yra ta cementuojanti jėga, kuri šeimą daro stabilia ir tvirta?

Autorius: Taip pasakyta Vedose.

Ji: Man šios mintys patinka dėl savo originalumo. Nežinodami, kaip teisingai elgtis, gyvenime mes pridarome aibę kvailysčių. Vis dėlto norėčiau kokių nors įtikinamų argumentų tam faktui, kad pirmasis moters prisirišimas yra stipriausias, nes tai gali iš pagrindų pakeisti jaunimo įvaizdį apie ikivedybinį gyvenimą.

Autorius: Vedos sako, kad moteriai jėgų, energijos ir potraukį stabilumui bei ramiam gyvenimui duoda Mėnulio planeta. Todėl moteris ramiai ir saugiai jaučiasi tik tada, kai šalia yra vyras, kuriuo ji visiškai pasitiki. Jaunai mergaitei tokią psichinę apsaugą duoda tėvas, bet kai ji susiranda vaikina ir tarp jų prasideda intymūs santykiai, ji patenka į didelę psichinę priklausomybę nuo jo, kuri kas dieną vis labiau stiprėja. Galų gale ta priklausomybė tampa tokia gili, kad net ištėkėjusi už visai kito žmogaus, mergina savo subtiliame kūne išsaugo stiprų ryšį su pirmuoju partneriu.

Ji: Kaip galima įrodyti, kad toks ryšys yra?

Autorius: Labai paprastai: vyro pradėtas vaikas gali būti labai panašus į kažkada mylėtą vaikina. Panašus fenomenas sutinkamas ne tik žmonių, bet ir gyvūnų tarpe. Šiuolaikiniai mokslininkai jį patvirtino dar devyniolikame

amžiuje.

Jis: Nuostabu. Gal daugiau papasakokit.

Autorius: Maždaug prieš šimtą metų buvo pamėginta sukryžminti arklių su zebriu, tačiau nieko neišėjo: nei arklių, nei zebjų patelių apvaisinti nepavyko. Bandymus nutraukė, manydami, kad tuo viskas ir pasibaigs. Tačiau kumelės, dalyvavusios bandymuose, vėliau pastojo nuo veislinių žirgų ir ėmė gimdyti... dryžuotus kumeliukus! Apstulbę mokslininkai šį reiškinį pavadino telegonija ir nusprendė ištirti, ar tas efektas liečia ir žmones. Po intensyvių fiziologinių, antropologinių ir sociologinių tyrimų paaiškėjo: liečia. Rusijoje po 1980-siais vykusios olimpiados net metams praėjus gimdavo juodaodžiai vaikai.

Ji: Siaubas! Kodėl pas mus tiek mažai informacijos šiuo klausimu?

Autorius: Bet kokiai informacijai turi būti paklausa. Jeigu jaunimas prieš vedybas nusiteikęs gerai pagastroliuoti, o masinės informacijos priemonės tai skatina, tai kas panorės rimtai užsiimti tokiais senamadiškais dalykais?

Ji: Liūdna. O kaip nesantuokinis lytinis gyvenimas veikia vyrus?

Autorius: Ankstesniuose pokalbiuose mes jau lietėme šitą klausimą. Tokie jaunuoliai praranda atmintį, ryžtą siekti savo tikslų, o tai atsiliepia jų mokymuisi ir kvalifikacijai. Dar daugiau, šie pernelyg anksti subrendę vaikinai neturi nei psichinės pusiausvyros, nei valios stiprybės, todėl lengvai papildo šlovingas alkoholikų ir narkomanų gretas. Taigi rimtoms merginoms jie paprasčiausiai neįdomūs. Žinoma, ateityje visa tai atsilieps jų šeimyniniam gyvenimui. Vedę jie elgiasi neatsakingai ir, progai pasitaikius, nuklysta pas kekšes.

Jis: Bet dabar praktiškai visi jaunuoliai iki vedybų gastroliuoja. Nejaugi jie visi bus tokie, kaip jūs pavaizdavote?

Autorius: Keistas klausimas! Argi nematote, koks dabar jaunimas? Kiek tarp jų girtuoklių, narkomanų ir šiaip morališkai žlugusių! Pasidomėkite, kiek tarp jų skyrybų. Išanalizuokite šiuolaikinėje visuomenėje susidariusią situaciją, ir jūsų išvados mažai skirsis nuo manųjų.

Ji: Kodėl šių problemų nebuvo vedinėje visuomenėje?

Autorius: Paprasčiausiai vedinės tradicijos skirtingų lyčių jaunuoliams iki vedybų neleido aktyviai bendrauti ir slapčia susitikinėti.

Jis: Na, čia jau gal per griežtai.

Autorius: Nei kiek. Vedos ir net šiuolaikinė psichologija sako, kad lytinis potraukis yra pats stipriausias, ypatingai jaunystėje, kai žmogus dar neturi nei moralinio, nei psichinio brandumo. Todėl pernelyg ankstyvų lytinių santykių išdavijoje kuriasi netvirtos šeimos ir gimsta nepageidaujami palikuonys, taigi daugėja blogai išauklėtų jaunuolių, visuomenė darosi nestabili ir degraduoja. Todėl vedinėje kultūroje visuomenė ir vyriausybė labai rūpinosi

jaunuolių apsauga nuo priešlaikinių intymų santykių. Pavyzdžiui, buvo toks įstatymas, kad vaikinai ir merginos turi būti mokinami atskirai. Todėl mokyklose vyravo taika ir ramybė. Iki vedybų merginoms buvo griežčiausiai draudžiama susitikinėti su vaikinais. Jeigu mergina tai darydavo paslapčiomis, niekas iš padorių jaunuolių jau neimdavo jos į žmonas. Indijoje ir kitose Rytų šalyse, kur stiprios kultūrinės tradicijos, padorūs žmonės šio principo laikosi ir dabar.

Jeigu vaikinai vedavo, nebaigęs mokyklos, jis užsitraukdavo gėdą ir tai labai pakenkdavo jo tolesnei karjerai. Vaikinai mokydavosi iki sulaukdavo 23-25 metų, mergaitės – iki 15-17 metų. Praėjus kiek laiko po mokyklos baigimo, tėvai vaikus supažindindavo, prieš tai gerai išsiaiškinę, kiek jie atitinka vienas kitą, ir jau po to keldavo vestuves. Taip natūraliu būdu buvo palaikomas optimalus sutuoktinių amžiaus skirtumas – 6-10 metų, ir todėl santykiai šeimose buvo stabilūs ir tvirti.

Jis: Kaip gi šiuolaikiniams jaunuoliams iki vedybų apsisaugoti nuo pagundų?

Autorius: Tai labai sudėtinga ir vargu ar be tėvų, visuomenės ir valstybės pagalbos įmanoma. Pirma, visiems reikėtų žinoti, kuo baigiasi palaidas gyvenimas. Antra, net ir jaunuoliams, kurie tai žino, labai sunku savarankiškai susilaikyti nuo paklydimų. Trečia, jie visi įsitikinę, kad „gyvenimas mažytis, ir nėra ko varžytis“. Ketvirta, visos masinės informacijos priemonės tokią nuomonę palaiko ir visaip skatina. Kaip tokioje atmosferoje susilaikyti nuo pagundų?

Vedose nurodyta, kad jaunuoliai turi aktyviai užsiimti dvasine praktika ir griežtai laikytis celibato; tik tada jie taps brandžiais ir protingais vyrais. Norint tai realizuoti, reikia susirasti dvasinį mokytoją. Merginoms reikalinga dar didesnė apsauga – tėvų ir visuomenės. Bet jei mergaitė namuose bus auklėjama griežtai, jai bus skiepijamas paklusnumas ir neleidžiama susitikinėti su vaikinais, tai šito pakaks, kad ji iki vedybų išliktų dora ir skaisti.

Vedinėje tradicijoje palankiausiomis vedybomis buvo laikomos tokios, kai tėvas pats ištekindavo dukterį, suruošęs jai kraitį ir iš būsimo žento nereikalaudamas jokios išpirkos. Toks tėvo elgesys užtikrindavo gerus santykius su naujais giminaičiais.

Ji: Vis dėlto kodėl negerai, kai jaunieji gyvena kartu nesusituokę? Kas čia neatitinka Vedų požiūrio?

Autorius: Problema ta pati, nelengva moters dalia dar labiau pasunkėja. Jeigu vediniais laikais vyrui išsiskirti buvo beveik neįmanoma (daugiausia, ką jis galėjo padaryti – gyventi atskirai nuo šeimos), tai dabar, gyvendamas

su mergina be tuoktuvių, jis aplamai neprisiima jokios atsakomybės. Mergina, savo ruožtu, sielos gilumoje nelaiko jo savo vyru, todėl negali juo pasikliauti. Tokiose, atsiprašant, šeimose kaip taisyklė gimsta nelaukiami vaikai, kurie paskui savo tėvams suteikia begalę rūpesčių.

Jis: Žinodami, kad pradės vaiką, galėtų ir susituokti.

Autorius: Baisiausia, kad tokiose „šeimose“ išvis neplanuojami vaikai, nes abu supranta, kad bendras jų gyvenimas gali ilgai netrukti. Tačiau likimo valia ir didesniame ar mažesniame tėvų nepasitenkinime vaikai vis tik gimsta. Pastojusi moteris bando ieškoti savo teisių, tačiau vyras, nusivylęs savo likimu, kuris jam žada nepageidaujamą vaiką, dažnai jį palieka ar ima gastroliuoti su kita moterimi net nesislėpdamas nuo žmonos.

Jis: Nesuprantu, kaip atsiranda vaikai, jeigu jų neplanuoja? Dabar juk ne akmens amžius ir yra visokių apsisaugojimo priemonių.

Ji: Na, argi vyrai intymių santykių metu sugeba save kontroliuoti?

Jis: Tu teisi, aš tik noriu išgirsti Vedų požiūrį į šį klausimą.

Autorius: Tai mes galvojame, kad gyvenime viską galima susiplanuoti. Bet tai neįmanoma, matant tik tą ledkalnio dalį, kuri yra virš vandens. Supraskite – daug kas atsitinka be mūsų žinios. O lytiniai santykiai tarp vyro ir moters pritraukia dar vieną sielą, kuri subtiliame kūne laukia, kada galės išsikūnyti. Ji turi savo nuomonę apie būsimus tėvus ir daro jiems stiprų psichinį poveikį. Todėl tėvai kartais užmiršta pasinaudoti kontraceptinėmis priemonėmis, ir gimsta vaikas, nors ir nepalankiose sąlygose. Būva, kad nelaukiamas vaikas netgi netampa aborto auka, nes nėščia moteris, veikiamą kūdikio psichikos ir savojo likimo, didžiai vyro nuostabai staiga griežtai atsisako žudyti dar neišnešiotą vaiką. Vyras pajunta, kad tokia situacija jam nieko gero nesiūlo. Šeimoje dar labiau paaštrėja ir taip įtempti santykiai, ir viskas baigiasi dideliais konfliktais ar net išsiskyrimu. Visi šie įvykiai labai nepalankiai atsiliepia vaiko psichikai.

Ji: Nejaugi tokiose šeimose viskas tik taip ir baigiasi?

Autorius: Ačiū Dievui, ne. Kartais jaunuoliai atsipeikėja ir susituokia, tačiau moteris turi gerai pasistengti, kad vyras ją pripažintų tikra žmona. Geru apsiėjimu ji turi sukelti vyrui tokį pasitikėjimą savimi, kad jis pagaliau sutiktų su ja susituokti.

Ji: Geriau jau gyventi vienai, o ne susidėjus!

Jis: Vadinasi, viskas atsiremia į parašus metrikacijos biure?

Autorius: Taip tik atrodo.

Jis: Tada vis dėlto kuo skiriasi bendras gyvenimas nesusituokus nuo oficialiai užregistruotų vedybų? Kodėl pirmuoju atveju vyras negali prisiimti

atsakomybės už šeimą?

Autorius: Jeigu jis norėtų prisiimti atsakomybę, tai pats temptų žmoną į bažnyčią ar valdišką kontorą. Tarp kitko, kalbant apie skirtumus, tai pačios geriausios vedybos būva tada, kai atliekamos religinės apeigos.

Jis: Bet juk tada nereikia jokių parašų. Kažkaip nerimta.

Autorius: Nespurdėkite, tuoj viską paaiškinsiu. Vedos sako, kad šeimyninė karma yra sunkiausia. O didžiausi sunkumai pasireiškia tuo, kad su-tuoktiniams norisi viską mesti ir bėgti į skirtingas puses. Tačiau tai niekam nenaudinga – nei jiems patiems, nei jų tėvams, nei vaikams. Todėl vedinėje kultūroje yra tradicija, numatanti vyro ir moters santykių pašventinimą. Apeigos vyksta šventykloje, prieš altorių, kitaip sakant, Dievo ir liudininkų akivaizdoje.

Jis: Kam tai Dievui demonstruoti?

Autorius: Apeigos – tai ne pasirodymas Dievui, jos simbolizuoja kreipimąsi į aukščiausias galias, kad būsima šeima gautų dieviškąją apsaugą. Jaunuoliai prisiekia Dievui, kad jie bet kokiomis aplinkybėmis stengsis išsaugoti ištikimybę vienas kitam ir būti kartu iki mirties. Dievas, savo ruožtu, prižada, kad Jis suteiks tą apsaugą.

Jis: Ir Dievas tikrai duoda tokią apsaugą?

Autorius: Žinoma, kitaip Vedos nerekomenduotų tų apeigų. Praktiškai tai atrodo taip: kada jau niekas nebegali padėti išsaugoti šeimos, įsikiša apvaizda – Pats Dievas, ir viską sutvarko. Pavyzdžiui, jeigu vyras užsinori pagastroliuoti, ir dėl to vėliau gali iširti šeima, tai apvaizda jam nesudaro jokių galimybių susirasti meilužę, kad ir kaip jis stengtųsi. Dauguma moterų intuityviai jaučia, kad tokios vedybos jas apsaugos, todėl padorios merginos tvirtai pasiryžusios savo tuoktuves įteisinti ne tik parašais, bet ir religinėmis apeigomis.

Ji: Prieš tai jūs kalbėjote apie būtinumą užregistruoti santuoką civiliniame metrikacijos biure. Vadinasi, tai irgi duoda kažkokią apsaugą?

Autorius: Taip, šeima gauna valstybės, visuomenės ir giminės apsaugą. Todėl geriausia santuoką įteisinti ir pasaulietiskai, ir religinėmis apeigomis, taip bus patikimiau.

Jis: Panašu, kad gyvendami be tuoktuvių, žmonės pasikliauna tik abipusiais pažadais, o santykius tikisi susitvarkyti savo jėgomis.

Autorius: Taip, o paskui dėl tokio pernelyg didelio pasitikėjimo griūva tas jų nelaimingas bendras gyvenimas, kenčia vaikai, o labiausiai moterys.

Ji: Jūs sakėte, kad moterys intuityviai jaučia, jog vedybas reikia tinkamai įforminti. Tai kodėl jos sutinka gyventi nesusituokusios?

Autorius: Todėl, kad joms trūksta padorumo. Palaidai gyvendamos, jos

visiškai praranda pasitikėjimą vyrais, tačiau gyventi ramiai ir saugiai joms vis tiek norisi. Nesitikėdamos būti labai jau ištikimos, moterys pačios pasiūlo būtent tokį gyvenimo būdą, šitaip visai susigadindamos savo likimą.

Ji: Vau! Gal ir mudviem su vyru eiti prie altoriaus, gal dar ne per vėlu?

Autorius: Neskubėkit, tai rimtas ir atsakingas žingsnis. Bet dabar mes jau viską aptarėme ir galima suvesti balansą.

Išvada: gyvenimas moters kūne skirtas daugiausia karmos atidirbimui, o vyro kūne – naujos karmos kaupimui. Todėl vyrai arba greitai degradoja, arba greitai tobulėja. Moterys visą gyvenimą išlieka daugiau mažiau stabilios, o savo blogąją karmą dažniausiai atidirba vedybiniame gyvenime, kur joms tenka daugiau sunkumų, negu vyrams.

Auklėjant mergaites, didžiausias dėmesys skiriamas išmokyti jas teisingai elgtis vedybiniame gyvenime, ir tai kažkiek palengvina jų dalią. Tačiau šiuolaikinė visuomenė reikiamos rūpybos neužtikrina nei moterims, nei vaikams, todėl tiek daug iširusių šeimų. Po skyrybų moteris susiduria su dar didesniais sunkumais, nes jai vienai reikia išlaikyti vaikus ir save pačią. Ištekėjusi antrąkart, moteris dažniausiai nepajunta palengvėjimo, nes tarp jos vaikų ir antro vyro ilgainiui įsiliepsnoja nesantaika.

Šeimos apsaugai nuo blogos karmos Vedos tėvams rekomenduoja mokytį mergaites teisingo elgesio vedybiniame gyvenime, skirti daugiau dėmesio moraliniam sūnų auklėjimui, o jaunimui pataria iki vedybų negastroliuoti. Kiekvienas jaunuolis turi žinoti, kad bendras gyvenimas nesusituokus yra labai nepalankus jų likimui. Tik užregistravus santuoką civiliniame metrikacijos biure ir pašventinus ją religinėmis apeigomis, galima tikėtis laimingo vedybinio gyvenimo.

Vedybų rūšys

Pratęsime pokalbį apie įvairius vedybinio gyvenimo aspektus. Vienas iš jų – daugpatystė.

Jis: Kodėl šis aspektas toks vienašališkas? Juk galimas ir kitas variantas – kai moteris turi ne vieną vyrą.

Autorius: Moteriai ir prie vieno vyro sunku prisitaikyti, ką jau kalbėti apie kelis. Aš jau nekalbu apie santykius tarp tų dviejų vienos moters vyrų. Jie užsimuštų vienas kitą.

Jis: Tačiau būkime sąžiningi ir atviri. Argi jūs nežinote, kad ir moterys labai noriai apgaudinėja savo vyrus, įsitaisydamos meilužius? Ir kuo skiriasi situacija, kai moteris turi meilužį, nuo situacijos, kai ji turėtų du vyrus?

Autorius: Dalinai jūs teisingi. Vėdos sako, kad kiekvienas vyriškis, su kuriuo ji per gulėjo bent vieną kartą, automatiškai tampa jos vyru. Tokie santykiai laikomi pačiais nepalankiausiais ir neverti žmogiškosios gyvybės formos. Nors jų metu vaikų gali ir nebūti, tačiau lytinių santykių metu tiek vyras, tiek moteris savo blogą karmą papildo blogąja partnerio karma. Kitaip sakant, jų karminė našta tampa daug sunkesnė, nes pas abu atsiranda atsakomybė dar už vieną žmogų. Todėl šie santykiai ir vadinami vedybiniais.

Ji: Kaip baisu! Vadinasi, dauguma jaunuolių iki vedybų gerokai prisirankioja netikusios karmos.

Autorius: Taip, ir visa tai vyksta todėl, kad šiuolaikinėje visuomenėje lytiniai santykiai laikomi efektingiausia malonumo forma. Mes užmiršome, kad seksas pernelyg suartina žmones, tiesiog prikausto juos vieną prie kito, o rezultate – nepavydėtinas likimas.

Jis: Išvardinkite, prašau, visas Vėdose minimas santuokų rūšis.

Autorius: Yra septynios pagrindinės rūšys:

1. Tėvai išpuošta, dorybingą dukrą su visu kraičiu perduoda jaunajam, nereikalaudami jokios išpirkos – tai geriausios vedybos.

2. Ištekindamas savo dorybingą dukterį, tėvas šventikui, atliekančiam apeigas, kažką paaukoja. Tai irgi labai palankios sutuoktuvės.

3. Nuotakos tėvas iš jaunikio gauna nedidelę išpirką.

4. Nuotakos tėvas iš jaunikio giminių gauna didelę išpirką ir atiduoda jiems dukrą, kurie ją, savo ruožtu, perduoda jaunikiui.

5. Tėvas po religinių apeigų atiduoda dukrą be kraičio ir nereikalaudamas išpirkos.

6. Vedybos iš meilės, kai jaunieji susituokia be tėvų leidimo, tačiau su religinėmis apeigomis.

7. Vedybos, nuotaką pagrobiant arba ją laimėjus jaunikį varžybose.

8. Pačios bjauriausios vedybų formos – kai žmonos turi meilužius, o vyrai – meilužes. Taip pat išprievartavimai.

Ji: Išprievartavimas užsiskaito kaip vedybos?!

Autorius: Deja, vediniu požiūriu – taip, nes lytiniai santykiai tarp vyro ir moters kiekvieno jų karmą papildo partnerio karma, todėl tai laikoma vedybomis.

Jis: O svetimų žmonių grobimas?

Autorius: Tai irgi vedybos, bet nepalankios.

Jis: Jeigu dukros nėra padorios merginos, kaip su jų vedybomis?

Autorius: Tėvai jas irgi iškiša, bet tai jau nesiskaito autoritetingomis vedybomis.

Jis: Dėl ko dorybingos nuotakos pagrobimas laikomas palankiomis vedybomis?

Autorius: Tokiu būdu vedinių laikų kariai nuotakos tėvams demonstruodavo savo šaunumą. Tuo metu vyrams, priklausantiems karių luomui, buvo didelė garbė pagrobtį nuotaką arba laimėti ją varžybose. Jeigu nuotaka buvo to paties luomo, ir vienu, ir kitu atveju ji jautėsi laiminga.

Jis: Bet jūs vis tiek neatsakėte į mano klausimą: kuo situacija, kai vedusi moteris turi meilužį, skiriasi nuo situacijos, kai ji turi du vyrus?

Autorius: Tokiai moteriai reikia būti vienodai ištikimai abiem vyrams, o tai, kaip sakiau, tiesiog neįmanoma. Kai moteris turi meilužį, tai ji, iš vienos pusės, su juo susieta nuodėmingiausia vedybų rūšimi. Iš kitos pusės, ji jau nėra ta ištikima žmona, kuri galėtų tikėtis jai lemtos vedybinio gyvenimo laimės.

Iš pirmo žvilgsnio atrodo, kad jūsų minėtos situacijos iš esmės vienodos. Tačiau tuo atveju, kai ji neištikima savo vyrui, ji jaučia kažkokią ištikimybės meilužiui, ir todėl tuo metu yra laiminga. Faktiškai ši moteris tikroju savo vyrų laiko tik tą meilužį. Štai ir visas skirtumas. Jeigu ji abudu laikytų savo vyrais ir stengtųsi abiem būti ištikima, gyvenimas jai taptų nepakeliamas.

Jis: Ir kiek trunka jos laimė su tuo... alfonsu?

Autorius: Tokia laimė yra įžeidžiama tikrajam vyrui, todėl moteris greitai praranda visą savo dorybingumą, tuo pačiu ir galimybę patirti tikrąją laimę. O meilužis jai greitai išpyksta, tačiau atsiradęs prisirišimas neleidžia jai išsiskirti su juo. Štai tada prasideda kančios. Kol ji laiminga gastroliavo, jei užteko jėgų mulkinti savo vyrą ir vaidinti ištikimą žmoną, bet kai atsiranda problemos su meilužiu, ji patenka tarp dviejų ugnių, nes reikia aiškintis santykius su abiem partneriais. Vaidybai jėgų nebeužtenka, ir ji neištengia nuslėpti savo priešiško vyro. Tada vyrui palaipsniui aiškėja, kur šuo pakastas, ir moteriai prisideda papildomi sunkumai. Jeigu vyras vis dar myli žmoną, jis bando jai įsiteikti ir kaip nors pripratinti prie savęs. Tačiau tai neįmanoma, nes žmona pernelyg stipriai prisirišusi prie kito, ir jos niekuo nesugundyti pamesti savo aistros objektą. Galutinai tuo įsitikinęs, apimtas nevilties ir pykčio, vyras pradeda grasinti skyrybomis. Dorybinga moteris išsigąstą gresiančios vienatvės ir nusileistų, tačiau puolusi moteris, jausdama meilužio palaikymą ir nesuvokdama, kas jos laukia ateityje, vyro grasinimams lieka abejinga, ir jis pagaliau neapsikentęs ją pameta. Kartu su vaikais.

Jis: Neįėjai tai vienintelis scenarijus?

Autorius: Galimos variacijos. Jeigu vyras silpnavalis, tai jis ir toliau gyvens su nežinia kieno žmona. Tačiau visais atvejais išlieka vienas dėsningumas: pradžioje neištikima žmona būva laiminga su savo meilužiu, paskui

tas medaus mėnuo baigiasi ir prasideda jos vargai. Kadangi geri santykiai šeimoje pasibaigia, bet kuris vyras supras, kad žmona jam jau nebeištikima.

Jis: O jeigu ji susiras kitą meilužį ir vėl kurį laiką bus laiminga?

Autorius: Neištikimos žmonos taip ir daro. Kas joms belieka? Norėdama atsikratyti įgirusio meilužio ir kaip nors suturėti iš rankų slystančią laimę, ji karštligiškai ieško kito. Ilgėjant meilužių sąrašui, pamilti juos vieną po kito darosi vis sunkiau. Galų gale moteriai iki gyvo kaulo atsipyksta tokio pobūdžio laimė, ir ji patiria didelę depresiją. Dabar ji nemylės nieko, išskyrus save.

Ji: Ach, baikim šį nelemtą klausimą. Geriau papasakokite, kaip Vedos vertina daugpatystę. Daugelyje Rytų kultūrų ji pripažįstama.

Autorius: Gerai, tik prieš tai padarysiu nedidelį ekskursą. Atsimenate mūsų pokalbius apie materialios gamtos *gunas*? Ten buvo minimi keturi laiko ciklai, kurie nuolat kartojasi visatoje ir atitinka keturis mūsų metų sezonus. Gal jums bus keista, bet jie tiesiogiai susiję su daugpatyste.

Pagal vedinę astrologiją dabar praėjo truputį daugiau kaip 5100 metų tos epochos, kurią galima pavadinti visatos žiema arba degradacijos era. Sanskrite ji vadinama *kali-juga*, kas reiškia „vaidų amžius“. Vedose sakoma, kad *kali-jugoje* daugpatystė nepriimtina, tačiau ankstesniuose amžiuose ji buvo leidžiama.

Ji: Nejaugi anksčiau moterims patiko būti tam žmonių pulke, kurį susirinkdavo vienas vyras?

Autorius: Spręskite pati. Sakylim jums, netekėjusiai moteriai, siūlo du variantus. Pirmasis: jūsų vyras bus paprastas, eilinis žmogelis, bet jam jūs būsite vienintelė ir nepakartojama. Antrasis: jūsų vyras bus galingas išminčius su nuostabiu charakteriu, jis valdys visą Žemę ir nesuskaičiuojamus turtus. Ir jis pradės su jumis sūnų, kuris perims jo sostą. Vienintelis galbūt nepatogumas, kad jis, apart jūsų, turės dar kelias žmonas, ir visas jis daugmaž vienodai mylės. Taigi, kurį variantą renkatės?

Ji: Na, koks jūs... Man tiesiog prieš vyrą nepatogu. Aplamai man sunku atsakyti į šį klausimą.

Autorius: O vediniais laikais neištekėjusioms merginoms, kurias nuo mažens mokino, kad svarbiausia jų gyvenimo misija – pagimdyti būsimą šventąjį, šiuo klausimu nekildavo jokių abejonių. Gerai žinodamos savo pasirinkimo pasekmes, jos drąsiai tekėdavo už šventų karalių bei didžiųjų išminčių, ir jau šitame gyvenime patirdavo nežemišką laimę. O po mirties jos gaudavo tokią palaimingą būtį, kuri mums negalėtų prisikapnuoti gražiausiame sapne. Dar daugiau, kada mirdavo jų vyras, jos savanoriškai įžengdavo į laužą, kur būdavo deginamas jo kūnas, ir kitame gyvenime vėl tapdavo jo

žmonomis, tik jau rojinėse planetose.

Jis: Susidegindavo! Ir Vedos tai pateisina!?

Autorius: Dabar ne. Šioje epochoje tiek daugpatystę, tiek susideginimo apeigas Vedos smerkia ir laiko nuodėme.

Jis: Bet senais laikais buvo leidžiama! Argi tai ne barbariškumas – priversti moterį susideginti? Girdėjau, kad panašūs dalykai Rytuose vyksta ir šiais laikais. Aš įsitikinęs, kad tai pati tikriausia žmogžudystė.

Autorius: Teisingai. Už tai turi būti baudžiama.

Jis: Tai kodėl Vedos toleravo tokią prievartą?

Autorius: Kokią prievartą? Susideginimo apeigos niekada nebuvo prievartinės.

Ji: Norite pasakyti, kad žmona pati šokdavo į laužą?

Autorius: Ne šokdavo, o įeidavo, būdama giliame transe ir nepatirdama jokio skausmo. Sekančią akimirką ji atsidurdavo rojinėse planetose kartu su savo šventu vyru. Jeigu moters vyras nebuvo šventasis, nebūdavo ir šių apeigų.

Patvirtindamas savo žodžius, paskaitysiu ištrauką iš *Garuda Puranos* (42-45): *Kai moteris degina savo kūną kartu su vyro kūnu, tai ugnis praryja tik kūnus, nesukeldama kančių ir skausmo ten buvusioms sieloms. Panašiai kaip išlydytas metalas apsivalo nuo priemaišų, taip ir moteris sudegina savo nuodėmes šventoje ugnyje. Žmogus su tyra sąmone nenukenčia nuo ugnies, net jeigu ją paliečia įkaitintas metalas. Taip ir moteris, nepalikdama savo vyro, niekada nesudega. Mirties metu jų sielos susijungia.*

Autorius: Kadangi šiuolaikinės moterys nesugeba įeiti į transo būseną, o ir apeigas atlikti nėra prasmės, nes juk nėra šventų vyrų, tai mūsų epochoje jos draudžiamos. Be to, ir tyros, išaukštintos sutuoktinių meilės visai nebeliko.

Ji: Tačiau daugpatystė ir dabar praktikuojama. Pažiūrėkite, kas Rytuose darosi! Kiek moterų nuo to kenčia!

Autorius: Jūs teisi, daugpatystė mūsų laikais klesti, ypačiai musulmoniškoje šalyje. O ar moterys nuo to kenčia, ar ne, geriau paklausti jų pačių. Tačiau aš linkęs jums pritarti. Vedų nuomonė irgi tokia. Jos aiškina, kad vyras gali turėti tiek žmonių, kiek jų įstengia pakylėti dvasiškai ir padaryti laimingomis šiame ir sekančiame gyvenime. Tai reiškia, kad savo žmonoms jis turi būti ne tik vyru, bet ir dvasiniu mokytoju. Tam tikslui visoms žmonoms jis turi perduoti savo dorybingumą ir viskuo jas aprūpinti, įskaitant ir materialią laimę.

Daugpatystė *kali-jugoje* uždrausta dėl to, kad dabar nėra tokių vyrų, kurie galėtų būti dvasiniais vedliais daugiau negu dviem žmonom.

Jis: Kaip praktiškai atrodo tas dorovingumo perdavimas žmonai?

Autorius: Reikia paprasčiausiai prisiimti atsakomybę už žmoną. O kiek ji įstengs persiimti vyro dorovingumu, priklausys nuo jos atsidavimo jam.

Jis: Vadinas, mūsų laikais vyro dorovingumo išteklių užtenka tik vienai žmonai?

Autorius: Šiuolaikiniams vyrams tų išteklių dažnai net ir vienai neužtenka. Todėl jiems po vedybų būva striuka.

Jis: Argi jums neteko sutikti turtingų vyrų, kurie išmaitintų abi žmonas su visais vaikais?

Autorius: Taip, yra tokių vyrų, bet mes kalbame ne apie pinigų, o apie dvasinį aspektą. Dabar norint būti savo žmonai ne tik vyrų, bet ir dvasiniu mokytoju, reikia atlikti dvasinį žygdarbį.

Jis: Maniau, kad didžiausią reikšmę čia turi finansinis aspektas, tačiau jūs kalbate apie kažkokias dvasines problemas. Ir kokie čia sunkumai laukia, jeigu yra dvi ar daugiau žmonių?

Autorius: Artimas vyro ir moters bendravimas neskatina dvasinio progreso, atvirkščiai, nežabotas seksas verčia greitai degraduoti. Todėl jau ir senais laikais turėti daugiau negu vieną žmoną buvo rizikinga. Jūs įsivaizduokite, kaip turi būti sunku vyrui kontroliuoti savo jausmus, kai su juo koketuoja iš karto kelios žmonos. Todėl dvasiškai progresuoti šeimoje, kur yra kelios žmonos, yra nepaprastai sunku. Tai sau galėjo leisti tik šventieji išminčiai ir karaliai. Dabar, kai daugelis vyrų net patys nesugeba daryti dvasinės pažangos, nei apie jokią daugpatystę negali būti kalbos.

Ji: Šį klausimą jūs nušvietėte kažkaip vienašališkai. Nieko nepasakėte apie tai, kaip tos žmonos viena su kita bendrautų. Man atrodo, kad jos viena kitai jaustų didelį priešišumą.

Autorius: Dabar žmona net su anyta negali susigyventi viename bute, o jeigu dvi žmonos su anytomis? Baisu net pagalvoti, kas ten darytųsi.

Ji: Negi senais laikais jų santykiai buvo kitokie?

Autorius: Žmonos buvo nepaprastai artimos ir mylėjo viena kitą kaip seserys. *Mahabharatoje* aprašytas atvejis, kai po karaliaus Pandu mirties jo dvi žmonos ginčijosi, kuriai susideginti kartu su vyru, o kuriai likti auginti vaikus. Abidvi veržėsi į laužą, tačiau po ilgų ginčų pas vyrą nuėjo jaunesnė žmona.

Ji: Sunku patikėti tokiu pasiaukojimu.

Autorius: Supraskite, kad mums tų laikų žmonės – kaip iš kitos planetos. Paprasčiausiai pažiūrėti į svetimą vyriškį toms nepaprasto dorovingumo moterims buvo nenuplaunama gėda, dėl kurios jų gyvenimas prarasdavo bet kokią prasmę. Kur jūs dabar rasite tokias žmonas? Mes gyvename ryškiai išreikštos degradacijos epochoje. Pasižiūrėkite, kaip begėdiškai jaunuoliai

bendrauja tarpusavyje. Net visai neseniai, mūsų jaunystės laikais, tokio ištvirkimo nebuvo. Ką jau kalbėti apie tai, kas vyko prieš 5000 metų. Tada žmonos savo šventuosius vyrus laikė vos ne Dievu ir buvo bet kurią akimirką pasiruošusios už jį atiduoti gyvybę. Tokiu elgesiu jos per vieną gyvenimą apsivalydavo visas nuodėmes.

Ji: Ir kuo mums, nusidėjėliams, dabar pasikliauti?

Autorius: Mes turime būti realistais, suprantančiais, kaip greitai degraduoja žmonija. Tačiau net ir dabar dvasinių žinių pagalba galima atkurti dvasinę kultūrą ir sudaryti galimybę žmonėms tobulėti.

Norint šeimoje kultivuoti dvasines žinias, pirmiausia reikia pradėti gyventi dorybingai. Tačiau ką mes matome aplinkui? Išsigimusį lytinį gyvenimą vietoj vedybinės ištikimybės, ir tai tiesiausias kelias į visišką degradaciją. Aš kalbu apie homoseksualus, lesbietes ir kitus iškrypėlius, kurių orientacija kai kuriose šalyse jau įteisinta.

Jis: O ką daryti valstybei, jeigu žmonės taip degradavo, kad vyrai tuokiasi su vyrais, moterys – su moterimis? Ar tokie dalykai buvo senovėje, ar tai tik *kali-jugos* produktas?

Autorius: Žinoma, panašūs reiškiniai aprašyti Vedose. Tokie iškrypimai buvo ir anksčiau, bet tik žemutinėse visatos planetose. Taip elgiasi, pavyzdžiui, *rakšasai*, kurie, be minimų dalykų, dar mėgsta pasmaguriauti kitomis žmogiškomis būtybėmis ir poruotis su savo vaikais.

Ji: Vadinasi, tie *rakšasai* dabar gimsta Žemėje? Nes visi šitie dalykai – lytiniai santykiai su savo vaikais, homoseksualizmas, kanibalizmas – dabar labai populiari.

Autorius: Vedose išpranašauta, kad kai tik įsiteisės gyvūnų naudojimas žmonių gastronominiams poreikiams, tuoj pat prasidės degradacija. Kad *rakšasai* gims žmonių kūnuose ir pripirš jiems savo laisvos meilės ir nevaržomos prievartos kultūrą. Ir dabar visa tai vyksta.

Ji: Aš niekada nesuprasiu, kaip galima būti laimingu, taip gyvenant.

Autorius: Žmonės taip nesieltgtų, jeigu nejaustų laimės, kurią dabar jie įteisino kaip normalų reiškinį.

Jis: Paašškinkite karminę šių reiškinų priežastį.

Autorius: Tiesiog žmonės dabar gimsta su didžiule praeituose gyvenimuose neatidirtos vedybinės karmos našta. Pavyzdžiui, jeigu moteris buvo neištikima savo vyrui, tai šiame gyvenime ji gauna vyro kūną, tačiau kaip tikras vyras elgtis negali, nes jos protelį labai įtakoja gausybė nuodėmingų norų, užsilikusių nuo praeito gyvenimo.

Jis: Nesuprantu. Jeigu ji neatidirbo savo moteriškos karmos, tai kodėl jai

dabar duodamas vyriškas, o ne moteriškas kūnas?

Autorius: Paprastai dorybinga moteris kitą gyvenimą gimsta dorybingu vyru. Bet jeigu ji būva labai atsidavusi vyrui ar aplanai apie juos negalvoja ir gyvena kaip vienuolė, tada kitą gyvenimą ji vėl gimsta moters kūne. Vienuolė, nejausdama prisirišimo prie vyrų, atgimsta dorybinga moterimi ir toliau eina dvasiniu keliu.

Jis: O kaip būva su ištvirtusia moterimi, kuri, žinia, be vyrų negali gyvent?

Autorius: Tokį prisirišimą kontroliuoja apatiniai psichiniai centrai. Jeigu moteris nesistengia sudvasinti savo santykių su vyru, kitą gyvenimą jai teks gimti ne dorybingu, o degradavusiu vyru, kuris bus neatidirbęs savo moteriškos karmos.

Ji: Kiek suprantu, šito neatsitiks, jeigu žmona savo santykius su vyru pakylės iki viršutinių centrų lygio.

Autorius: Būtent. Tokia yra Vedų rekomendacija.

Jis: O aš taip ir nesupratau, kodėl moteris gimsta vyru su moteriškais charakterio bruožais.

Autorius: Dėmesio, paaiškinsiu dar kartą, smulkiau. Jeigu žmona neatlieka savo moteriškų pareigų ir šiurkščiai, visai ne moteriškai elgiasi su vyru, kitą gyvenimą ji gimsta vyru, kuriam tenka neatidirbta moteriška karma. Kitaip sakant, tai vyras su moterišku charakteriu. Visas šis spektaklis suruoštas tam, kad jis gautų žmoną su vyrišku charakteriu, kuri jam gerai atseiktų už praėjusio gyvenimo nedorybes. Toliau. Jeigu šis vyras ignoruos savo vyriškas pareigas ir ištvirtaus su kitomis moterimis, jo bloga karma dar labiau pablogės.

Ji: Argi tokiu subobėjusiu vyru gali susivilioti kokia nors moteris?

Autorius: Tai vienas iš degradacijos požymių, kai puolusioms moterims vienodai rodo, su kuo užsiimti seksu.

Ir taip, turėdamas moterišką charakterį ir prisirišimą prie moterų, jis visiškai ignoruoja savo vyrišką karmą ir kitą gyvenimą gauna moterišką kūną su neatidirbta karma žemutinių psichinių centrų lygyje. Ši moteris jaučia potraukį tos pačios lyties atstovėms, su kuriomis ji elgiasi labai vyriškai. Dėl šios priežasties kitą gyvenimą ji vėl gimsta moterimi su dar didesne neatidirbtos karmos našta. Prisirišimas prie moterų išlikęs, bet dabar ji su jomis elgiasi kaip moteris. Taip atsiranda lesbietės.

Kai vyras neturi valios, ištvirtkauja ir ignoruoja savo vyrišką karmą, kitą gyvenimą jis gauna moterišką kūną, kuriame atidirbinėja tą karmą. Kitaip sakant, elgiasi kaip vyras ir neatidirbinėja savo moteriškos karmos, todėl kitą gyvenimą gimsta vyru. Dabar jį traukia prie vyrų, su kuriais jis elgiasi kaip

moteris. Toliau jis vėl gimsta vyru, jį vėl traukia kiti vyrai, su kuriais dabar elgiasi kaip vyras. Taip atsiranda homoseksualistai.

Jis: Vadinasi, pilnai šie iškrypimai pasireiškia trečiame įsikūnijime po to, kai žmogus pasidavė nuodėmingam gyvenimo būdui?

Autorius: Taip, jeigu jis ištvirkauja ir neatlieka savo šeimyninių pareigų, tai jau trečiame įsikūnijime pasireiškia rimti lytiniai nukrypimai. O ketvirtame jie dažniausiai gauna kokio nors gyvūno kūną.

Ji: Kaip tai atrodo, kai moteris elgiasi vyriškai?

Autorius: Pradžioje tiesiog šiurkštus charakteris. Kitame gimime neatidirbta karma pasireiškia neteisinga lytine orientacija.

Ji: Nelįskim į kitus įsikūnijimus, o pakalbėkime apie moterį, kuri dabar, šiame gyvenime elgiasi vyriškai. Kuo ji skiriasi nuo tos, kuri elgiasi moteriškai?

Autorius: Dora moteris visus klausimus su vyru sprendžia iš savo lyties silpnumo ir nuolaidumo pozicijų. Tokia elgsena būna patenkinti tiek vaikai, tiek vyras, ir šitaip ji apvalo savo būtį. Jeigu moteris elgiasi vyriškai, neturėdama supratimo, kas tai yra nuolaidumas, tai šeimoje vyrauja nepalanki atmosfera, o ji neatidirba savo moteriškos karmos ir kitą gyvenimą gimsta vyru su moteriškais charakterio bruožais.

Ji: O kodėl ji turi gauti būtent tokį kūną? Kokia čia logika?

Autorius: Taip veikia teisingumo dėsnis – kiekvienas gauna tai, ką jis davė kitiems. Jei moteris su vyru elgiasi neteisingai ir verčia jį kentėti, todėl kitame gyvenime gauna vyro kūną su moterišku charakteriu. Tas vyras gaus žmoną su vyrišku charakteriu, kuri su juo elgsis taip, kaip jis elgėsi praeitame gyvenime, būdamas moteriškame kūne. Įsidėmėkite, kad jeigu moters elgesys neatitinka jos lyties, tai kitame gyvenime ji pateks į tokią situaciją, kokioje buvo jos vyras praeitame gyvenime.

Ji: Koks čia teisingumas! Sakytiau, kerštas...

Autorius: Taip veikia karmos dėsnis. Ir tai labai teisinga, kitaip žmogus niekada nebus laimingas.

Ji: Bet jeigu pas vyrą moteriški charakterio bruožai, tai ar įmanoma su juo elgtis nuolaidžiai?

Autorius: Vadinasi, jo žmona turės vyriškus charakterio bruožus, ir abiem bus sunku teisingai elgtis. Atidirbant karmą, lengvo gyvenimo nereikia tikėtis. Tiesiog moteris turi išmokti elgtis pagal savo moterišką prigimtį, vyras – pagal savo. Tik tai jiems padės apvalyti savo sąmonę ir susikurti laimingą vedybinį gyvenimą – šitą ir sekantį.

Jis: Kiek supratau, jeigu vyras gerai padirbės su savimi, jis išmoks elgtis vyriškai, ir tada kitame gyvenime jis gims moterimi su puikiu moterišku cha-

rakteriu ir ištėkės už vyro, kuris turės nemažiau puikų vyrišką charakterį.

Autorius: Teisingai. O moteris gims tikru vyru, kuris gaus tikrą moterį, o ne kažkokį hibridą.

Ji: Kaip galima būti laimingai, turint vyrą, kuris elgiasi kaip moteris? Argi jis vertas, kad žmona su juo būtų nuolanki, švelni ir meili? Nuo tokio apsiėjimo jis pasidarys visiška mazgote!

Autorius: Atvirkščiai, jis pasidarys tikru vyru. Atliekant šeimynines pareigas, nereikia rūpintis ir sverti, kas, ko ir kiek vertas, ir tada artimųjų sąmonė pradės keistis. Pirmiausia jie pajus pagarbą tokiam žmogui, o paskui ir norą juo sekti.

Ji: Nors užmuškit, bet aš vis tiek nesuprantu, kaip žmona, toleruodama netikusį vyro elgesį, padės jam pasidaryti tikru vyru.

Autorius: Tiesiog ji neskatina vyrą taip elgtis, tik stengiasi nepastebėti jo išsidarinėjimų. Tik kai jis visai atleidžia vadžias, jinai jį guodžia: „Bran- gusis, tu juk visai ne toks, kaip dabar atrodo. Tu juk tikras vyras“. Ji duoda suprasti, kad juo pasitiki. Be to, sugeba sukurti tokias situacijas, kai vyras pats turi priimti sprendimą. Šiaip jau tikrai moteriai spręsti problemas už vyrą yra žeminantis dalykas. Demonstruodama savo pasitikėjimą juo, žmona palaipsniui pažadina jame vyriškas savybes, ir už tai vyras jai bus dėkingas visą gyvenimą.

Ji: Visa tai atrodo labai gražiai, bet iš kur žmonai semtis jėgų tokiai kil- niai misijai – iš mazgotės padaryti tikrą vyrą?

Autorius: Sutinku, kad pas moterį su vyrišku charakteriu tokių jėgų nėra. Žmogui pirmiausia reikia apsiginkluoti žiniomis apie tai, kaip teisingai elgtis. Sužinojęs, kokios yra nuodėmingo gyvenimo pasekmės ir kad dory- bingas gyvenimas veda į laimę, jis išikvepia laikytis šventraščiuose duotų nurodymų. Tikėjimas šviesesne ateitimi ilgainiui jam suteikia pakankamai jėgų dirbti su savo charakteriu ir atlikti savąsias pareigas. Atsiranda potrau- kis gyventi dorybingai, ir tada pareigų atlikimas iš sunkios naštos virsta, vaizdžiai kalbant, lengvu pasivaikščiojimu.

Ji: Na, ir kas, kad Vedos taip rekomenduoja, man vis tiek toks elgesys at- rodo per daug žeminantis. Argi reikia save taip prievartauti? Kokia čia laimė?

Autorius: Taip, reikia prisiversti teisingai elgtis! Tai ir yra tikrasis kelias į laimę. Pirmiausia tai reikia daryti iš pareigos jausmo. Žmogus, kuris pati- kėjo šventraščių tiesomis, įsitikinęs, kad bus laimingas tada, kai vadovausis jų, o ne savo nuodėmingo proto nurodymais.

Ji: Kiek laiko reikia taip žeminančiai elgtis, kad vyras pradėtų keistis į gerą pusę?

Autorius: Moteriškas elgesys nežemina žmonos. Atvirkščiai, pas ją greitai atsiranda savasis vertės pajautimas, ir visi ją ima nuoširdžiai gerbti.

Netikęs artimųjų elgesys su mumis pasibaigs tada, kai išnyks mūsų likime susikaupusi nuodėminga vedybinė karma.

Ji: Gal būtų paprasčiau apsieiti be šių titaniškų pastangų, o paprasčiausiai kukliai palaukti, kol ta karma pati pasibaigs. Štai tada bus daug lengviau elgtis taip, kaip reikia.

Autorius: Būtent taip galvoja dauguma žmonių: „Kada anas pradės su manimi tinkamai elgtis, tada ir aš... nusileisiu, tiek jau to“. Tačiau šitaip situacija niekada nepasikeis. Karma reikia atidirbti, tik tada ji išnyks. O su tokia egoistine nuotaika šeimoje blogos karmos kaupsis dar daugiau, kol pagaliau viskas baigsis skrybomis. O sukūrus naują šeimą, ji vėl pasireikš, džiugindama mus vis naujomis problemomis, arba, tiksliau sakant, užmirštomis senomis.

Ji: Bet ką daryti, jeigu artimieji savo veiksmais verčia mus elgtis netinkamai?

Autorius: Taip elgtis verčia mūsų silpnavališkumas. Tačiau už šeimyninę laimę reikia pakovoti! Nepaisant įsivaizduojamų pažeminimų, turime mokytis elgtis teisingai.

Ji: Intuicija man sako, kad jūs kalbate teisingai, bet, o vargė, kaip save pakeisti, kai tiek metų elgeisi neteisingai? Manau, kad tai bet kokiam žmogui yra labai sudėtinga, ir todėl mums dar daug ką reikia suprasti.

Autorius: Taip, šeimyninė karma pati sunkiausia. Ir kova su ja prasideda nuo žinių.

Jis: Gal dabar grįžkime prie žinių, liečiančių mūsų dabartinę temą. Pavyzdžiui, ką jūs galite pasakyti apie tokį iškrypimą, kaip lytiniai santykiai tarp tėvų ir vaikų?

Autorius: Tai labiausiai išsigimusi lytinių santykių forma, kuri sukuria pačią bjauriausią karmą. Vaikai neturi nei matyti, nei žinoti kokias nors smulkmenas apie tėvų lytinius santykius. Kadangi vaiko psichika lengvai pažeidžiama, tokio pobūdžio informacija visiškai sunaikina jo dorybingumo atsargas. Ką jau kalbėti apie tuos atvejus, kai tėvai seksualiai išnaudoja savo vaikus.

Ji: Už tai pirmiausia reikia padėkoti masinėms informacijos priemonėms, kuriose pilna perėjūnų, propaguojančių tokį gyvenimą.

Autorius: Taip, vyriausybė turėtų pasirūpinti, kad visų pirma vaikai būtų apsaugoti nuo tokios informacijos ir jos pasekmių – neišvengiamos degradacijos. Įsivaizduojate, koks likimas jų laukia?

Jis: Neįsivaizduojam. Mes juk nežinome, ką reiškia žodžiai: vaikas praranda savo dorybingumą.

Autorius: Potraukis seksui, prabudęs nesutvirtėjusioje vaiko širdyje, turi tokias pasekmes:

1. Atima atmintį apie savo dvasinę prigimtį;
2. Vaikas tampa silpnavaliu;
3. Prasideda depresijos;
4. Vaikas tampa gobšiu ir nepasotinamu;
5. Greitai degradoja;
6. Atsiranda polinkis į masturbaciją ir narkotikus;
7. Dingsta natūralus vaiko polinkis mokintis;
8. Atima nerūpestingą ir laimingą vaikystę;
9. Išsivysto neteisingas požiūris tiek į gyvenimą aplamai, tiek į vedybinį gyvenimą išskirtinai.

Ypatingai ryškiai ir labai greitai šie požymiai pasireiškia tada, kai vaikas tampa iškrypėlių tėvų auka.

Ji: Kas tokiu atveju labiau nukenčia – berniukas ar mergaitė?

Autorius: Žinoma, mergaitė, nes tai sugriaus jos būsimą vedybinį gyvenimą.

Ji: Kokia tokio tėvų elgesio priežastis?

Autorius: Mes apie tai jau kalbėjome. Jeigu žmogus vedybiniame gyvenime laimės semiasi tik iš sekso, tai anksčiau ar vėliau pas jį atsiras kažkokie nepageidautini lytiniai nukrypimai.

Ji: O kaip jūs vertinate vedybas tarp artimų giminių? Tai irgi nuodėmė?

Autorius: Tokios vedybos nepraktiškos, nes artimų giminių ir karma labai panaši. Susituokus problemų labai padaugėja, ne be reikalo tokiose šeimose dažnai gimsta silpnapročiai ar išsigimę vaikai. Vedos artimiems giminiams nerekomenduoja tuoktis.

Jis: O seksas su tikra seserimi – nuodėmė ar tik kažkas nepraktiško?

Autorius: Jeigu brolis nekalba apie vedybas, o nori su sesute tik pasismaginti – tada tai yra vienas iš bjauriausių iškrypimų, kuris visiškai sugriaus būsimą vedybinį gyvenimą. Dar baisiau, kai suaugęs brolis tvirkina mažametę seserį.

Ji: Ką daryti tėvams, jeigu jie pastebi tokius savo vaikelių žaidimus?

Autorius: Bausmės nieko nepadės, paprasčiausiai reikia vieną iš vaikų apgyvendinti kitoje vietoje, pavyzdžiui, pas gimines. Geriau tą, kuris vyresnis. Jeigu jie ir toliau gyvens kartu, viskas kartosis.

Jis: O kokios problemos laukia vaikų asmeniniame gyvenime?

Autorius: Jiems bus sunku sukurti normalias šeimas. Potraukis iškrypsiems santykiams liks ir po vedybų, ir jis labai trukdys dorai gyventi. Jeigu

tie neteisėti santykiai pasireiškė ankstyvoje jaunystėje, tai dabar po vedybų pasireišk ir visi aukščiau išvardinti asmenybės degradacijos požymiai.

Jis: Kokios priežastys, kad vaikai užsiima tokiais dalykais?

Autorius: Pirmiausia tai jų bloga karma. Jeigu jie praeituose gyvenimuose to norėjo, tai dabar vyksta tų norų išsipildymas. Ir kita priežastis – legalizuotas žmonių tvirkinimas, kuriuo užsiima masinės informacijos priemonės.

Ji: Ir kas už tai atsakys?

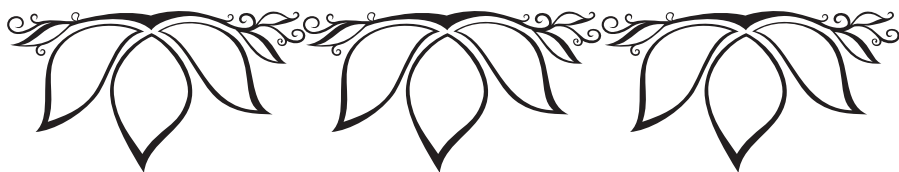
Autorius: Vedos sako, kad už tai atsiims tie, kurie leidžia tai daryti, kurie pritaria ir kurie tai įgyvendina.

Išvada: *siekdamos perduoti žinias apie teisingą šeimos kūrimą, kad jaunuoliams susidarytų geros galimybės dvasiškai tobulėti, Vedos apsakė visas palankių vedybų rūšis.*

Jeigu žmonės šias žinias ignoruoja, jų laukia vis blogėjanti šeimyninė karma, ir gyvenime atsiranda įvairūs lytiniai iškrypimai, kas reiškia pusiau gyvulišką būti šiame gyvenime, o sekančiame – gimimą gyvūnų kūnuose.

Daugpatystė dabar nerekomenduojama. Kai kurie vyrai galvoja, kad galima turėti tiek žmonių, kiek sugebėsi jų išlaikyti finansiškai. Tačiau Vedos sako, kad mūsų laikais daugpatystėje laimės nerasi, nebus ir dvasinio tobulėjimo. Kartais vyras veda po kelias žmonas ir sukuria tokią nepilnavertę šeimą, kurioje jis nebeišgali sukontroliuoti savo juslių nei jausmų, ir taip ją pasmerkia kančioms.

Norėdama sulaikyti neteisingo požiūrio į vedybas vystymąsi, visuomenė turi mokytis teisingo šeimos kūrimo ir palaikymo principų. Nors dabar jaunimas auklėjamas neteisingai, tačiau kiekvienas žmogus turi pats stengtis siekti dvasinio tobulėjimo, studijuodamas šventraščius. Turėdami teisingą žmogaus gyvenimo prasmės suvokimą, jaunuoliai lengviau įveiks vedybinio gyvenimo sunkumus.

VAIKŲ AUKLĖJIMAS

Charakteris – tai įvairių savybių kompleksas. Savybes tam tikrose ribose galima keisti, vienas – sustiprinti, kitas – sumažinti, bet visiškai pakeisti charakterį praktiškai neįmanoma – juk jį suformavo tūkstančiai praeitų gyvenimų. Mums atrodo, kad gimęs vaikas iš viso neturi charakterio arba jis kažkoks nesuprantamas, bet jis nuo pat gimimo turi visiškai susiformavusias savybes. Toliau viskas priklauso nuo to, kokias vaiko charakterio savybes jūs ugdysite. Vedinėje kultūroje žmonės, norėdami užtikrinti vaikui teisingą auklėjimą ir vystymąsi, visada tiksliai nustatydavo jo charakterio tipą.

Tipiški charakteriai

Vedos sako, kad yra keturių tipų individai.

Pirmas tipas – tai mokslininkai arba žmonės, turintys polinkį studijoms ir tyrinėjimams. Jie ne tik patys siekia pažinimo, bet ir stengiasi šviesti kitus. Jie nuo vaikystės siekia teisingumo, nori kažko mokytis, atidžiai išklauso tai, kas jiems sakoma. Jiems būna labai sunku, kai jie nesuvokia kokių nors dalykų, kuriuos jiems bando įteigti tėvai. Svarbiausias šių žmonių bruožas – sąžiningumas. Jų neįmanoma papirkti. Jeigu vaikui šis bruožas nėra būdingas ir jis gali leistis į nelabai aiškius kompromisus, tai reiškia, kad jis yra kitokio tipo individas.

Antras tipas – žmonės, linkę valdyti, vadovauti, ką nors ginti arba primesti savo gyvenimiškas nuostatas kitiems. Jie bet kokia kaina stengiasi sukurti teisingą gyvenimą, dažnai užima vadovaujančius postus arba kaip nors kitaip randa sau vietą valdžios struktūrose. Pagrindinis jų charakterio bruožas – teisingumas ir gailestingumas. Jeigu žmogus siekia teisingumo ir mano, kad turi visus priversti elgtis teisingai ir pats stengiasi taip elgtis, tai jis priklauso būtent šiam tipui. Jie turi ryškiai išreikštą norą ginti silpnesnius

ir dažniausiai siekia užimti kokį nors postą valdžioje, nuo policininko iki prezidento, priklausomai nuo savo intelekto lygio, nuo sąmonės lygio. Jie taip pat mėgsta politinę veiklą, narplioti kolektyve susiklosčiusius santykius ir turi stiprų atsakomybės ir pareigos jausmą. Jeigu iš tokio vaiko mes norėsime padaryti akademiką, tai jis gyvenime susidurs su dideliais sunkumais.

Trečias tipas – žmonės, linkę į prekybą ir ūkinę veiklą. Svarbiausi jų bruožai – dosnumas, noras praturtėti ir praktiškumas. Jie taupūs ir mėgsta, kaip dabar priimta sakyti, daryti biznį. Dar būdami vaikais, jie mainikauja žaislais, kažką kolekcionuoja ir stengiasi pasižymėti kokioje nors veikloje. Jie visaip siekia naudos.

Ketvirtas tipas – žmonės, kurie mėgsta meistrauti, daryti kokius nors konkrečius ir praktiškus darbus. Viską nori daryti savo rankomis. Užsiėmę mėgstamu darbu, jaučia didelį pasitenkinimą. Jie neturi bent kiek didesnio noro daryti biznį ar siekti valdžios, nesiekia ir didesnio pažinimo. Svarbiausias charakterio bruožas – darbštumas.

Dar yra penktas tipažas, bet jis neatitinka vedinių standartų. Jis atsiranda tada, kai tėvai neišsiaiškina gimusio vaiko charakterio arba vėliau nuslopina jo polinkius. Reikia pažymėti, kad tokie atvejai jau būna nulemti. Rezultate pozityvios vaiko charakterio savybės užgniaužiamos ir suaugęs jis nežino, kuo jam užsiimti. Jis nesusigauja, kokius turi polinkius ir koks jo gyvenimo tikslas. Šios kategorijos žmonės laikomi nevykėliais, o jų dalia – ieškoti savo vietos gyvenime. Tokie žmonės labai kenčia.

Todėl svarbiausia tėvų užduotis – sužinoti, koks vaiko charakterio tipas, o jų pareiga – nuo mažens visokeriopai ugdyti geriausius jo bruožus ir polinkius. Tai truputį skiriasi nuo mūsiškio supratimo apie tėvų pareigą vaikui – leisti jį į prestižinę mokyklą, surasti turtingą žmoną ir t.t.

Vaikų auklėjimo būdai

Keturis charakterio tipus atitinka keturi auklėjimo būdai.

Pirmasis būdas – dorybingas auklėjimas. Jis įmanomas, kai su vaikais bendradarbiaujama, kas jau savaime yra dorybė. Tai atvejis, kai tėvai suprantą, kad prieš juos asmenybė, o ne daiktas ar iškritusi jų kūno dalis; kad tai yra ne jų nuosavybė ir net ne “mūsų mažuliukas”, o savarankiškas individas, kuris jau pragyveno daugybę gyvenimų ir dar nežinia kiek pragyvens, visai jų nepasigesdamas. Dėl persipynusių likimų jis panašus į dabartinius tėvus, bet nereikia jo laikyti savo kopija. Jeigu šeimoje vyrauja toks supratimas, tėvų ir vaikų bendravimas bus teisingas, jų santykiuose bus daugiau jautrumo ir

delikatumo. Vaikas savaime pripažįsta tėvų autoritetą, jaučia jiems pagarbą ir yra paklusnus.

Antras būdas – auklėjimas aistroje. Jis vyksta pagal principą: aš – tau, tu – man. Kitaip sakant, jei būsi geras vaikas, skolingi neliksim, o jei neklausysi – tai nieko ir negausi. Tai auklėjimas iš materialaus suinteresuotumo pozicijų.

Trečias būdas – auklėjimas neišmanyme, kai prieš vaiką naudojama prievarta arba kai jis lepinamas.

Ketvirtas būdas – kai tėvai į vaiką visai nekreipia dėmesio: “Kaip nori, taip tegu ir gyvena. Visi vaikai taip užaugo ir nieko baisaus. Visi rūko, visi išgeria”.

Skirtingo auklėjimo priežastys

Trys paskutiniai auklėjimo būdai – neteisingi. Jie atsiranda, kai tėvai vaiką laiko tam tikru savęs pratesimu, kuris negali egzistuoti pats savaime ir yra jų nuosavybė. Tokiu atveju teisingas auklėjimas neįmanomas, tai nulinis variantas. Netikras vaiko ego būtinai sukils prieš tėvų valią. Tai vyksta automatiškai, nežiūrint, norim mes to ar ne.

Panagrinėkim smulkiau, kokios neteisingo auklėjimo priežastys kiekvienam atskirai paimtu atveju.

Auklėjimas aistroje atsiranda, kai tėvai nuoširdžiai tiki, kad vaikas ką nors darys tik tada, kai jis bus materialiai suinterasuotas, priešingu atveju jis nieko nedarys. Tokios koncepcijos šaknys – nenoras bendrauti, na, o jeigu jau prisieina tai daryti – reikia būtinai gauti kažkokią naudą. Šiuo atveju vaiko asmenybė tėvų nedomina, jiems tik rūpi, kad jis ką nors darytų. Sakykim, jų tikslas – priversti jį ruošti pamokas. Kaip tai padaryti? Paprasčiausias variantas – vaikui už tai kažką pažadėti. Tokio auklėjimo priežastis paprasta – jie nevertina vaiko kaip asmenybės, jiems rūpi tik rezultatas.

Auklėjimas neišmanyme – tai atvejis, kai tėveliai vėlgi nuoširdžiai tiki, kad vaiko asmenybę galima keisti, panaudojant prievartą. Pati koncepcija, kad galima palaužti kažkieno valią ir priversti vykdyti savo norus, yra neišmanymas. Tokių tėvų mąstysena nelabai originali: “Kadangi tu mano vaikas, tai niekur nedingsi, galiu iš tavęs tyčiotis, kiek patinka. Galiu pastatyti į kampaną, apšaukti asilu, iškeikti, o galiu ir prilupti, nes dar nesi tiek suaugęs, kad reikėtų su tavimi skaitytis”. Jie nesupranta, kad kiekviena gyva būtybė, taip pat ir jų vaikas, turi dvasinę prigimtį. Tačiau bet koks vaikas – visiškai skirtinga asmenybė, kuri pateko į mūsų rankas karmos dėsnių, arba likimo valia. Jo atžvilgiu mes turime tam tikras pareigas. Jeigu jų nevykdome, sekančiame

gyvenime automatiškai gauname tokį pat likimą, kokį mes paruošėme savo vaikui. Tėvams jis yra kaip ir Dievo atstovas, tik jis dar mažas ir negali mums labai pasipriešinti. Kaip mes su juo elgsimės, taip paskui ir gyvensime. Retai apie tai susimąstome, užtat ateina kitos mintys: kodėl visi manęs nekenčia, o vyras irgi skriaudžia? Reikia pasižiūrėti, kaip mes elgiamės su tais, kurie nuo mūsų priklauso, ir tada viskas paaiškės.

Auklėjimo aistroje pasekmės

Jeigu vaikui nuolatos tvirtinama: padaryk tą ir aną, už tai tu gausi štai ką, – reiškia, meilė darbui jam absoliučiai neskiepijama. Vietoj to jis pratinamas prie rezultatų, ir čia gali būti du variantai.

Pirmasis – kai vaikas inteligentiškas, jis panorės būti mokslo pirmūnu. Jis supras, kad šiam tikslui visai nebūtina labai gerai mokytis, užtenka igr̃yti mokytojų pasitikėjimą, arba nusirašinėti, ar dar ką nors sugalvoti – būdų užtenka. Vaikas mokysis tik dėl pažymių, todėl vėliau greitai viską užmirš. Taip surėdyta mūsų atmintis: žmogus ilgai prisimena tik tai, ką jis daro su meile. Todėl, gavęs raudoną diplomą, jis neturės jokio praktinio supratimo apie savo specialybę. Jis mokinosi tik dėl diplomo ir domėjosi tik pažymiais. Viso to rezultate susiformuoja charakteris, kurio pagrindinis bruožas – savanaudiškumas. Jis skirsto – šita mokytoja gera, parašė man dešimt balų, o štai ši – velnio pusė, vos penkis išspaudė. Taip atsiranda pyktis, godumas, egoizmas, apgaulė. Ir pirmieji, kurie tai patiria savo kailiu, yra tėvai. Kai toks sūnus užauga, jis tėvams pareiškia: “Ką gero jūs man padarėte? Nieko! Todėl ne taip jau baisiai aš prie jūsų prisirišęs”. Taigi ką pasėsi, tą ir pjausi. Yra laikas mėtyti akmenis ir laikas rinkti akmenis.

Antrasis variantas – vaikas įgyja gudrumo ir tam tikros diplomatijos. “Mama, tėti! Aš baigsiu mokyklą dešimtukais, o jūs man už tai – motociklą! Sutariam?” Jis pats siūlo tokius santykius, ir čia jau negali būti jokios kalbos apie kokią nors meilę – darbui ar tėvams. Vaikas darosi šaltas ir abejingas savo santykiuose su artimaisiais, būsima žmona. Viską užgožia naudos siekimas. Toks žmogus pasmerktas kančioms.

Auklėjimo neišmanyme pasekmės

Čia irgi galimi keli atvejai. Pirmuoju atveju tėvai vaiko visiškai nekontroliuoja, nes galvoja, kad taip geriausia, arba tiesiog neturi laiko juo užsiimti. Vaiką auklėja gatvė, ir jis gali užaugti nevaldomas.

Antruoju atveju tėvai labai prisirišę prie rezultatų. Jeigu vaikas kažką padaro ne taip, jo pradeda nekęsti, mušti ir visaip engti. Taip vyksta todėl, kad tėvai nemato asmenybės, o tik tai, ko jie nori iš vaiko. Šiuo atveju pagrindinis auklėjimo metodas – prievarta. Tėvai įsitikinę, kad galima palaužti vaiko valią, ir jis bus paklusnus. Jie nežino, kad tikrąjį paklusimą duoda intelektas, ir bando įveikti vaiko egoizmą, o tai yra nedėkingas darbas. Jeigu žmogaus netikras ego vis dėlto palūžta, jis pradeda sirgti chroniškais ligomis ir atsiranda koks nors nepilnavertiškumo kompleksas. Vaikai nuo tokių santykių dažnai susergera apendicitu. Kai jiems nuolatos tvirtinama: “Negalima, negalima ir dar kartą negalima”, – kenčia žarnynas, kurio būklė priklauso nuo žmogaus veiklos. Jeigu vaikui nieko neleidžiama daryti, tai jį ištinka apendicitas – žarnyno uždegimas, ir jis gali net numirti. Mirtis ištinka dėl draudimo, o ne dėl to, kad jam nepasisekė. Faktiškai tai žmogžudystė, ir žmogus, ją įvykdęs, būtinai bus nubaustas.

Impersonalistinio auklėjimo pasekmės

Šiame degradacijos amžiuje vyksta žmonių susvetimėjimas. Jų santykiai darosi vis šaltesni, jie jau negali suprasti, kokią didžiulę laimę gali teikti mus supantys žmonės, kokia bendravimo prasmė. Prarandamas asmeniškų bendravimo noras. Tėvai galvoja, kad su tuo vaiku – vienos problemos. Koks skirtumas, ar jį auklėsi, ar ne, jiems tai tiesiog neegzistuojantis objektas. Gerai ar blogai pasielgė – nesvarbu. “Šiandien aš gavau dešimt balų!” – “Gerai.” – “O šiandien man nepasisekė...” – “Uhu”.

Yra tokia istorija. Viena mergina sutiktiems žmonėms ėmė dalinti ženklelius su užrašu “Tu man reikalingas!” Ženkliuką ji prisegdavo žmogui prie krūtinės, ir duodavo jam dar vieną tokį patį, perspėdama, kad jis jį turi atiduoti artimam žmogui kartu su kitu, paties padarytu ženkliuku, kurį tas, savo ruožtu, turi duoti dar kitam žmogui. Ir taip toliau, supratote? Visa tai ji darė už ačiū. Vieną kartą ji įteikė tokį ženklelį kažkokiam jaunuoliui, o tas savąjį, paties padarytą, padavė savo viršininkui. Jaunuolis buvo perspektyvus darbuotojas, ir viršininkas jo poelgio nesuprato: “Kam tu man jį davei, juk aš tave ir taip gerbiu?” Jaunuolis atsakė, kad aš jus vertinu ne tik kaip savo viršininką, bet ir kaip žmogų, todėl – priimkite, prašau. Tas nusistebėjo, bet ženkliuką paėmė ir namuose atidavė jį sūnui. Sūnus apsiverkė, o nusiraminęs paaiškino: “Rytoj aš būčiau nusižudęs, nes tu per visą gyvenimą nekreipei į mane jokio dėmesio. Bet dabar aš to nepadarysiu”. Tai nuasmenintų, taip vadinamų, impersonalistinių santykių, pavyzdys. Jie vis labiau plinta visuomenėje, ir ne tik tarp artimų žmonių.

Kaip nustatyti vaiko polinkius

Grįžkime prie asmenybės tipų. Kaip jau minėjome (ir tai labai svarbu įsisąmoninti), juos praktiškai neįmanoma pakeisti. Ar žmogus būtų mokslininkas, ar politikas, ar prekeivis, jis toks ir liks visą gyvenimą. Žmonės, bandantys pakeisti asmenybės tipą, yra neišmanymė. Tie, kurie nekreipia dėmesio į asmenybės tipą, yra aistroje arba neišmanymė. Kai tėvai galvoja, kad jų vaikas turi gauti būtent tokią specialybę, tai reiškia, kad jų neįaudina jo polinkiai. Vaikas palūžta, nes jis nenori daryti to, kas jam nurodoma. Jis dar neturi pakankamai intelekto ir todėl negali tinkamai nuspręsti ar apginti savo pažiūras, ir jam belieka tik aikštytis ir galiausiai – paklusti. Taip nuo vaikystės laužomi žmonių likimai.

Vedinėje sistemoje vaiko polinkiams skiriamas nepaprastai didelis dėmesys. Juos nustato, kai vaikai dar visai maži. Būdavo suruošiama kaip ir nedidelė šventė su tam tikru ritualu. Prieš vienerių-trejų metų vaiką padėdavo knyga, paprastai kokį nors šventraštį, pinigą ar brangakmenį, kokį nors darbo įrankį, sakykim, plaktuką ir ginklą ar jo imitaciją, pavyzdžiui, žaislinį pistoletą. Kiekvienas iš jų turi tam tikrą, subtilią energiją, priklausomą nuo daikto paskirties ar nuo to, kokiam tikslui jie buvo naudojami. Toks mažas vaikas daiktus suvokia ne protu, o intuityviai, jis nesupranta, kas tai ir kam jie reikalingi. Bet jam malonu kažkokių daiktus čiupinėti, apžiūrinėti. Jis nesuvokia, kad knygą reikia skaityti, tik jaučia, kad ji skirta jam, kad joje yra kažkokia gili prasmė. Tas jausmas kyla iš praeitų gyvenimų patyrimo, iš juose buvusių prisirišimų ir atitinkamos veiklos. Šie prisirišimai vadinami skonių, potraukiu kažkam.

O minėtas ritualas atliekamas taip. Visus keturis daiktus sudeda prieš vaiką taip, kad jie būtų toliau vienas nuo kito, kad jis negalėtų paimti du daiktus iš karto. Dabar vaikas turi galimybę kažkurį iš jų pasirinkti, ką jis ir padaro. Pagal pasirinktą daiktą ir sprendžiama apie asmenybės tipą. Ritualą galima pakartoti kelis kartus, bet rezultatas bus tas pats, ir tai reiškia, kad vaikas gyvenime užsiims atitinkama veikla. Nustačius polinkius, juos reikia stebėti.

Sakykim, vaikiukštis išsirinko plaktuką. Vadinasi, didžiausia tikimybė, kad gyvenime jis užsiims fiziniu darbu. Jeigu jūs jam nupirksite konstruktorių ir kaladėles su raidėmis, jis žais su konstruktoriumi, nekreipdamas dėmesio į raides. Jam bus neįdomu su vaikais žaisti karą, jis geriau ką nors meistraus. Karą žais tas vaikas, kuris iš minėtų keturių daiktų išsirinks pistoletą. Jis taip pat mėgs vadovauti savo bendraamžiams, eiti imtynių ir paprasčiausiai pasipešti.

Taigi asmenybė formuojasi priklausomai nuo polinkių. Tėvai padeda vaikui vystytis reikiama kryptimi ir iš anksto galvoja, kokį išsilavinimą jam duoti, kuris atitiktų jo charakterį.

Auklėjimas ir charakteris

Tėvai galvoja, kad svarbiausia – duoti vaikui gerą išsilavinimą, sudaryti jam sąlygas tapti turtingu bei įtakingu žmogumi, ir panašiai. Bet jie klysta. Svarbiausia – rūpintis jo gerų savybių ugdymu ir kad jis taptų kokios nors srities specialistu, bet būtinai pagal savo polinkius ir asmenybės tipą. Kitaip nebus progreso. Kai jau yra dvi rankos, trečia niekaip neišauga. Taip ir polinkiai. Auklėjimas sėkmingas, kai suvokiami tokie dalykai. Sutinkamai su karmos dėsnio, jeigu jūs nesudarote sąlygų tinkamam vaiko vystymuisi, tai sekančiame gyvenime susidursite su ta pačia problema – jus mažą irgi taip auklės. Teisingai auklėjant vaikus, kitame gyvenime pas jus išsivystys geriausi charakterio bruožai.

Jeigu vaikas, atitinkantis ketvirtą asmenybės tipą, taps paprastu, bet kvalifikuotu darbininku, turinčiu geriausius charakterio bruožus, tai jo gyvenimas bus labai laimingas. Gali būti, kad jis neturės nei mažiausio valdžios troškimo, jo nedomins mokslai ar dar kas nors. Žinoma, žmogus kartais turi kokį nors hobį, bet tai mažai įtakoja jo pagrindinę gyvenimo kryptį, kaip ir mažas upeliukas negali pakeisti didelės upės vagos.

Jeigu žmogus nuo vaikystės linkęs į biznį ir jį teisingai šia kryptimi auklėjo, tai jis irgi tampa šio reikalo specialistu ir dosnia asmenybe. Jis yra naudingas visuomenei, gerbiamas ir laimingas žmogus. Jam labai svarbu ugdyti tokias savybes, kaip nesavanaudiškumas, gailestingumas, o jau tada savaimė, tiksliau, iš praeitų gyvenimų patirties, atsiras sugebėjimas daryti pinigų. Jeigu jis nebus nei dosnus, nei gailestingas, tai turtai neatneš jam laimės. Jau greičiau jis kentės dėl kitų žmonių pavydo ir meiliekavimo.

Jeigu žmogus turi polinkį nurodinėti, komanduoti, jame reikia ugdyti teisingumo jausmą ir norą ginti kitus. Mokyti vadovauti nereikia, tą jis moka ir pats. Tokie žmonės nuo pat gimimo siekia nugalėti priešininkus ir apginti savo ar kitų interesus. Jis visur įvedinėja savo tvarką. Jeigu jis neturės teisingumo jausmo ir nesirūpins jam pavaldžiais žmonėmis, tai visur ir visiems jis neš tik nemalonumus.

Vaiko, turinčio polinkį į mokslus, nereikia versti ruošti pamokas – jis daro jas pats ir su apetitu. Jame reikia ugdyti sąžiningumą ir... “Nesvarbu, kokius pažymius tu parneši. Svarbiausia, vaikeli, kad tu viską darytum su

meile ir ne dėl savęs, bet dėl kitų”.

Auklėjant pirmo tipo vaikus, jiems reikia duoti žinias. Šiam tikslui reikia rasti tinkamą žmogų. Reikia žinoti, kad toks žmogus – ne tas, kuris žino šimtą kalbų ir visas enciklopedijas, o tas, kuris turi geriausias charakterio savybes ir praktinį žinojimą, kas reiškia, kad jis yra ekspertas kokioje nors srityje. Skirtingai nuo dabartinės visuotinai priimtose švietimo sistemos Vedos nurodo, kad svarbiausia – išauklėti ne specialistą, o žmogų, turintį gerąsias savybes ir norą savo žinias perteikti kitiems žmonėms.

Antro tipo vaikus reikia mokyti teisės, vadybos, kartu duodant supratimą, ką reikia ginti, koks vadovavimo tikslas, kaip rūpintis pavaldiniais ir kaip siekti tikslo. Tikras vadovas nuolatos galvoja, kaip savo pavaldinius padaryti laimingais, jis nesiekia juos išnaudoti. Reikia, kad visuomenėje būtų tvarka, tada bus klestėjimas ir visi bus laimingi. Šiuo atveju vaiko auklėjimui taip pat reikalinga asmenybė, turinti savybes, kurios ją įgalina vesti paskui save žmones.

Trečio asmenybės tipo vaikams ugdomos savybės sąžiningai, be apgaulės daryti biznį, taupiai naudoti lėšas ir, svarbiausia, teisingai jas panaudoti – didesniai visuomenės labui. Juos taip pat reikia mokyti padėti neturteliams, aukoti ir panašiai.

Linkusiems į paprastus darbus vaikams reikia suteikti galimybę išvystyti savo darbinius sugebėjimus, mokyti juos kuo geriau atlikti tai, ką jie mėgsta. Jiems reikia pirkti visokius konstruktorius, kad jie galėtų meistrauti, kiek jiems patinka. Labai svarbi detalė – vaiko polinkius apibūdina ne tai, ką jis nori padaryti sau, o tai, ką jis nori padaryti dėl kitų. Nereikia jų versti daryti tai, kas priešinga jų prigimčiai. Taip auklėjant, vaikai irgi užauga žmonėmis, pasižyminčiais kažkokioje darbo srityje.

Paklusnus vaikas

Svarbiausias auklėjimo principas labai paprastas. Jeigu vaikai jūsų klauso ir daro išvadas, tai reiškia, kad jums sekasi juos auklėti. Visa kita vyksta automatiškai. Klausymosi metu informacija pasiekia intelektą, o būtent jis atsakingas už žmogaus valingumą ir psichiką. Šį principą galima apibrėžti ir taip: ką jūs bedarytumėt, bet jeigu vaikas jūsų nesiklauso, auklėjimo rezultatai lygūs nuliui. Ką tai reiškia – klausyti? Jeigu jūsų klauso, vadinasi, jums pasitiki, laiko jus autoritetu ir stengiasi elgtis taip, kaip sakot jūs. Kaip to pasiekti? Apie tai yra išsisas mokslas, kaip reikia bendrauti su žmonėmis, tam tarpe, su vaikais. Jeigu žmogus nepraktikuos šio vedinio mokslo nurodymų, jis visiškai nesugebės būti vaikui autoritetu. Kiekvienos gyvos esybės širdy-

je yra taip vadinama Supersiela – tam tikras Dievo aspektas, kuris, be viso kito, žmogui duoda supratimą, kas yra teisinga, o kas ne. Mes tai vadiname intuicija. Jeigu tėvai apgaudinėja, ar kalba su pykčiu, vaikas negalės jų klausyti. Jeigu mama liepia vaikui būti paklusniu, bet pati prieš tėtį nerodo jokio paklusnumo, vaikas vėlgi jos neklausys. Taigi, supraskite, jog tėvai turi taip elgtis, kad vaikas jų klausytų. Tai padaryti ne taip paprasta. Be bendradarbiavimo ir darbo su savimi nieko nebus. Jeigu su svetimais žmonėmis, kurių mes galbūt daugiau ir nepamatysime, stengiamės būti kultūringi ir pagarbūs (kiek tai mums įmanoma), tai šeimoje, su artimaisiais, kur praleidžiam visą gyvenimą, mes visiškai atsipalaiduojam ir atitinkamai – palaidai – elgiamės. Iš kur šita savybė? Juk pats didžiausias pavojus – tai netinkamas elgesys su artimaisiais, o ne su tais, kuriuos mes pamatom gal tik kartą gyvenime. Jeigu mes manom, kad namiškiečiai – savi žmonės ir galima per daug nesiceremonuoti, kad jie supras ir nepadyvins, tai ilgainiui pradeda kauptis kažkokios problemos, pasibjaurėjimas, pyktis, prasideda isterikos, apsižodžiavimai ir skandalai. Artimuosius reikia gerbti, tai yra, būti išauklėtam, kultūringam ir atsargiam. Reikia labai gerai žinoti savo ir giminaičių pareigas, kurios tačiau sugalvotos ne mūsų, o išplaukia iš vyro, moters, motinos, tėvo, senelių prigimties. Mūsų rolę gyvenime apsprendžia tam tikri dėsniai, ir mes turime pagal juos gyventi. Sutinkamai su giminų elgesio taisyklėmis, tinkamai elgtis reikia ir su savo vaikais. Negalima leisti, kad vaikas pamatytų jūsų koki nors nervinį priepuolį arba kai jūs per daug nusirengęs. Pamačius, kad klostosi nepalanki situacija, vaiką reikia labai švelniai ir taktiškai išprašyti iš tos vietos. Labai svarbu elgtis nepriekaištingai. Tai neįmanoma suvaidinti kaip kine, reikia savyje ugdyti atitinkamas savybes. Dorybingų savybių ugdymas reikalauja nuolatinio darbo su savimi, ir tai, savo ruožtu, ir vaiką skatina daryti tą patį. Vaikų noras pamėgdžioti tėvus visada stipresnis, negu noras išpildyti koki nors jų prašymą. Bet labai svarbu, kad jie klausytų. Vedinėje literatūroje yra visi atitinkami nurodymai, tereikia jų laikytis.

Labai svarbus dar vienas momentas: jeigu jūs pasakėte vaikui, kad kažką darysite – būtinai turite tai padaryti. Ir jeigu jūs reikalaujate iš vaiko tam tikro elgesio, tai ir pats turite taip elgtis.

Dar vienas santykių aspektas: negalima su vaiku gudrauti, apgaudinėti jį. Jis klausia, koks kinas bus vakare, o mes atsakom, kad nebus jokio kino, marš gulti. Jam išėjus, visi susėda žiūrėti filmą, tačiau vaikas nemiega ir girdi, kad kinas yra ir tėteliai jį žiūri, ir jam pasidaro labai skaudu. Vaikas iki septynių metų pagrindinį dėmesį kreipia ne į tėvų žodžius, bet į jų poelgius. Jūs jį apgavot, ir jis pasidaro išvadą: vadinasi, apgaudinėti galima ir reikia.

Tokią pat išvadą jis pasidaro, kai jūs vienaip sakote, o kitaip darote.

Jeigu mes su vaiku kalbam grubiai, jis reaguoja ne į tai, kas pasakyta, bet į grubumą. Netikras vaiko ego suveikia kaip veidrodis, ir jis galvoja, kad reikia būti grubiam. Vaikas nesupranta žodžių prasmės, bet iki septynerių metų jis jautrus tik tam, kas slypi už tų žodžių. Jeigu pas tėvus negeros mintys, tai vaikas, nors ir nesupranta, apie ką jie šneka, bet jaučia tą negerumą, jaučia, kad darosi kažkas neteisingo, ir verkia. Verkia ne dėl to, kad jis paprasčiausiai kaprizinasi, bet kad jaučia neteisybę. Jis nežino, kas yra teisinga ar neteisinga, bet jaučia.

Todėl reikia suprasti, kad klausymas – svarbiausias procesas. Ir dar – reikia skirti klausymą, paklusnumą nuo klausymosi. Tai skirtingi dalykai. Vaikas dažnai paklusta tik tam, kad išvengtų bausmės. O jeigu jis klausosi – vadinasi, nori suprasti tai, kas jam sakoma, ir atitinkamai elgtis. Kai jūs pasieksite tokį bendravimą su vaiku, tai nebus jokio reikalo griebtis dar kokių nors priemonių – įtikinėjimo ar bausmės. Vaikas turi visišką laisvę pats apsispręsti, ką jam daryti, ir jeigu jis kur nors padarys klaidą, reikia labai delikačiai nurodyti, ką jis daro ne taip, kas iš to išeis ir kaip reikia daryti, kad būtų geriau.

Vaiko laisvė

Vaikui reikia duoti veiksmų laisvę. Tai išplaukia iš principo, kad žmogus negali gauti žinojimo iš teorijos. Vedos sako, kad žinojimą galima gauti, klausantis žmogaus, turinčio praktinį patyrimą, ir paskui jį realizuoti per savąją praktiką. Tikrasis žinojimas ateina per praktiką. Ir jeigu vaikas kažkur padaro nedidelę klaidą, reikia tik džiūgauti, o ne bartis, nes mes gauname galimybę paaiškinti jam ne tik šią klaidą, bet ir rimtesnius dalykus, remiantis jo paties tik ką gautu patyrimu. Bet jeigu jūs prieš tai jį aprėkėte ir pasakėte, kad jis nedrįstų taip daryti, tai dabar jis galvos, kad tėvelis buvo blogas, todėl aš susinervinau ir padariau klaidą. Vaikas nesupras, kad suklydo dėl to, kad elgėsi neteisingai. Jeigu vaikui draudžia kažką daryti, jis galvoja, kad vis dėlto tai galima, tik reikia, kad tėvai nesusižinotų. Jis nepasidaro išvados, kad taip daryti negalima. Vaikas dažnai nesusimąsto apie savo poelgius, vietoj to jis galvoja apie tėvų prievartą jam. Bet jeigu jis pasielgė blogai ir tai pajuto, tai reikia jam būtinai išaiškinti, kodėl taip atsitiko.

Labai gera priemonė – sumodeliuoti įvairias situacijas, o paskui jas paaiškinti. Sakykim, tėtis kyšteli ranką į ugnį ir pavaizduoja, kaip jis dėl to kenčia. Paskui jis labai rimtai sako: “Matai, kaip pavojinga žaisti su ugnimi”.

Vaikas, atidžiai stebėjęs visas tėčio evoliucijas, taip pat rimtai pritaria – taip, taip, supratau. Vaikui žaidimas yra realybė ir praktinius įgūdžius jam galima perduoti, bendraujant su juo būtent toje realybėje.

Berniukų ir mergaičių auklėjimo ypatumai

Pagal vedinę koncepciją skirtingų lyčių vaikai ir auklėjami visiškai skirtingai. Berniukui reikia skiepyti atsakomybę prieš visuomenę, savo būsimą žmoną, būsimus vaikus ir ugdyti jo intelektą. Mergaitė auklėjama taip, kad ji taptų gerąja namų dvasia, puikiai išmanančia visus šeimyninius reikalus ir santykius. Vedinėje kultūroje mergaitę auklėdavo namuose mama, kuriai dažnai padėdavo jos draugės, nusimanančios įvairiuose moteriškuose darbuose. Kasdien jas matydama, mergaitė perimdavo jų elgseną, charakterio savybes.

Berniukus nuo penkių metų atiduodavo į dvasinę mokyklą, kur jais užsiimdavo dvasinis mokytojas – žmogus, turintis pačias dorybingiausias savybes. Baisiausias dalykas vaikui būdavo ne neišmoktos pamokos, o atsikalbinėjimas prieš dvasinį mokytoją ir nepagarba jam. Čia labai svarbu suprasti, kad auklėjimas yra didelis mokslas, o ne nurodymai kažką padaryti. Vaikas visada linkęs sekti tuo žmogumi, kuriame išvystytos dorybingos savybės: sąžiningumas, atsakomybė, gerumas, paprastumas, nuolankumas, erudicija, asketizmas, charakterio tvirtumas ir panašiai. Vaikas, patekęs į tokią terpę, kur kultivuojamas praktiškas bei realizuotas žinojimas, jau nuo vaikystės darosi panašus į savo dvasinį mokytoją. Jo poelgiai rimti ir apgalvoti, jis supranta, kas yra sąžiningumas ir pareiga, kuo vyras skiriasi nuo moters, supranta, kad turi globoti moterį ir dar daug ką. Dvasinėje mokykloje vaikas būdavo auklėjamas iki dvidešimt penkerių metų. Ten jis gaudavo visas jam reikalingas žinias ir profesiją pagal savo individualias savybes. Kadangi jį mokydavo labai siauroje srityje, jis tapdavo pirmaklasiu specialistu. Baigęs dvasinę mokyklą, dvidešimt penkerių metų vyras būdavo pakankamai brandi asmenybė.

Jeigu žmogus po lytinio subrendimo neturi nereikalingų santykių su priešinga lytimi, tai pas jį greitai formuojasi teigiami charakterio bruožai. Jam pačiam patinka ugdyti savyje dorybingumą ir kitas panašias savybes. O jeigu iki vedybų tarp priešingų lyčių yra patys artimiausi santykiai, tada žmoguje subuoja neigiamos charakterio savybės. Tai susiję su tuo, kad nuo trylikos iki dvidešimt penkių metų berniukai nepajėgūs kontroliuoti savo lytinę potenciją. Jie siekia pasimėgauti priešinga lytimi ir tokiu būdu sudarko savo dorybingumą. Todėl vaikus nuo penkių metų atskirdavo – berniukai į dvasinę mokyklą, mergaitės lieka namuose – ir jie augdavo kiekvienas savo

rate, neturėdami progos bendrauti tarpusavyje. Vaikai būdavo mokinami, kaip elgtis su kitos lyties atstovais, su būsima žmona (vyru), kaip kalbėti, kontroliuoti save ir panašiai.

Vyrai vesdavo maždaug dvidešimt penkerių metų, mergaitės ištėkėdavo nuo keturiolikos iki aštuoniolikos metų, ne vėliau. Pagal vedinę koncepciją, moteris bus gera žmona ir motina tik tuo atveju, jeigu ji išteka už vyro, su kuriuo ji pirmą kartą gyvenime artimai susipažino. Reikia atkreipti dėmesį į tokį dalyką, kad lytinė potencija pas moterį stiprėja iki aštuoniolikos, pas vyrą – iki dvidešimt penkių metų, o po to pradeda silpnėti. Todėl tuo metu pas moteris troškimas turėti šeimą ir mylėti yra pats stipriausias, joms formuojasi stiprus prisirišimas prie vyro. Jeigu ji neišteka šiuo pačiu palankiausiu laiku, jos noras turėti gyvenime užtarėją silpnėja, o šeimyninis gyvenimas praranda savo svarbą. Vedinėje visuomenėje buvo laikomasi taisyklės, kad žmona būtų septyniais-dvylika metų jaunesnė už vyrą. Matydama jame jau pilnai subrendusią asmenybę, turinčią teigiamas charakterio savybes, moteris jautė potraukį jam paklusti ir tarnauti. Tokia šeima būdavo tiesiog ideali. Jeigu moteris jaučia nuolatinę globą bei rūpinimąsi, kasdien mato geriausių vyro savybių pasireiškimą, tai ji didžiuojasi juo, o savo gyvenimą laiko laimingu ir apsaugotu nuo negandų. O vyras mato namuose jauną ir gražią ypata, irgi kupiną geriausių savybių, nesugadintą, švelnią ir ištikimą. Tarp kitko, moteris negali būti ištikima, jeigu ji kažkada tokią galimybę jau išbandė. Tačiau jeigu ji nepažino neištikimybės skonio, tai ji net nepagalvos, kad galima taip elgtis.

Taip Vedos nurodo paprastą ir lengvą kelią į šeimyninę laimę ir harmoniją.

Bausmės

Kaip viena iš auklėjimo priemonių, bausmės irgi būna įvairios. Sakykim, bausmė, pasitelkiant prievartą – ją irgi reikia kartais panaudoti. Kiekvieno vaiko gyvenime pasitaiko neigiamų dalykų, ir jis turi suprasti, kad jiems pasireiškus, jis gaus atitinkamą atsakymą. Yra įvairūs vaikams draudžiami dalykai, kurių pasekmės būna labai skaudžios ir už kuriuos tėvai turi bausti.

Paplitusi bausmė – pliaukštelėjimas per užpakalį – nėra labai baisi, tik reikia atsiminti, kad toje kūno vietoje yra žmogaus užsispyrimo centras, kuris į tokią bausmę reaguoja įvairiai. Baudžiant dešine ranka, į centrą persiduoda emocija, su kuria jūs tai darote. Jeigu tuo metu jūs jam jaučiate gailėstį ir švelnumą, visa tai persiduoda vaikui, ir jis iš karto sušvelnėja, nusiramina ir jis nenustos jūsų gerbęs. Jis ramiai paklūsta. Tačiau jeigu jūs emocijos

tuo metu bus negatyvios, tai ir rezultatas bus neigiamas – vaikas ims pykti, rėkti ir ožiuotis. Taip auklėjant, galimi du variantai: vaikas susirgs arba ims jūsų nekęsti. Jis arba paklus ir atsiprašys, arba susirgs, bet neatsiprašys, kartu užgniauždamas savo pyktį jums iki geresnių laikų.

Taigi, prievartos kilmė gali būti dvejopa: iš pareigos jausmo bei meilės, ir iš pykčio.

Yra kito pobūdžio bausmė – tobulesnė. Tai atsisakymas bendrauti. Ją galima taikyti visiems šeimos nariams. Tokia bausmė reiškia, kad į kažkurį šeimos narį visiškai nustojamas kreipti dėmesys. Su juo nutraukiamas bendravimas, tačiau – labai svarbus momentas! – jis nepatiria savo adresu pykčio, juo rūpinamasi ir toliau. Ši bausmė efektyvi tik tada, kai vykdoma be jokių kompromisų, nes vaikas visokiais būdais stengsis suminkštinti tėvus, tuo pat metu visai neatgailaudamas dėl savo netikusio poelgio, už kurį su juo dabar nebendraujama. Jūsų užduotis – nenusileisti, kol jis pagaliau nepaklaus, kodėl gi tu nenori su manimi kalbėti. Tada jūs jam švelniai ir taktiškai paaiškinate, kodėl taip elgiatės. Vaikas išklauso ir pasidaro reikiamas išvadas. Toks auklėjimas ugdo vaiko intelektą.

Vaiko intelekto ugdymas

Šiaip jau visas vaiko auklėjimas susiveda į jo intelekto ir blaivaus proto ugdymą. Intelektas – kai viskas matoma realioje šviesoje, iš esmės, taip, kaip yra iš tikro. Tai supratimas, kas yra kas. Blaivus protas – tai egoizmo nebuvimas, kai žmogus gyvena ne dėl savo poreikių, o jausdamas būtinumą darbuotis kitų labui. Vaikas nuo pat gimimo yra išbaigtas egoistas – jis gyvena tik dėl savęs. Vėdos aiškina, kad šis bruožas būdingas intelektui, esančiam neišmanyme. Su tuo reikia skaitytis ir palaipsniui laisvinti vaiko intelektą iš neišmanymo, gražiai jam aiškinant, kur jis neteisus. Žinokite, kad po bausmės, kai su vaiku nebendraujama, visada turi sekti išsamus išaiškinimas, kas, kaip ir dėl ko. Antraip gausite neigiamus rezultatus. Aplamai, taip bausti gali tik žmogus, sugebantis įveikti savo susierzinimą, o tai labai sunki užduotis. Žmogus, kuris nėra geranoriškas kitiems, nieko gero jiems negali duoti. Gaiestingumas ir geranoriškumas – auklėjimo pagrindų pagrindas. Mes tinkamai išauklėsime vaiką tik tada, kai jausim jam pagarbą ir gaiestingumą. Jeigu mes jį nelabai mylim ir esame jam abejingi, auklėjimas virsta neįgyvendinama užduotimi ir galima net nesivarginti. Tegu tuo užsiima tas sutuoktinis, kuris palankesnis vaikui.

Dar vienas svarbus auklėjimo aspektas: vaikas iki trylikos metų tik ima

tai, ką mes jam duodame, po trylikos – grąžina. Jeigu iki vaiko lytinio subrendimo mes jį visaip – tyčia ir ne – kankiname, tai, sulaukęs trylikos, jis mus kankins, ir atseikės mums kančių lygiai tiek, kiek jis atsiėmė nuo mūsų. Paskui jis apsiramins, o mūsų santykiai taps sausi ir šalti. Esant teisingam auklėjimui, vaikas taps mūsų gyvenimo užvadėliu. Gyvenimo pradžioje jis būna bejėgis, bet po trylikos metų gyvybinės energijos jis turi daugiau, negu mes. Pas jį dar mažai gyvenimiško patyrimo ir daug kvailo užsispyrimo, ir pirmu minėtu atveju, esant netikusiam auklėjimui, jis tą užsispyrimą panauduos prieš mus, dėl to galite būti ramus. Prisieis atkentėti. Jeigu auklėjimas buvo teisingas, jo užsispyrimas virs atkaklumu ir entuziazmu, su kuriuo jis stengsis mums padėti, nors kartais per jaunumą pridarys ir nesąmonių. Bet tai normalu ir nesudaro didelių problemų. Jis pats pergyvens dėl to, kad jam kažkas nepasiseka. Tokie tai gero auklėjimo rezultatai.

Skatinimas

Paskatinimai yra dviejų rūšių, ir jie priklauso nuo to, kokie santykiai susiklostę šeimoje. Jeigu šie santykiai nesikeičia, tai esamą skatinimo sistemą neįmanoma pakeisti kita, net ir labai stengiantis.

Pirmo tipo skatinimai didina egoizmą. Mes jau kalbėjom apie tai: jeigu darysi, kaip aš sakau, gausi tą ir tą. Tokie santykiai būna šeimoje, kurioje aukščiausia filosofija – ką nors gauti sau. Tokioje šeimoje ir vaikas auga egoistas, tai yra, jo intelektas bus neišmanyme. Sakykim, tėvai supranta, kad su vaiku taip elgtis negalima ir pataria jam pašvęsti savo gyvenimą visuomenei ar Dievui. Bet visiškai aišku, kad vaikas tokioje šeimoje pats pradės piršti tėvams egoistinius santykius. Vaiko egoizmas bręsta šeimoje, ne kur kitur. Tokia šeima niekada nebus laiminga, net jeigu tėvai gerai žino, kaip reikia elgtis jos rate. Laimė – tai gyvenimas dėl kitų gerovės, gyvenimas Dievui ir visuomenei. Ir kai žmogus taip gyvena, jam praeina noras ieškoti laimės kažkur kitur, nes ji ateina pati, visai jos neieškant. Pagalba reikalinga visiems, todėl gyventi dėl kitų daug lengviau, negu susirasti laimę jų sąskaita. Reikia ugdyti savyje sugebėjimą tarnauti, todėl labai svarbu praktikuoti Dievo garbinimą.

Jeigu mes perkam vaikui daugybę nereikalingų daiktų, tai nėra labai teisingas skatinimas. Vaikas kažko užsigeidžia, ir jūs perkate. Jis užsigeidžia – jūs perkate. Ir taip – en kartų. Supraskite – jūs sėkmingai ugdote jame egoizmą. Šiaip jau pati motyvacija yra gera – jūs norite padaryti vaikui malonumą, todėl perkate, perkate, perkate... Bet tai tas pat, kaip girdyti pienu

gyvatę – nuo to jos nuodai darosi dar stipresni. Ir nors pienas yra pats nuostabiausias maisto produktas, bet jeigu juo išmaitinta gyvatė jums įkas, jūs vargiai liksite gyvas.

Kaip gi vis dėlto vaiką reikia skatinti? Skatinimas turi stiprinti jo norą tarnauti. Jam galima ką nors nupirkti, tiktai neaišku – ką ir kaip tai atrodys. Pavyzdžiui, vaikas nori pistoleto. Gera, jokių problemų. Jūs klausiate jo: “O tu ginsi su juo savo tėvyne, šeimą, moteris ir vaikus?” Jis atsako: “Ginsiu!” Jūs nuperkate pistoletą ir paskui su vaiku žaidžiate, tai yra, ginate tėvyne, nuskriaustuosius ir visus kitus. Tuo pačiu jūs ugdote jame dorybingus principus, norą ką nors apginti ir nugalėti neteisybę. Tokiu atveju pirkite jam pistoletą. Jeigu vaikas užsimanė mašinos, jūs irgi ją nuperkate, bet jis turi teisingai ją panaudoti, pavyzdžiui, statyti namus benamiams vaikams arba vežioti juos po ekskursijas. Jeigu jis tik šiaip stumdo mašinikę, jūs jam turite priminti, kad reikėtų nuvežti reikalingas medžiagas štai į tą vietą ir dar ką nors pastatyti vaikų labui. Tai vis žaidimai, bet jie ugdo jūsų vaikui gailėstingumą ir atsakomybę. Todėl kiekvienas pirkiny su vaiku turi ugdyti jame kokias nors dorybias savybes, ir tai yra pirmasis skatinimo principas.

O antrasis skamba taip: jūsų vaiko daiktai neturi būti geresni, kaip pas kitus vaikus. Jeigu jis žaidžia su draugais ir jo žaislai geresni už jų, reiškia, jūs maitinate gyvatę pienu. Daug kas čia neįžvelgia nieko blogo ir net nori, kad jų vaikas kažkuo būtų pranašesnis už kitus. Bet viskas turi būti kaip tik atvirkščiai, vaikui reikia ugdyti kuklumą ir sugebėjimą gyventi, apsieinant be didelių išlaidų ir išorinio blizgesio. O noras turėti daugiau už kitus žmogui žada tik nemalonumus. Kukliai gyvenantis žmogus nesuka galvos, kaip jam apsirengti, kur nors einant. Jis žino, kad svarbiausia – rengtis paprastai, švariai ir tvarkingai. Jeigu žmogus nepratęs gyventi kukliai, tai jis net iš namų negali ramiai išeiti, neužsivilkęs kažko nepaprasto ir nepasidaręs ypatingos šukuosenos. Toks gyvenimas – tikra kančia. Juk jeigu aš negalėsiu įsigyti, ko labai trokštu, tai aš taip ir kankinsiuosi, gal net visą gyvenimą.

Tėvų charakterio ir elgesio įtaka vaikui. Subtilus ryšys tarp tėvų ir vaikų

Vaikų auklėjime reikia skaitytis ir su tokiu dalyku, kaip tarpusavio ryšiai subtiliame lygyje. Ką tai reiškia? Pirma: mes galvojame, kad svarbiausia tai, ką mes sakome. Bet dar svarbiau, su kokia sąmone mes tai sakome, kokios emocijos – užslėptos ar išreikštos – lydi mūsų žodžius. Jeigu mes kalbame su meile – mus supras, piktai – liksime nesuprasti.

Antra: mūsų žodžiai neturi skirtis nuo darbų. Jeigu jūs iš vaiko reikalaujate, kad jis nesikeiktų, o patys darbe ir kitur aiškinatės rusiškais daugiaaukščiais žodžiais, tai toji mūsų psichinė būklė ir ją lydintys veiksmai ir žodžiai subtiliais energetiniais kanalais persiduos ir vaikui. Šis ryšys tarp tėvų ir vaikų išlieka visam gyvenimui. Kai tėvai susensta, jie patys tampa priklausomi nuo savo vaikų charakterio, bet kai vaikai dar nesubrendę, jie perima tėvų būdą. Nors vaikas ir negirdi jūsų keikiantis, bet tie žodžiai pasiekia jo sąmonę, vaikui nieko net neįtariant. Bet štai jis kur nors, gal visai iš pašalinių žmonių, išgirsta tuos pačius keiksmažodžius ir staiga pajunta, kad tie žodžiai jam savi ir artimi. Jis negali paaiškinti – kodėl, bet ima galvoti, kad gyvenime jam šių žodžių ir tetrūko. O visa tai todėl, kad jūs paruošėte jiems palankią dirvą, į kurią gali sodinti bet kas ir tai suvešės. Vaikas pajunta didelį įkvėpimą juos kartoti. Taip atsiranda problema. Lygiai taip pat, tais pačiais subtiliais kanalais, vaikui persiduoda visi mūsų poelgiai, ir paskui visi stebisi, iš kur pas jį visa tai. Kai aš mokinausi institute, mane labai juokindavo, kai kaimynė rėkdavo ant dukters, į ką ji atsigimė, kad tokia kvaila.

Vaikas gimsta, turėdamas didesnę ar mažesnę panašumą į tėvus. Kai įvyksta apvaisinimas, siela, kuriai reikalingas naujas kūnas, patenka pas žmones, kuriems likimo skirta tapti jos tėvais. Kaip teigiami ir neigiami krūviai traukia vienas kitą, taip ir gyvas esybės vieną prie kitos traukia panašūs likimai. Toks yra karmos dėsnis, kuris nulemia tai, kad tėvų sąmonė apvaisinimo metu pritraukia prie jų gyvą esybę su panašia sąmone.

Yra kai kurie ypatumai. Subtilus berniuko kūnas labiausiai panašus į subtilų mamos kūną, o mergaitės – į tėvo. Todėl charakterio bruožais sūnus nuauga į motiną, o mergaitė – į tėvą. Bet tai nereiškia, kad tėvas turi auklėti dukrą, o motina – sūnų. Ne, vyras auklėja vyrą, moteris – moterį. O kaip su galima skirtingų charakterių priešprieša? Viskas gerai, jeigu šeimoje yra bendradarbiavimas, tarpusavio supratimas ir meilė. Jeigu mama vis tik myli tėtą, tai sūnus irgi jį mylės, nes mamos ir sūnaus subtilūs kūnai persidengia, taigi mamos jausmas persiduoda sūnui. Jeigu vyras gerbia ir vertina savo žmoną, tai vaikai jaus tą patį. Čia nebūna jokių kompromisų, ir nuo šitų dėsningumų niekur nepabėgsi.

Jeigu tėvai tarpusavyje nesugyvena, tai reiškia, kad jie neteko vaikų ir su jais gerų santykių neturės. Jie gali bandyti gerai išauklėti vaikus, bet dėl savo netikusių santykių bus nubausti: tarp jų ir vaikų nebus bent kiek didesnio artumo. Likimas negailestingas.

Įdomu pažymėti, kad nepriklausomai nuo to, ar vaikas jūsų klauso ar ne, toli nuo jūsų ar arti, jį labai įtakoja jūsų elgsena. Jis gali nežinoti, kaip jūs

elgiatės, bet perims visus charakterio bruožus, kuriuos jūs demonstruojate savo poelgiais. Ir teisingas auklėjimas – tai visų pirma darbas su savimi, savosios sąmonės keitimas. Žmogus, linkintis gero savo vaikui ir norėdamas pakoreguoti jo charakterį, niekada nenaudos prieš jį prievartos, o pagalvos, kaip pasikoreguoti pačiam.

Pavyzdžiui, kaip padaryti, kad duktė sukurtų gražią šeimą, kurioje viešpatautų meilė ir santarvė? Labai paprastai – mama turi mylėti savo vyrą ir klausyti jo, kol duktė dar maža. Ką daryti, kad sūnus išaugtų kilniadvasiškas, prisiimtų atsakomybę už vaikus ir žmoną, gerbtų ir rūpintųsi pasenusiais tėvais? Vyras turi gerbti savo žmoną ir visokeriopai rūpintis tiek ja, tiek vaikais, tiek savo ir žmonos tėvais. Šitaip tėvai užsitikrins sau ramią senatvę, nes vaikai tada jais irgi rūpinsis.

Auklėjime, kaip ir visur, gali būti išimtys. Kai vaikas tiek paauga, kad jau gali pamatyti visišką tėvų gyvenimo beprasmiškumą, jis gali pamėginti kovoti su jame susikaupusiu blogiu ir ugdyti savyje dorybingas savybes. Bet įpročiai gajūs ir pradžioje galima nemažai prisivaidinti. Jis intuityviai ieško, kaip reikia teisingai gyventi, ką daryti, kad visi būtų laimingi, bet dažnai būna nepaklusnus ir priešiškas, sutinka visus tėvų bandymus padėti jam. Toks žmogus ilgainiui įgyja daug teigiamų savybių ir susiranda savo vietą visuomenėje. Tai reti atvejai, bet taip būna, kai žmogus su bloga karma gimsta tam tikroje šeimoje. Bręsdamas jis atidirba tą savo karmą, tai yra, atsiima visus jam priklausančius likimo antausius, ir galiausiai pamato, kad toks gyvenimas, kurį jam siūlo tėvai, yra beprasmiškas. Jis pradeda gyventi intensyvią vidinį gyvenimą. Dažniausiai tokius vaikus tėvai ne itin myli, jie nesupranta, kad bando sunaikinti jų idealus, ir vaikas tik dar labiau nutolsta nuo jų. Dabar tai įvardinama kaip susvetimėjimas. Dar viena tokių santykių priežastis – egoizmas. Ji pasireiškia daug dažniau, todėl mūsų laikais vaikai ir tėvai nuolatos konfliktuoja. Mes jau kalbėjome apie egoistinius santykius šeimoje. Sulaukęs trylikos metų, vaikas tampa išbaigtu egoistu ir pradeda savarankišką gyvenimą, ignoruodamas savašias sūnaus ar dukros pareigas tėvams.

Vaiko individualybės išsaugojimas

Dabar grįžkime prie vieno auklėjimo momento, kurį mes anksčiau paminėjome tik puse lūpų, ir panagrinėkime jį nuodugniau. Mes tada sakėme, kad tėvams reikėtų įsisavinti tokį dalyką, kad vaikas nėra jų nuosavybė, kad jis yra individualybė, tik jo likimas panašus į tėvų likimą. Bet tėvai visada, daugiau ar mažiau, yra egoistiški vaikų atžvilgiu, ir tokio požiūrio būtinai

reikia atsikratyti. Mes kalbame kaip savininkai: “Aš tavo motina, ir todėl tu darysi taip, kaip aš pasakiau”, “Aš tau neprivalau nieko aiškinti, nes tu dar tik varlė”. Skambant panašaus pobūdžio pareiškimams, vaikų ir tėvų santykiai degraduoja. Vaikas juk puikiai supranta, kad jis nėra nuosavybė, kad jis – individualybė su savuoju pasaulio supratimu. Jis taip pat suvokia, tegu dar nesąmoningai, kad gyvena šioje šeimoje dėl tam tikrų aplinkybių, o greitai bus visai savarankiškas. Blaivus protas sako, kad nėra jokio reikalo taip jau labai klausyti tėvų, jeigu jie tokie egoistai. Ir vaikas nuo pat mažų dienų visai priešinasi tėvų valiai. Vienintelė to priežastis yra ta, kad mes juos laikome savo nuosavybe. Jūs turite atsisakyti nuostatos, kad “tai mano vaikas”.

O iš kur ji atsiranda? Iš noro mėgautis savo vaiko kūnu. Jo kūnelis teikia mums džiaugsmą, ir mes laikome jį savo egzistencijos dalimi. Bet kada šis kūnas pradeda elgtis kaip individualybė ir ne visai taip, kaip tikėjomės, mes pasimetame. Prasideda isterijos, atsiranda pyktis, nes mūsų prisirišimas prie vaiko nepateisino mūsų lūkesčių. Jeigu jums būdingi žemiau išvardinti požymiai, vadinasi, pas jus yra šis nelemtas nuosavybės jausmas.

1. Jeigu jaučiate vaikui pyktį, kai jis kažką daro ne taip, tai reiškia, kad pas jus kūniškas prisirišimas ir noras laikyti jį savo nuosavybe. Tai yra tam tikra prievartos forma.

2. Jeigu jūs vaiką nuolatos niūkiate, tai reiškia, kad jūs neteikiate reikšmės jo žodžiams ir darbams, ir nesuprantate, kad vaikas gali pasakyti ir padaryti kažką svarbaus. Net kai jis visiškai subręsta, tampa kokiu nors rimtu specialistu, užima padėtį visuomenėje, jūs vis tiek galvojate, kad be tėvų jis bejėgis.

3. Polinkis neteikti reikšmės vaiko žodžiams reiškia, kad jūs nenorite jo suprasti ir kartu spręsti bendras problemas. Pavyzdžiui, vaikas išdėsto kokio nors savo nelabai vykusio poelgio priežastis, bet motina karštai užginčina: “Ne, ne, tu tai padarei, norėdamas mane apgauti. Nesiginčyk, aš tavo motina ir pažįstu tave kaip nuluptą”.

Visi šie požymiai rodo mūsų polinkį nervuotis, pykti, varžyti vaiko laisvę ir t.t.

Mes jau kalbėjome, kad pagrindinis auklėjimo principas – suteikti vaikui pakankamai laisvės, kad jis galėtų gauti pamokas iš jį supančio pasaulio. Bet tėvai būna taip prisirišę prie savo vaiko kūno, kad nelinkę jam duoti nė mažiausios laisvės net smulkmenose. Pavyzdžiui, vaikas, grįžęs iš parduotuvės, stropiai bando suskaičiuoti grąžą. Jis nori įsitikinti, kad jau moka skaičiuoti, bet kažkas iš tėvų atima iš jo pinigų, atseit, tu vis tiek blogai suskaičiuoji. Arba, gal būt, jam neleidžia net į parduotuvę nueiti. Visa tai neskatina pripa-

žinti vaiko individualybę ir atmeta bet kokią auklėjimo galimybę, nes vaikas visai priešinsis.

Reikia dėti pastangas, kad ši visai natūralų prisirišimą prie vaiko kūno pakeistų pareigos jausmas. Ir nors motina būna prisirišusi prie sūnaus, bet pareigos jausmas neleis jai jį lepinėti, ji bus su juo griežta ir niekada nesiims pati spręsti jo problemų, o siųs pas tėvą. Lygiai taip pat tėvas turi elgtis su dukra. Šitaip transformuoti reikia visus tuos šeimyninius prisirišimus, kurie neatveda prie gero, o tik pasėja nesantaiką šeimoje. Pavyzdžiui, mama bara dukrą, ir įsikiša tėvas, atseit, negalima su vaiku taip griežtai. Arba motina kišasi, kai tėvas auklėja sūnų. Auklėjimo procese į tai irgi reikia atsižvelgti.

Pasakysiu metodą, kaip įtikinti save, kad jūsų vaikas – individualybė, kad jis ne jūsų kūno dalis ir, tuo labiau, ne jūsų nuosavybė. Taigi pas jus atsirado mažutėlis, kurį jūs glaudžiate prie širdies ir galvojate: “Jis mano. Toks mažas ir bejėgis, bet – mano”. O dabar pagalvokite, kad gal tik prieš metus tai buvo koks nors sukriošęs senolis, kuris ir gyveno galbūt visai netoli jūsų. Jūs gal net pažinojote jį, kartu arielką gėrėte. Galiausiai jis tiek suseno, kad ėmė ir numirė, ir gavo naują kūną jūsų šeimoje. Ir dabar jisai – “mūsų mažutėlis”! Reikia pagaliau suprasti, kad jis jau milijardus kartų buvo ir mažas, ir senas, ir visoks, todėl nėra jokio reikalo jį laikyti kvailu ir bejėgiu. Tai tik laikina būklė, paaugęs jis jums dar parodys, bet dabar jam reikalinga jūsų pagalba. Kaip ir maža, neišsiskleidusi raudona rožė niekada netaps balta, nors ji ir auga tarp baltų rožių, taip ir vaikui nustatytu laiku pasireikš jo individualios savybės, o ne jūsų. Nors dėl panašių likimų vaikai būna panašūs į tėvus.

Vaiką saugo Paramatma, arba Supersiela – tam tikras Dievo aspektas, esantis visų gyvų esybių širdyse. Ji prižiūri, kad žmogus gautų savo likimą. Vedos sako, kad žmogui nieko neatsitiks ir jis nemirs, kol neateis Dievo skirtas laikas. Jūs galite palikti mažą vaiką gatvėje ir nueiti sau, bet jis nenumirs iš bado, jeigu tai nenumatyta jo likime. Vaikui likimas atseikėja lygiai tiek, kiek jam skirta, nei daugiau, nei mažiau. Tėvai galvoja, kad tai jie rūpinasi vaiku, bet jie tik atlieka savo pareigą. Jeigu motina užmiršta savo pareigą vaikui ir palieka jį likimo valiai, ji už tai bus nubausta, o vaikas gaus viską, ką jis užsidirbo praeituose gyvenimuose, nepriklausomai nuo to, kas juo dabar rūpinsis. Todėl nelaikykite savęs labai svarbia persona šio vaiko atžvilgiu. Atseit jis visiškai nuo manęs priklauso ir be manęs jis – nulis. Vaiku visu šimtu procentų rūpinasi Dievas, kuris yra jo širdyje. Tai Jis nustato, kada gims vaikas, ir tai nepriklauso nuo mūsų norų. Tai Jis tėvų širdyse įžiebia meilę vaikui, ir Jo dėka motinos krūtinėje atsiranda pieno vaikui pamaitinti. Jeigu mes bent kiek pasidomėsime astrologija, tai pamatysime, kad įvykiai

tėvų gyvenime labai priklauso nuo vaiko horoskopo. Jeigu vaikui likimo skirta būti turtingu, tai gimus jam kažkokioje šeimoje, ji koku nors būdu gaus turtus. Kol vaikas gyvens šeimoje, tėvai irgi klestės, bet tegu tik vaikas šeimą palieka – ir ji greitai nuskurs. Taip gali keistis tėvų gyvenimas, įtakojamas vaiko likimo. Kadangi suaugusieji turi pasirinkimo laisvę, o vaikai dar ne, tai Dievas jais labiau rūpinasi, negu tėvais. Būtent dėl šios priežasties visi taip myli vaikus bei rūpinasi jais. Tai – Dievo malonė, todėl nereikia paūgėjusiems vaikams priekaištauti, kad, štai, aš tavimi rūpinasi, kai tu buvai mažas, o tu dabar... ir t.t. Nereikia laikyti savo nuopelnu Dievo duotą tėvišką pareigą. Užaugusiems vaikams Dievas taip pat skiria atitinkamas pareigas tėvų atžvilgiu. Visas šias pareigas mes tuojau apsvarstysime, o šio skyrelio išvada – nereikia laikyti save reikšmingesniu už vaiką ir pūstis prieš jį.

Tėvų ir vaikų pareigos

Pagrindinė tėvų pareiga – išauginti vaiką kuo tobulesne asmenybe. Reikia rūpintis ne tuo, kad jis būtų turtingas ir turėtų gerą postą, bet kad jis būtų sąžiningas ir doras, mylėtų žmones ir, apamai, – gyventų taip, kaip Dievas nurodė. Klaidinga manyti, kad sukurdami vaikui materialinę gerovę, mes atliksime savo pareigą ir padarysime laimingais jį ir save. Šiam tikslui mes negailime nieko, bet vaikams tai neatneša laimės. Jie greitai užmiršta mūsų pastangas, o tada ir mes tampame nelaimingi. Jeigu vaikui likimas numatė gerą gyvenimą, tai jis, būkit ramus, taip ir gyvens, be ypatingų pastangų iš mūsų pusės. Mūsų pastangos turi būti skirtos gerųjų vaiko ypatybių ugdymui, o visa kita ateis savaime. Be jokių ypatingų mūsų pastangų jis gaus viską, kas jam priklauso. Žinoma, jeigu jau yra kažkokie turtai, tai tegu suaugę vaikai jais naudojasi. Bet žmonės neskiepija vaikams dorybingų savybių, o tuščiai eikvoja laiką, stengdamiesi duoti jiems kuo daugiau materialių gėrybių. Rezultatas visiškai priešingas – jie apvagia savo vaikus. Vaikas nemoka tinkamai elgtis su nuosavybe, kurią jis gavo veltui. Greičiausiai jau pirmaisiais savarankiško gyvenimo metais jis viską paleis vėjais ir liks basas ir be dorybingų savybių. Taip pat nereikia galvoti, kad pratinant vaiką prie savo šykštumo, jis užaugs dosnus.

Kokios gi vaikų pareigos? Pagrindinė – rūpintis susenusiais tėvais. Sūnus sanskrito kalba – *putra*. Kita šio žodžio reikšmė – “tas, kuris išvaduoja iš pragaro”. Tai reiškia, kad jeigu tėvai po mirties už savo nuodėmes patenka į žemutines planetas, tinkamai išauklėtas sūnus, atlikdamas tam tikras apeigas ar tik melddamasis, ištraukia juos iš ten. Jeigu dukra šito negali padaryti, tai

jį gali pagimdyti sūnų, kuris išvaduos ne tik senelius, bet ir ją pačią. Tiek dukra, tiek sūnus turi savo pareigas tėvams. Jie gali visaip jų purtytis, bet atlikti jas turės – jei ne šitame, tai kitame gyvenime. Ar dar kitame. Toks dėsnius. Jeigu vaikai gyvenimas po gyvenimo atkakliai nevykdo savo pareigų tėvams ir susikaupia didelė skola, tai viename iš gyvenimų jų vaikais gali tapti buvę tėvai. Kai nei vieni, nei kiti nevykdo savo pareigų, tai dažnai pasikeičiama rolėmis. Šiame gyvenime – aš tėtis ir lupu savo vaiką kaip šunį, arba atvirkščiai – lepinu jį be saiko, ir jis užauga tikru demonu. Sekančiame gyvenime aš jau sūnaus rolėje, o buvęs sūnus – dabar mano tėtušis, kuris su kaupu grąžina man viską, ką kažkada gavo iš manęs. Matyt, tokie pamokantys dalykai vyksta ganėtinai dažnai.

Šeimyninių santykių kūrimas

Tėvų pareiga – sužiūrėti, kad vaikai neužaugtų egoistais. Yra tam tikros taisyklės, kaip tai daryti. Jos susiję su šeimos pajamomis, nuo kurių, savo ruožtu, labai priklauso mūsų mityba. Jeigu valgydami jūs nieko nevaišinate, vadinasi, šeimoje vyrauja egoistinis gyvenimo būdas, ir vaikai taip pat užaugs egoistais. Kai šeima nusėda stalą, būtinai reikia dar kažką pamaitinti, jeigu yra tokia galimybė. Galų gale, pavaišinkite bent žvirblius. Arba pasikvieskite kokį nors šalimais gyvenantį senuką. Nuo tokių vaišių jūs nenubiednėsite, tik pelnysite daug laimės. Stenkitės daryti tai kuo dažniau, ir jūsų vaikai tikrai nebus egoistai. Kadangi visa mūsų veikla susiveda į pragyvenimo lėšų ieškojimą, o pati svarbiausia jų dalis skiriama mitybai, tai skirdami dešimtinę nuo savo stalo kažkam pamaitinti, mes kaip ir pasieksime savo veiklos kulminaciją.

Vedinėje visuomenėje buvo tokia elgesio norma – žmogus, ruošdamasis valgyti, turi kažką pamaitinti. Visi žinojo, kad priešingu atveju jo vaikai nebus labai dorybingi. Vaikas turi akivaizdžiai susidurti su principu: jis negali valgyti, kol jo tėtis nepradės valgyti. Jis turi pamatyti, kad tėtis, savo ruožtu, prieš sėsdamas už stalo, pirma kažką pamaitina. O mama irgi nevalgo anksčiau už tėtį, ji rūpinasi, kad kiti pavalgytų. Ir kai vaikas visa tai mato, jam ugdomas noras duoti, o ne imti.

Jeigu vaikui duodama kokio nors dovanėlė, ir jis nepasidalino ja su draugais, tėvai jį ima laikyti žlugusiu žmogumi ir tuoj pat liaujasi su juo bendravę, nes akivaizdu, kad jeigu vaikas taip elgiasi, tai tėvai senatvėje turės problemų. Jie juk nori, kad vaikas jais tada rūpintųsi.

Teisingas vaikų auklėjimas išvysto juose gailestingumo jausmą, kurio

dėka jie netgi klausys jūsų. Sakykim, šeimoje pašlyja santykiai tarp tėvų ir vaikų. Motina bando juos kažkaip sureguliuoti, ir jeigu šeimoje nebuvo egoistinių santykių, vaikai bus linkę ne tik išklausti jos patarimų, bet ir atitinkamai elgtis. Motina turės įtaką net suaugusiems vaikams. Visiškai priešingas vaizdas, jeigu šeimoje vešėjo egoizmas. Motina, ypač jeigu ji gyvena atskirai, tampa svetimu žmogumi, ir vaikai ne tik neklausys jos, bet ir nesirūpins ja. Ir kai ji prisimins, kiek jėgų atidavė savo vaikams, ji pajus begalinę kančią. Tai neišvengiamas rezultatas, kai šeimoje puoselėjamas šykštumas, o ne polinkis tarnauti visuomenei ir Dievui.

Šis klausimas turi dar vieną aspektą. Vedinėje šeimoje paruoštas maistas visada ir pirmiausiai pasiūlomas Dievui. Visi kartoja tam tikras maldas, kurios reiškia, kad Viešpats turi pavalgyti pirmutinis. Maistą taip pat aukoja šventoms asmenybėms, kaimuose – dar ir karvėms, nes karvė laikoma motina. Pagal vedinę tradiciją žmogus turi septynias motinas ir penkis tėvus, ir su tomis asmenybėmis reikia elgtis kaip su savo tėvais. Kartais visai nebūna galimybės ką nors pamaitinti, bet Viešpatį pamaitinti galima visada. Maistas, pasiūlytas Dievui, tampa sudvasintas, ir Vedos teigia, kad jis sudegina žmogaus nuodėmes. Todėl labai palanku tokiu maistu vaišinti kitus.

Nesavanaudiškumas

Dar vienas principas – nesavanaudiškumas auklėjime. Tai reiškia, kad tėvus nelabai domina, kuo bus jų vaikas, bet užtat jiems labai svarbu, koks jis bus žmogus. Nesavanaudiškumas reiškia, kad tėvai netrukdo vaikui eiti tuo keliu, kuris jam skirtas. Savanaudiškumas – kai iš vaiko atimama pasirinkimo teisė. Tada jis gyvenime būna arba nelaimingas, arba gobšus.

Apie ką kalbame, kai sakome – vaikui reikia leisti pasirinkti pačiam? Čia reikia skirti du dalykus. Pirmą, negalima skatinti vaiko elgsenos, kurią nulemia jo egoizmas, antrą, reikia skatinti tai, kas jam nulemta likimo. Kaip atskirti, kur pirmas atvejis, o kur antras? Jeigu vaikas kažko prašo sau, tai egoizmas, jeigu jo prašymo tikslas – padėti kitiems, tai tokie vaiko žodžiai tėvams turi būti kaip direktyva, kurią būtinai reikia vykdyti. Toks vaiko noras – padėti kitiems – yra pareiga, kurią jam skyrė likimas ir šiuo atveju jūs turite jam visokeriopai padėti. Jeigu jis domisi kažkokia tema ir nori imtis veiklos ta kryptimi, taip pat reikia padėti. O jeigu jis nori, kad kiti dėl jo darbuotųsi, tai šito skatinti nereikėtų.

Sakysim, vaikas prašo jūsų pagalbos, bet iniciatyvos jums neperleidžia. Jūs tik padedate, o jis viską organizuoja. Jūs turite paklusti. Arba dukra už-

sidega padėti mamai skalbti, bet mama nepatenkinta atremia: “Atstok, nėr kada man čia su tavimi”. Mamos poelgis aiškiai neteisingas, ir gyvenime ji už tai atsiims. Juk jeigu toks bendravimas šeimoje įprastinis, tai vaikas užaugs nelaimingas. O štai, kai dukra prašo mamos leisti prisimatuoti jos suknelę, tai čia dukrą jau reikia sudrausti.

Kantrumas

Auklėjime reikia atsižvelgti į tai, kad žmogaus charakteris keičiasi labai lėtai. Nesistenkite iš savo vaikų padaryti kažką nepaprasto. Jie jau pragyveno daugybę gyvenimų, kurie suformavo juose atitinkamą charakterį. Jeigu matote, kad normaliomis pastangomis jūs negalite ženkliu pakeisti kažkokią vaiko savybę, tai palikite jį ramybėje. Jeigu vaikas išsiblaškęs, tai jis visą gyvenimą toks ir pasiliks. Paprasčiausiai būkite atlaidus šiam jo bruožiui. Norėdami būti atlaidus, jūs turite suprasti, kad tai jūsų likimas – turėti tokį vaiką. Jeigu pas jį bloga atmintis, jeigu jis nesupranta kažkokių mokslų, jeigu jis toks ir anoks, – galima bandyti pakeisti esamą padėtį, bet jeigu nieko neišeina – duokite jam ramybę. Vadinasi, tos savybės jame – dar iš praeitų gyvenimų. Geriau padėkite vaikui vystytis ta kryptimi, į kurią jis linkęs. Tai ir bus nesavanaudiškumo principas, arba gilus supratimas, kad charakteriai keičiasi taip pat lėtai, kaip epochos keičia viena kitą. Bendrai paėmus, tėvai negali pakeisti savo vaiko charakterio. Visa, ką jie gali – tai padėti pasireikšti toms dorybingoms savybėms, kurios jame jau yra. Sulaukęs trylikos metų vaikas pats pradės keistis. Jeigu jūs įsivaizduojate, kad esate jo likimo kalvis ir visą atsakomybę prisiimate sau, tai būsite nuvilnas, nes vaikas iki trylikos metų neturi jokio atsakomybės jausmo, kuris padėtų jam keisti savo charakterį. Taigi, turite pasikliauti tik tais gėrio daigeliais, kurie jame jau yra ir padėti jiems suvešėti. Taip jūs paruošite vaikui deramą startinę platformą jo išėjimui į gyvenimą.

Vedose sakoma, kad žmogus į gyvenimą ateina su penkiais požymiais, kurie apsprendžiami pradėjimo metu ir kurių pakeisti neįmanoma. Tai gyvenimo trukmė, profesija, turtingumas, mokytumas (arba talentas) ir mirties laikas. Geriau ir nebandykite kurį nors iš jų keisti, o susikoncentruokite į savo pareigą – išauginti vaikus paprastais ir dorais žmonėmis.

Čia buvo užsiminta apie atsakomybės jausmą. Jeigu moteris turi išvystytą atsakomybės jausmą, ji yra dorybinga ir ištikima, jai būdingos tokios moteriškos savybės, kaip šiluma, atjautimas, nuolankumas, sugebėjimas apsieiti su vyru ir daug kitų. Vyras, sulaukęs dvidešimties metų, turi sugebėti sava-

rankiškai orientuotis gyvenimiškose peripetijose, siekti dvasinio pažinimo ir tuo pat metu būti praktiškas, sugebantis prisiimti atsakomybę žmogus.

Ką pasėsi, tą ir pjausi. Jeigu šeimoje propaguojamas neveiklumas, vaikas bus dykaduonis. Jeigu tėvai grubūs vienas kitam, vaikas bus chamas. Jeigu šeimos nariai nesidomi vienas kitu, tai ir vaikas niekuo nesirūpins.

Išdidumas

Pati svarbiausia priežastis, dėl kurios degraduoja santykiai šeimoje – tai išdidumas. Jeigu moteris didžiuojasi, kad ji moteris, vyras – užtat, kad jis vyras, tai ir vaikučiai nuo jų neatsilieka. Visa šeima skamba išdidžiai, o normaliai bendrauti nėra kam. Todėl vedinėje visuomenėje išdidumas buvo laikomas kvailumo kulminacija.

Bet žmogų puošia nuolankumas. Vyras turi nuolankiai elgtis su žmona ir tuo pat metu nenusiimti atsakomybės dėl visko, kas vyksta šeimoje. Žmona irgi turi būti nuolanki su vyru, tačiau ji dar ir šeimos lyderis ir nuo jos priklauso atmosfera, vyraujanti šeimoje. Taigi, žmona diriguoja santykiams šeimos viduje, vyras – už jos ribų, o vienas kito atžvilgiu elgiasi nuolankiai ir pagarbiai, bet žmona turi klausyti savo vyro. Jeigu šeimyniniame gyvenime ji nori kažką pakeisti, tai turi veikti ne iš jėgos pozicijų, bet nuolankiai skatinama vyrą. Pavyzdžiui, ji nuolankiai nurodo problemą, bet ją spręsti palieka vyrui: “Mielasis, ar tikrai gerai tai, ką tu darai? Paaiškink, aš nesusigaudau”. Bet kuris vyras, jeigu jis neteisus, į tokį nuolankų klausimą atsakys: “Jo, gali būti, kad tai nelabai gerai, bet dabar aš pamėginsiu kitaip”. Kai moteris gerbia vyrą, pastarasis prieš ją tampa nuolankiu vaiku. Todėl moteris turi žinoti, kaip elgtis su vyru, nes būtent ji nustatinėja šeimyninius santykius, ir vyras čia yra bejėgis. O vyras privalo atminti, kad jeigu jis grubiai nurodinės savo žmonai, ką ji turi daryti, tai jai bus labai sunku vykdyti tokius nurodymus, ir ji pastoviai isterikuos. Bet jeigu jis švelniai ir nesimaivydamas paklaus: “Širduk, kaip manai, ar nevertėtų padaryti štai taip?”, ji su malonumu tai padarys. Moteris pati supranta, kad ji yra pavaldi vyrui, jos nereikia versti tokia būti. Tada ji gerbia savo vyrą kaip didžiai protingą žmogų, su kuriuo vis tik galima gyventi. Ir jeigu moteriai ko nors reikia, nekyla jokių problemų. Bet jeigu jie susiruošę būti išdiduoliais, tai šeima tampa panaši į šunidę, kur visi vienas ant kito amsi.

Taigi, auklėjimo pagrindas šeimoje – visapusiška pagarba vienas kitam. Tai įmanoma, tik ugdant nuolankumą savyje, o ne aplinkiniuose. Pradėti reikia nuo savęs. O jeigu šeimoje nebus pagarbos, tai nebus ir tinkamo vaikų auklėjimo.

Vyro ir moters charakterių skirtumai

Motinėlė gamta taip sutaisė, kad vyro ir moters savybės šeimoje yra visiškai skirtingos. Todėl moteris niekada negalės iki galo suprasti, kodėl jos vyrelis pyksta ir nebrangina jos, o vyras irgi nebus pajėgus tinkamai įvertinti ir suprasti žmonos kaprizus. Pavyzdžiui, vyras grįžta iš darbo ir žmona jam kažkuo pasiskundžia. Jis tiesiai šviesiai pasako, ką reikia daryti, bet žmona labai užsigauna, nors puikiai žino, kad jis teisus. Savo pasibėdojimu ji tenorėjo sulaukti iš vyro truputį daugiau dėmesio – glamonės, paguodos, o ne kažkokių kvailų patarimų. Patarinėti ji pati moka. Galbūt ji padarys, kaip jis sakė, bet jai daug svarbiau pajusti jo prielankumą jai ir taip užsitikrinti vidinę ramybę.

Kitas variantas, kai vyras dar nuo slenksčio pareiškia, kad darbe turi problemų ir nežino, kaip su jomis susitvarkyti. Žmona atsako: “Tu iš tikrųjų esi kažkoks... varnalėša. Argi nesupranti, kad reikia daryti taip ir taip”. Vyras tuoj pat supyksta ir... visa kita aišku. Žmona neturi tokios pareigos – įžeidinėti savo vyrą. Savo elgesiu ir žodžiais ji turi suteikti jam tvirtybės ir pasiryžimo įveikti sunkumus.

Sutuoktiniams reikia gerai pažinti vienas kito charakterio ypatumus ir atitinkamai elgtis.

Tėvų tarpusavio santykiai

Reikia laikytis tam tikrų principų, kurie neleis griauti santykių arba padės juos atstatyti. Pirmą, būkite ištikimi vienas kitam. Antra, neapkalbinėkite vienas kito prie pašalinių žmonių. Negalima nei šaipytis, nei paprasčiausiai aptarinėti. Trečia, vyras neturi atvirauti, kad jo žmona negraži, o žmonai nereikėtų visiems skelbti, koks jis nepaprastai kvailas. Kur tada jos pačios protas, jeigu ji ištekęs už tokio žmogaus? Jeigu vyras pirštu rodo į žmonos trūkumus, tai toks elgesys ne tik kvailas, bet ir nepadorus. Ir taip pat neaišku, kodėl jis ją vedė? Gal jis šalia jos mažiau jaučia savąjį kvailumą? Aplamai, tokiomis kalbomis vyras ir žmona pirmiausia kompromituoja patys save.

Žinokite, kad sutuoktinius, be viso kito, dar jungia ir tam tikri subtilūs ryšiai, kuriais persiduoda mūsų neišsakytos mintys ir nuotaikos, todėl geriau vienam apie kitą blogai ne tik nekalbėti, bet ir negalvoti.

Jeigu vyras galvoja, kad moterį reikia gerbti už jos dalykines savybes, tai jis turi pradėti galvoti iš naujo – moterį reikia gerbti už moteriškumą. Dalykinės savybės – geras dalykas, niekas nesako, bet jos antraeilės. O jeigu mo-

teris galvoja, kad vyrą reikia gerbti už jo emocionalumą, jautrumą, vadinasi, ji nesupranta tikrosios vyro rolės. Tai vis mūsų neišmanymas.

Kokie tikrieji vyro ir moters vaidmenys? Vyras atsakingas už šeimos ryšius su ją supančiu pasauliu, už jos išlaikymą, jis sprendžia, kur jie gyvens ir dirbs, kur mokysis vaikai ir t.t., ir pan. Jis taip pat atsakingas už dvasinį šeimos gyvenimą. Žmona planuoja vidinį šeimos gyvenimą.

Dar vienas principas: moteris turi gerbti vyrą už tai, kad jis vyras, o vyras moterį už tai, kad ji moteris. Jeigu laikysitės šitos taisyklės, tai pamatysite, kad žmona savaime, be jokių jūsų pastangų, įgyja moteriškas savybes, užtenka to, kad jūs ją gerbiat. Ji netgi pagražėja. Tas pats darosi ir su vyru, kai jis jaučia žmonos pagarbą jam. Vyksta abipusės nuostabios transformacijos, todėl tiesiog nėra jokios prasmės negerbti vienas kito. Sutuoktiniams nieko daugiau ir nereikia, tik išreikšto vyriškumo ir moteriškumo.

Vaikų lavinimas

Labai rimta tema – išsilavinimas. Šiuolaikinės švietimo sistemos klaida yra ta, kad visas dėmesys sutelktas į specialistų ruošimą, o ne į charakterio ugdymą. Todėl tėvai turi patys tuo užsiimti, didžiausią dėmesį skirdami vaiko charakterio savybėms ir padėdami pasireikšti jo dalykinėms savybėms. Specialistu vaikas taps pats, mums tereikia tik prižiūrėti ir retkarčiais neįkyriai padėti. Paprastai žmogus, keletą gyvenimų iš eilės užsiimantis ta pačia veikla, lengvai įsisavina tai, kas jam įdomu. Prigimtinės savybės visada paims viršų. Negalima vaikui jėga brukti profesijos, kurioje jis neturės jokio patyrimo, atsinešto iš praeitų gyvenimų.

Pagrindinė lavinimo sfera – dorybingų savybių ugdymas – mūsų visuomenėje visiškai apleista. Absoliučioje daugumoje vietų, kur auklėjami vaikai, pedagogai nesirūpina netgi savo charakterio bruožais. Jie tiesiog stengiasi išmokyti vaikus, ką reikia daryti, norint gauti tam tikrą rezultatą. Apie dorybingumą, moralę, meilę darbui kalbama tik tiek, kiek to reikia, norint priversti vaikus kažką daryti. Todėl kas daugiau, jei ne tėvai, turi užsiimti vaikų charakterio ugdymu.

Kodėl tai taip svarbu? Būna, kad žmogus turi mokslinius titulus, turtus, visi jį gerbia, bet kaip asmenybė jis – absoliutus nulis. Egoistas, išdidėlis, chamas, apgavikas ir tuščiagarbis. Jis niekur – nei šeimoje, nei darbe, nei visuomenėje – neras laimės. O kad jis mokslininkas – ne jo ar jo tėvų nuopelnas. Tai tik likimo dovana. Jeigu tėvai dėjo dideles pastangas, kad jis taptų tuo mokslininku, tai jos buvo visiškai beprasmiškos. Jis ir taip būtų juo buvęs.

Papasakosiu apie vieną žmogų. Jis gyveno tais laikais, kai viskas buvo pajungta vienai idėjai – mokytis, mokytis ir dar kartą mokytis. Šiuo principu vadovavosi žemesnėse ir aukštesnėse mokyklose – jūs turite gauti aukštąjį išsilavinimą, o ne rausti žemę. Šitaip visuose lygiuose buvo ugdoma niekinama pažiūra į paprastą darbą. To žmogaus tėvai taip pat norėjo, kad sūnus stotų į institutą, nes jis jau baiginėjo mokyklą. Bet visi pastebėjo, kad tas jaunuolis turi auksines rankas. Jis galėjo padaryti bet ką, bet štai mokytis jis nenorėjo. Tėvai galvojo, kad nieko, mes jį palenksim, ir labai jį spaudė: “Tu ką, nori visą gyvenimą juodą darbą dirbti?” Tada buvo formuojama būtent tokia visuomeninė nuomonė – arba tu juodadarbis, arba žmogus. Tas jaunuolis pasiduodavo spaudimui ir kartais pradėdavo kažką daryti ta kryptimi, bet po kiek laiko neatlaikydavo prigimtinių savybių įtakos ir viską mesdavo. Tėvai dar labiau pykdavo ir dar stipriau jį spausdavo. Galų gale jis baigė mokyklą ir... įsidarbino vairuotoju. Atsisakė instituto ir tokiu būdu metė iššūkį – tėvams ir visuomenei, visiems. Tačiau ši priešprieša jį traumavo, ir jis pradėjo išgėrinėti. Jį išmetė iš darbo. Tėvai ėmė dar labiau jį kontroliuoti, draudė kur nors eiti. Tada jis jų akyse išsoko per langą. Laimei, nieko neatsitiko, jie gyveno antrame aukšte. Galiausiai tėvai jį apvesdino, bet šeimyninis gyvenimas po savaitės pasibaigė skandalu, jis primušė žmoną. Pradėjo dar labiau gerti, iš visų darboviečių jį išmesdavo, ir greitai jis priėjo liepto galą – girtas sušalo. Tokia tai liūdna istorija.

Nepriširimas prie veiklos rezultatų

Kaip tinkamai padėti vaikui, jeigu jis klysta? Šiuo atveju geriausia būti nepriširusiam prie vaiko veiklos rezultatų, kai svarbiausia ne tai, ko siekia vaikas, bet tai, ko jis išmoks toje veikloje, gyvenimiškos pamokos. Mokės jis matematiką ar ne – neturi jokios reikšmės. Jeigu jam kada nors gyvenime prireiks tos matematikos, jis ją per penkias dienas išmoks. Svarbiausia, kokių žmogumi jis išaugs. Toks mąstymas ir yra įvardinamas kaip nepriširimas prie rezultatų. Pavyzdžiui, vaikas nenuėjo į mokyklą. Tėvams pasidomėjus, kas gi atsitiko, vaikas gražiai paaiškina, kad nieko tokio, jis paprasčiausiai nenori mokytis. “Na, gerai, nesimokink, tik susimildamas pasakyk, kodėl?” Vaikas vėl paaiškina, kad jam mokykloje nepatinka tas ir anas. “Gerai, neik, jeigu jau taip”. Ir viskas. Vaikas kuičiasi namuose, santykiai šeimoje išlieka tie patys, tėvai apie mokyklą nė neužsimena, bet štai iš jo pradeda šaipytis vaikai, atlekia aiškintis klasės auklėtojas. Vaikas pajunta nerimą ir įtampą, ir kai psichologinė nuotaika darosi nepakeliama, įsikiša tėvai ir pradeda aiškin-

ti, kodėl reikia mokintis. Tegu jis dvi savaites nėjo į mokyklą, bet užtat gavo gerą gyvenimo pamoką. Vaikas padarė išvadas ir pats nusprendė mokytis. Tėvai, žinoma, nori, kad jis būtų išsilavinęs žmogus, bet to neįmanoma pasiekti be jo paties noro. Noras atsiranda, kai yra pasirinkimo laisvė. Pasirinkimo laisvę vaikas gauna, kai tėvai neprisirišę prie jo užsiėmimų rezultatų. Tokie tėvai siekia, kad vaikas nuo mažumės mokytųsi iš įvairių gyvenimiškų situacijų, o jų rezultatai – dešimtas reikalas. Tuo atveju, kai tėvams svarbiausia rezultatai, jie labai “gano” vaiką: to negalima, taip negalima. Vargšas užauga, visai neturėdamas praktinių įgūdžių.

Bendravimas

Tėvai turi kontroliuoti, su kuo bendrauja jų vaikas, nors daugelis tėvų mano, kad tai nesvarbu. Tai svarbus auklėjimo principas, nes mes automatiškai perimame charakterio bruožus iš tų žmonių, su kuriais bendraujame. Pastebėjus, kad vaikas turi netinkamus draugus, jam reikia pasiūlyti pasirinkti: arba mes, arba tavo draugai. Nes blogoje kompanijoje mūsų auklėjimo vaisiai greitai sunyks, ir vaikas degraduos kaip asmenybė. Todėl ir pasirinkimas – arba mes, arba jie. Vedinėse šeimose ir dabar yra tokia taisyklė, leidžianti tėvui išvyti vaiką iš namų. Ir niekas neturi teisės kištis. Jeigu vaikas nenori paklusti, nenori gyventi kaip žmogus, tai tėvai jam duoda visišką laisvę: “Eik kur nori – tavo reikalas”. Vaikas, išvytas iš namų, jau nelaikomas žmogumi. Visi jo projektai apie šviesią ateitį pasibaigia. Vedinėje visuomenėje visi vaikai labai bijojo tokios perspektyvos. Tėvai tokiais atvejais buvo nepalenkiami. Ir tai buvo dar viena priežastis, dėl kurios vaikai gerbė tėvus. Žinoma, mes taip elgtis negalime, nes nėra harmoningos visuomenės, kuri rūpintųsi šeima. Tačiau vaiko bendravimui reikia teikti pirmąją reikšmę. Tik nereikia isterikų. Reikia bausti tylėjimu, neprisirišti prie rezultatų ir padėti vaikui suprasti, su kuo jis turi bendrauti.

Nepriklausomybė

Sekantis principas – nepriklausomybė, arba tam tikras atsiribojimas nuo necivilizuotos visuomenės. Tai reiškia, kad tėvai, auklėdami vaikus, turi būti nepriklausomi nuo tų moralinių normų, kurios dabar vyrauja visuomenėje. Pirmiausia reikia nepriklausyti nuo masinių informacijos priemonių, kurių pagalba mums diegiama sugedusi moralė. Tėvai turi ryžtingai kontroliuoti vaiko bendravimą su taip vadinama žiniasklaida, neleisti jam žiūrėti dabarti-

nių multifilmų ir kito panašaus jovalo, kuris mums bruka prievartą, chamiškumą, grubumą, ištvirkavimą ir kitas grožybes. Geriausia, ką galima padaryti šiuo atveju – tai nupirkti videomagnetofoną ir kruopščiai atrinkti, ką vaikas gali žiūrėti. Reikia būti labai kritiškam ir griežtam. Pavyzdžiui, pasaka apie Mauglį – nuostabus filmas, kuris moko vaikus, ką ir kaip reikia ginti, kas yra tikras draugas, kas yra mokytojas, kaip gintis nuo priešų. Tokių filmų yra labai daug, juos reikia rinkti ir aptarinėti su vaiku. Jeigu vaikas žiūrės tik tokio pobūdžio filmus, jis turės žymiai daugiau šansų užaugti normaliu žmogumi. Tokia šio principo esmė – nepriklausymas nuo valstybės. Jūs patys turite sužiūrėti savo vaiką, o ne ta nelaiminga valstybė. Jeigu ji dabar propaguoja tokius negardžius dalykus, tai nereiškia, kad ir mes turime tai daryti.

Kodėl visi taip prisirišę prie televizoriaus? Todėl, kad daugumoje žmonės užsiima ne ta veikla, kuri jiems skirta, todėl negauna reikiamo pasitenkinimo. Jie kaip ir nepatiria pilnaverčio gyvenimo, todėl kompensuoja tai televizoriumi, kurį dabar drąsiai galima priskirti prie didžiausių narkotikų. Žmonės televizoriuje randa tai, ko jie nori, bet neturi. Kažkam reikia prievartos, kažkam – sekso, dar kažkam – muilo operų, ir viską jie randa televizoriuje.

Reikia suprasti, kad tai realus pavojus. Visą dabartinį progresą mūsų planetoje inspiruoja pernelyg tamsios jėgos. Vėdos aprašo civilizacijas įvairiose planetose, su kuriomis mes neturime kontaktų dėl pernelyg didelio sąmonės lygio skirtumo. Yra trys pagrindiniai lygiai, ir mes esame viduriniame. Žemiau mūsų yra planetos, kuriose gyvena technologiškai išsivysčiusios civilizacijos. Jos labai smarkiai mus pralenkusios mokslo ir technikos srityse, bet ten nepaprastai žemas dvasinis lygis. Metalų muzika, kompiuteriniai žaidimai su tamsiais koridoriais, nesibaigiančiomis žudynėmis ir begaline kova, – visa tai maždaug atspindi tų civilizacijų gyvenimo būdą. Dabar jos labai įtakoja mūsų planetą, todėl pas mus didėja technokratija ir mažėja dvasingumas. Ši įtaka labai negatyviai paveikia mūsų sąmonę ir perduodama per masines informacijos priemones. Jeigu jūs norite kaip nors apsaugoti savo vaikus nuo šio siaubo, nesudarykite jiems sąlygų laisvai naudotis televizoriumi. Drausti beviltiška, nes narkomanija negydoma, atimant kvaišalus, tik vaikui reikia parinkti tokį repertuarą, kuris būtų įdomus ir naudingas.

Pabaigai galvosūkis: ar galima vaiką vesti į vaikų darželį? Čia jau kaip pasiseks. Jeigu jūsų vaikas gali išlikti savimi, bendraudamas su kitais vaikais, – veskite. Bet jeigu pastebėjote, kad vaikas iš darželio parsineša netikusius įpročius, tada geriau mesti darbą ir sėdėti su juo namie. Arba pasisamdyti tinkamą privatų auklėtoją.

Klausimai ir atsakymai

Klausimas: Jūs sakėte, kad tėvai visada įtakoja vaikus. O kaip būna tuo atveju, kai tėvas pameta šeimą?

Atsakymas: Motina turi žinoti, kad tėvo įtaka vis tiek niekur nedingsta. Ji privalo atsiliepti apie jį pagarbiai ir nepliurpti nesąmonių, kad tėvas – niekšų niekšas, nes sūnus tokiu atveju irgi užaugs niekšas. Kai vaikas mintyse nenkenčia tėvų ir juos įžeidinėja, tai jis perima visas blogąsias jų savybes. O jeigu motina kalba, kad tėtis, žinoma, geras žmogus, tiesiog taip susiklostė aplinkybės, kad jis turėjo išeiti, tai tada susidaro prielaidos pozityviam vaiko kontaktui su tėvu, ir jis perims iš jo gerąsias savybes. Kontaktas visada išlieka.

Klausimas: O jeigu su motina pasilieka dukra?

Atsakymas: Esant neigatyviam kontaktui su tėvu, ji vėliau neapkęs savo vyro, kuris jai asocijuosis su tėvu.

Klausimas: O jeigu vyras iš tikrųjų blogas?

Atsakymas: Šeimoje retai kada būna taip, kad vienas blogas, o kitas geras. Paprastai žmonės pamėgdžioja vienas kitą. Reikalas tame, kad moters savybės labiau užmaskuotos, nes jos prigimtis tokia – pasyvi. Vyro savybės paprastai būna ryškiai išreikštos, nes jo prigimtis aktyvi. Moteris pasirenka tokį vyrą, kuriame pasireiškia savybės, esančios jos pasyve, o paskui nuo jų kenčia, nors išsirinko tai pati. Žmones vienus prie kitų traukia jų panašumai. Jeigu moteris nelinkusi išgėrinėti, tai girtuoklio vaizdas neiššauks joje pykčio, o tik pasigailėjimą. O jeigu jūs mėgstate praleisti burnelę, tai girtuoklyje jūs pamatysite savybias savybes, ir jūs pajusite jam pyktį. Todėl nereikia apmaudauti dėl netikusių vyro ar žmonos savybių, nes jos yra ir jums. Kovokite su jomis, veikdami išvien, ranka rankon, koja kojon. Todėl nereikia vaikui pasakoti, kad jo tėvas blogas žmogus, nes tai visų pirma reikš, kad jūs pats blogas.

Klausimas: Ar galima, nustatinėjant mergaitės polinkius, prie jūsų išvardintų keturių daiktų pridėti dar ir lėlę?

Atsakymas: Geras klausimas. Mergiūkštė, žinoma, pasičiups lėlę ir į kitus daiktus nekreips dėmesio. Esmė ta, kad šeima, vaikai – moters dalis. Nereikia lėlės, ir ji tada išsirinks kažką iš tų keturių daiktų. Jeigu ji, pavyzdžiui, pasirinko plaktuką, tai nereiškia, kad ją reikia mokinti kalti vinis. Tai reiškia, kad ji gaus tokį vyrą, kuris mielai ir su užsidegimu tai darys, o mergaitę reikia pratinti prie paprastos darbininkų šeimos gyvenimo.

Klausimas: O jeigu vaikui daugiau kaip trys metai?

Atsakymas: Tas pat – tegu renkas. Bet jeigu vaikas jau pusbernis ar

pusmergė, tai nieko nebus. Pasirinkimas daugiau negu aiškus – “Žinoma, aš imu pinigus!”

Klausimas: Mergaitė mėgsta žiūrėti filmus, kuriuose šaudo ir gaudo. Ar tai gerai?

Atsakymas: Vadinasi, ji iš prigimties jau nori kažką ginti, tai yra, ji bus linkusi ištekti už tokio žmogaus. O kokius ji žiūri filmus? Jeigu siužetuose akcentuojami teigiami charakterio bruožai ir poelgiai, tai viskas gerai, žiūrėti galima. Bet jeigu ten laksto kažkokie išsigimėliai ir be paliovos šaudo, tai kas bus jos galvoje? Tikriausiai vietoje smegenų – skylė nuo patrankos, kuri vadinama televizoriumi.

Klausimas: O jeigu mergaitės užsiima kovų menais?

Atsakymas: Nieko baisaus. Vedinėje sistemoje karaliaus ar kario žmonai buvo leidžiama įvaldyti kovos meną, ir jeigu jos vyras nenugalėdavo priešininko, jį įveikdavo jo žmona. Arba kaip nors kitaip padėdavo vyrui.

Klausimas: Ar gali pas žmogų pasireikšti du charakterio tipai?

Atsakymas: Taip, žmogus gali turėti, sakykim, ir šventojo, ir valdovo savybes. Būtent tokie valdovai – šventieji karaliai vediniais laikais valdė pasaulį. Daugumoje žmonės turi įvairių charakterių bruožus, bet vienas tipas vis tiek dominuoja. Pagal jį galima spręsti, per kokius žmogaus centrus (čakras) realizuojama jo karma. Pas tą, kuris turi polinkį į paprastą darbą, labiausiai aktyvūs žemutiniai centrai. Tai nereiškia, kad darbininkui reikalingas tik seksas. Pas jį yra tam tikra karminė užduotis susidoroti su savo žemais instinktais. Pas mokslininką aktyvūs viršutiniai centrai, o jo karminė užduotis – perteikti savo žinias kitiems. Pas valdininkus ir prekybus aktyvūs viduriniai centrai. Valdininko užduotis – nugalėti savo pyktį ir žiaurumą, prekybos turi tapti nesavanaudiškas.

Klausimas: Ar yra toks dėsningumas, kad žmonių su kažkokiu charakterio tipu gimsta daugiau, o kito tipo – mažiau?

Atsakymas: Yra. Palyginkite, kiek yra mokslininkų ir kiek darbininkų. O šventųjų tiesiog tragiškai mažai. Tai panašu į kalną: apačioje jis plačiausias – tai darbininkų sluoksniš, jų ir turi būti daugiausia, aukščiau kalnas siauresnis – biznieriai, toliau jis dar siaurėja – valdininkai, ir pagaliau nedidelė aikštelė pačioje viršūnėje – mokslininkų ir šventųjų vieta.

Klausimas: Jūs sakėte, kad žmogaus gyvenimo trukmė yra konstanta. Bet Vedose sakoma, kad jeigu žmogus labai nuodėmiauja, tai jo gyvenimo trukmė gali sutrumpėti. Kaip tai paaiškinti?

Atsakymas: Kalbama apie aktyvaus gyvenimo trukmę. Kai žmogui baigiasi aktyvusis periodas, jis gali dar ilgai gyventi. Ir atvirkščiai, jeigu jis numirė,

dar nesibaigus aktyviam periodui, tai jis ir toliau gyvens ten, kur jam skirta, bet tik subtiliame kūne, kaip vaiduoklis. Kai ateis laikas, jis gims naujame kūne.

Klausimas: Kaip sužinoti, ar žmogus gali būti muzikantu?

Atsakymas: Asmenybė gali pasireikšti įvairiai. Vienas muzikuoja dėl pinigų, kitas – norėdamas suprasti gyvenimo tikslą ir prasmę, trečiam paprasčiausiai tai patinka, ketvirtas nori vadovauti orkestrui. Pati profesija neturi reikšmės, svarbiausia, kaip tu joje pasireiški. Galima būti mokslininku ir kartu biznieriumi, kaip dabar dažnai būna. Galima valdyti šalį ir turėti pirklio manieras. Galima būti šventuoju ir vadovauti visuomenei.

Klausimas: Ar vaikai gali turėti daugiau tėvų?

Atsakymas: Gali. Vedos nurodo juos ir ragina su jais elgtis, kaip su gimtaisiais tėvais, tai yra, atlikti vaikų pareigas. Taigi, ką vaikas turi laikyti savo tėvu? Žmogų, kuris jį pradėjo; dvasinį mokytoją; tą, kuris jį mokia profesijos; žmogų, kuris parūpina jam maisto; taip pat tą asmenį, kuris jį apsaugo nuo didelių pavojų.

Vaiko motinos: ta, kuri jį pagimdė; jo mokytojo žmona (kalbama apie tikrą mokytoją, o ne apie tą, kuriam šios pareigos – tik pragyvenimo šaltinis); šventiko žmona (vėlgi – jeigu tai tikras šventikas); žmona to žmogaus, kuris valdo šalį ir turi visus valdovo bruožus. Jo žmona laikoma visos šalies gyventojų motina ir su ja reikia atitinkamai elgtis. Bet vargiai kas nors iš mūsų matė tikrą valdovą; žindytė, jeigu tokia yra; Žemė, kurioje mes gyvename ir kuri duoda viską, kas mums reikalinga. Žemė – tai irgi asmenybė, tiksliau, ją prižiūri tam tikra asmenybė, kurios mes nematom ir nežinom, ir kuri tačiau suteikia mums galimybę čia gimti; septintoji motina – karvė, kuri žmonėms duoda patį puikiausią maistą visatoje – pieną.

Klausimas: Jeigu žmogus žino, kaip reikia gyventi ir nori, kad visi taip gyventų, kodėl jis negali panaudoti prievartos? Kaip tada žmones išmokyti?

Atsakymas: Norint, kad visi gyventų pagal kažkokį modelį, reikia juos įkvėpti savo asmeniniu pavyzdžiu, pačiam taip gyventi. Jeigu norite tai padaryti kitų sąskaita, naudojant prievartą, reiškia, kad turite egoistinius polinkius. Auklėjant negalima versti kitą žmogų daryti tai, ko jūs norite. Reikia tai daryti pačiam, o kitam palikti pasirinkimo laisvę. Toks principas. Kitaip jus pradės nekęsti, ir jokios gerovės nei sau, nei kitiems jūs nesukursite.

Klausimas: Ką galite pasakyti apie miegą dienos metu?

Atsakymas: Dieną galima miegoti tik sėdint. Jeigu žmogus miega atsigulęs, jis nustoja sveikatos, atminties, darbingumo ir t.t. O jeigu miega užsikniaubęs ant stalo, tai nieko tokio nebus ir ilgai jis nemiegos. Su vaikais kitas reikalas. Jie turi miegoti tada, kai nori. Versti nereikia, tegu miega, kada

nori ir kiek tik lenda.

Klausimas: O studentai?

Atsakymas: Studentai turi miegoti naktį ir mokintis dieną, o ne atvirkščiai. Vakare tegu užsiima koku nors mėgstamu darbu, tada atsiguls su tinkama miegui sąmone. Studentai turi žinoti, kad daugiau, negu jiems skirta likimo, jie vis tiek neišmoks. Jie neturi manyti, kad reikia mokytis tik gerai pažymiais. Daugiau dėmesio reikia skirti disciplinoms, kurios patinka, ir mažiau likusioms. Studentas turi laiku ir teisingai maitintis, būtinai valgyti saldumynus ryte ir sočiai papietauti. Taip maitinantis, pagerės jo atmintis ir mokslai eis kaip iš pypkės, jį visi gerbs. Žinokite, kad studento pažymiai penkiasdešimčia procentų priklauso nuo to, kiek jį gerbia dėstytojai. Jis gali blogai žinoti dalyką, bet jeigu yra visų gerbiamas ir turi daug gerų savybių, tai į spragas jo žiniuose dėstytojas žiūrės atlaidžiai ir parašys daugiau ar mažiau normalų pažymį. Gal būtų, kito studento sąskaita, kuriam rašo blogesnę pažymį, nors jis dalyką žino geriau, bet neturi reikiamų savybių ir nėra gerbiamas. Išvada tokia, kad jeigu žmogus gyvena teisingai, tai jam nėra ko bijotis.

Klausimas: Koks optimaliausias minimalus mitybos racionas vidutiniam žmogui? Nurodykite kokį nors variantą.

Atsakymas: Nėra pasaulyje tokios būtybės, kaip vidutinis žmogus. Kaip nėra ir vidutinio kūno organo, kuriam būtų gaminamos tabletės. Reikia žinoti, kaip maitintis pačiam, kokios savybės būdingos vieniems ar kitiems produktams, koks maistas jums palankiausias. Norint teisingai maitintis, svarbiau suprasti, kad valgyti reikia laiku, o ne tai, ką valgyti. Jeigu valgai maistą, kuris pagal visus duomenis tau tinka, bet valgai jį ne laiku, vadinasi, jis veikia kaip nuodai. Tai didelis mokslas. Visiškai neteisinga galvoti, kad jeigu kažkur surašyta, kiek kalorijų žmogui reikia suvartoti, tai ir yra mokslas. Ajurveda apie kalorijas net neužsimena. Žmonės, kurie galvoja, kad tai ajurveda ir apie tai rašo, iš tikrųjų kalba apie vakarietišką mediciną su ajurvediniais terminais.

Klausimas: Ar įmanoma mokinti ir gydyti žmogų, jam miegant?

Atsakymas: Miegas yra neišmanymas. Kai žmogus miega, jis yra neišmanyme. Ir gydyti, ir mokinti tokioje būklėje galima, bet tai bus pasyvus gydymas ir pasyvus mokinimas, kai žmogus iš to nieko negauna. Čia mes vėl susiduriame su tuo, kas svarbiausia – charakterio savybės. Kai žmogus pats dalyvauja gydymo procese, jis ugdo savyje tam tikrus charakterio bruožus, ir liga pasitraukia, nes apsisvalo protas. Kai žmogus mokinasi miegodamas, jis gali į galvą susidėti daug žinių, bet pats nepasikeis nei per nago juodymą.

Klausimas: Kaip paaiškinti mutantų gimimą?

Atsakymas: Kokį kūną žmogus užsitarnauja, tokį sekančiame gimime ir gauna.

Klausimas: Kaip vaiką atpratinti čiulpti pirštuką?

Atsakymas: Tai reiškia, kad jo maiste kažko trūksta. Jis nori patenkinti savo skonio pojūtį, nes jam trūksta *pranos*. Parinkite vaikui tinkamą maistą, ir jam nereikės maitintis savo pirštu.

Klausimas: Ar gali vieną sielą pakeisti kita, žmogui esant klinikinės mirties būklėje?

Atsakymas: Maža tikimybė, nes siela labai prisirišusi prie kūno. Tai pats didžiausias mūsų prisirišimas. Kai žmogus miršta, siela dar visai bando pasinaudoti kūnu ir palieka jį tik tuo atveju, kai jis jau visiškai niekam netinkamas. Ir tada nepadeda jokia reanimacija. Kūną be sielos atgaivinti neįmanoma, nes kartu su siela pasitraukia ir subtilus kūnas, kuris verčia funkcionuoti visą organizmą. Jeigu tokį kūną bandytų užimti kita siela, tai galima būtų palyginti su tuo, kad ji atsisako naujutėlių apartamentų ir nori apsigyventi tualete, netgi išvieteje, atleiskite už palyginimą. Senas kūnas niekam nereikalingas, ko ten lįsti? Todėl mažai tikėtina, kad kokia nors siela juo susiviliotų.

Klausimas: Kaip siūlyti maistą mirusiems?

Atsakymas: Pirmiausia maistą reikia pasiūlyti Dievui, o jau paskui visiems kitiems. Toks maistas mirusiems artimiesiems teikia didelę naudą, nes tada jie net iš pragaro gali patekti tiesiai į rojines planetas. Šią sistemą, aprašytą Vedose, praktikuoja daug kas. Tarp kitko, tai tiesioginė sūnaus pareiga mirusiems tėvams – maitinti juos maistu, kurį jau paragavo Viešpats. Tėvai savo mirusiems vaikams turi daryti tą patį.

Papasakosiu vieną atvejį. Pas mane atėjo moteris ir prašė paaiškinti, kas darosi su jos mirusia dukra, kuri ateina pas ją sapne ir vis skundžiasi, kad ji alkana, kad jai blogai ir prašo padėti. Pažiūrėjęs į mirusio žmogaus fonotruauką, aš galiu pasakyti, kas su juo atsitiko po mirties. Iš mergaitės nuotraukos aš supratau, kad ji kaip ir ne visai numirė, tai yra, ji toliau gyvena šalia mūsų subtiliame kūne ir negali užgimti naujai. Taip kartais atsitinka, kai žmogus miršta miegodamas, kai mirtis jį ištinka netikėtai. Būtent taip buvo ir šiuo atveju – mergaitė miegojo mašinoje, kuri pateko į avariją. Mes pradėjome ieškoti būdų, kaip jai padėti ir pagaliau radome sprendimą. Viešpačiui pasiūlytu maistu šeima pamaitino tūkstantį žmonių, ir tą pačią naktį mergaitė atėjo paskutinį kartą, padėkojo, atsisveikino ir daugiau nesirodė. Taip ji užbaigė savo gyvenimą toje šeimoje. Taigi matom, kad Vedos – tai praktinis žinojimas, tik ne visada suprantamas mūsų grubiam protui.

Klausimas: Ar kas nors vyksta, siūlant maistą Dievui? Gal *prana* keičiasi?

Atsakymas: Ne, *prana* nesikeičia. Čia yra du variantai – valgyti dėl savęs ir dėl Viešpaties. Kai žmogus valgį skiria sau, jis ugdo savyje egoizmą. Jeigu jis valgo, norėdamas patenkinti Viešpatį, tai palanku jau vien dėl to, kad jis galvoja apie Dievą, be to, jis dar ugdo savyje dorybingumą. Kai žmogus siūlo maistą Viešpačiui, Jis apvalo tą maistą nuo nuodėmingų reakcijų ir užpildo Savo energija, kuri duoda mums stiprybės gyventi ne tik sau. Tai yra dvasinė energija ir neturi jokio ryšio su *prana*, kuri yra nors ir subtili, bet materialinė energija. Kai žmogus gyvena dėl kitų, jis tampa nenuodėmingas.

Visa tai, ką mes čia kalbėjome, neliečia gyvulinio maisto, nes tokio maisto siūlyti Dievui negalima, ir jeigu tu nudobei gyvulį, tai tik dėl savęs. Dievas tokio maisto nepriima, todėl jo neįmanoma apvalyti nuo nuodėmingų reakcijų. Su visomis iš to išplaukiančiomis pasekmėmis.

Klausimas: Ar galima išmesti maistą, pasiūlytą Viešpačiui?

Atsakymas: Vedinėje tradicijoje laikoma, kad jeigu žmogus nors dalį tokio maisto išmeta, tai jis laikomas nevertu jo, ir sutinkamai su *karmos* dėsniu, ateis toks laikas, kai jis neteks tiek maisto, kiek jo išmetė. Taigi, neįstengus visko suvalgyti, likučius reikia atiduoti kitiems gyviams padarams, kad ir žvirbliukams ar kirminams žemėje. Taip jūs padarysite daug naudos ir sau, ir gyvūnams. Vedos teigia, kad siela, esanti gyvūno kūne, gali iš karto gauti žmogišką kūną, savo dvasinio vystymosi kelyje išvengdama daugybės įsikūnijimų kitose gyvuliškose formose, ir tai tik todėl, kad valgė maistą, pasiūlytą Viešpačiui. Nesigilinsime į šią temą, dabar svarbiau suprasti, kad žmogus neturi valgyti tik dėl savęs ir tik pats. Pas mus senais laikais irgi buvo toks etiketas, kai susėdus šeimai valgyti, pirmasis maistą paragaudavo šeimos galva, tėvas, o jau paskui likusieji. Taip jam išreikšdavo pagarbą. Esmė ta, kad maistas pirmiausia būdavo kam nors pasiūlomas. Žmogus perimdavo savybes to asmens, kuriam jis siūlydavo maistą. Ir jeigu jis siūlo maistą Viešpačiui, tai įgyja dieviškas savybes. Kadangi Dievas yra mūsų širdyse, jis mato, kaip mes siūlome Jam maistą, su kokia nuotaika, ir tada Jis išvaduoja mus nuo egoizmo.

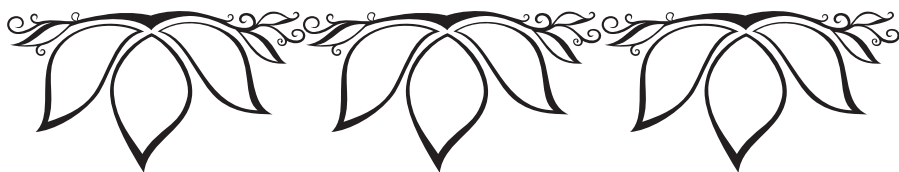
Klausimas: Maistą, paaukotą mirusiems artimiesiems, paskui galima pačiam suvalgyti?

Atsakymas: Jokių būdų. Jūs turite atiduoti jį gyvūnams. O mirusiems galima duoti ne tik maistą, bet ir savo poelgius. Jūs užsiimate kokia nors dorybinga veikla ir mintyse pasakote: “Aš noriu, kad šitos veiklos rezultatai tektų mano mamai”. Jeigu jūs to labai norite, tai taip ir įvyksta. Savo poelgių rezultatus galima atiduoti bet kam ir nepriklausomai nuo to, ar jis gyvas, ar miręs.

Klausimas: O jeigu mirusysis ateina sapne ir paprašo konkretaus maisto?

Atsakymas: Vadinasi, reikia kuo skubiau jį pagaminti ir pasiūlyti – šventykloje ar namuose. Nebūtina kažkur eiti – šventyklėlę galima įsirengti ir namuose. Pasistatykite altorėlį ir tarnaukite Dievui. Žmogus apsivalo nuodėmės, jeigu jis tarnauja Dievui. Ką tai reiškia – tarnauti Dievui? Tai reiškia, kad visa mūsų veikla nukreipta į Dievą, kad mes stengiamės gyventi pagal jo nurodymus. Tik tada būsim laimingi, ir mūsų vaikai užaugs ne savanaudžiai, o jeigu gyvenam, tenkindami tik savo poreikius – kentėsime. Tai – vedinė kultūra. Bet jeigu jūs nenorite tarnauti Dievui, tai tarnaukite žmonėms. Žmona tarnauja vyrui, vyras – šeimai. Šeima tarnauja visuomenei. Toks gyvenimas garantuoja sėkmę, laimę, progresą ir gilesnį pasaulio suvokimą. Reikia daryti tai, ką jau supranti. Jeigu nesuprantate, kas yra Dievas, tai pasistenkite suprasti, kas yra dora, teisingumas. Jeigu žmogus nenori ir šito suprasti, kam tada jis gyvena? Tai jau ne gyvenimas, o nesąmonė.

PRIEDAI

Moters dorovingumo svarba

Nepaisant didelio moralės nuosmukio, visuomenė tebeliko reikli moterims nepriklausomai nuo jų amžiaus. Pasileidėlė, kuri vartoja alkoholį, rūko ir ištvirkauja vienodai su vyrais, vertinama kaip neleistinas reiškinyss ir gauna paleistuvės statusą.

- Kaip paaiškinti tą faktą, kad moterų elgesys vertinamas griežčiau, negu vyrų?
- Kas labiau įtakoja visuomenės degradaciją: vyrai ar moterys?
- Kodėl, pažeidus moralines normas, moterims darosi labai sudėtinga išsirinkti sutuoktinį?
- Ar faktas, kad didesnė dalis moterų yra moraliai puolusios, susijęs su kitu faktu, būtent, kad pusė jų neturi vyrų?

Dar tik prieš nepilną šimtą metų vaikinass buvo laikomas pagedusiu, jeigu jis, nesulaukęs aštuoniolikos metų, gėrinėjo svaigalus, rūkė ir lengvai keitė moteris. Carinėje Rusijoje dar griežčiau buvo žiūrima į moteris. Pagedusiomis laikė netgi tas, kurioms nepasisekė su pirmosiomis vedybomis. Išsiskyrusių niekas neėmė į žmonas.

Toks priekabumas nebuvo tuščia mūsų senolių užgaida ir išsidarinėjimas, bet apsauga nuo nepilnaverčių palikuonių. Vyrams reikalavimai – tiek fiziniai, tiek moraliniai – nebuvo tokie griežti, nes jų rolė vaikų atsiradimo procese ne tokia svarbi. Juk ne jie, o moterys išnešioja vaisių ir tiesiogiai įtakoja jo kokybę. Todėl visuomenė moteriai, kaip būsimai motinai, kelia padidintus reikalavimus. Tačiau dauguma gražiosios lyties atstovių tai vertina kaip diskriminaciją savo atžvilgiu, nesuprasdamos, koks pavojus gresia joms ir jų būsimiems vaikams, kai vyrams ir moterims taikomi vienodi standartai. Kai moteris pažeidinėja jai priskirtas moralines normas, ji tuo pačiu į patologinę pusę keičia aplinką fiziologiniame ir informaciniame-energetiniame lygyje,

kurioje vystysis būsimasis vaikas. Pavyzdžiui, informacija apie moters pasidarytus abortus, kuriuos galima įvardinti kaip žmogžudystes, visam laikui užsifiksuos jos organizme ir įtakos įvairias besivystančio vaisiaus patologijas – nuo asmenybės deformacijos iki fizinių negalių. Tos pačios pasekmės ir nuolatos keičiant seksualinius partnerius. Tokios laisvo elgesio moterys – o tokių dabar nemažai – neturėtų stebėtis, gimus sunkaus charakterio ar ligotam vaikui. Tai viso labo normalus moralinių-dorovinių normų pažeidinėjimo rezultatas.

Atpildas neišvengiamas, nes palaidas gyvenimo būdas negatyviai įtakoja netgi genetinį kodą, arba genetinę moters programą, kurią ji perduoda savo palikuonims ir kuri juos „apdovanos“ patologiniu elgesiu bei ligomis. Štai su tokiu kraičiu reikės kurti savo likimą – sėkmingai arba ne. Vien rūkymas moters genetinį kodą gali taip pakeisti, kad vargiai ji galės tikėtis pagimdyti sveiką vaiką. Medicininės statistikos duomenimis ketvirtadalis moterų, surūkančių iki pakelio cigarečių per dieną, turi neblogus šansus gimdymo metu apleisti šią ašarų pakalnę arba netekti kūdikio. Gal ką sudomins ir tai, kad taboka yra tokia stipri sterilizuojanti priemonė, kad rūkorė gali likti nevaisinga. Šio kvaišalo platintojai Rusijoje caro Michailo Fiodorovičiaus laikais (1630-1649 m.m.) pirmą kartą pagauti gaudavo šešiasdešimt smūgių lazdomis per padus, o antrą kartą jiems nupjaudavo nosį ir ausis.

Žalingas tabako poveikis susijęs su tuo, kad surūkius vieną cigaretę, į moters organizmą patenka maždaug keturi tūkstančiai įvairių cheminių junginių, iš kurių daugelis yra nuodingi. Tai ir ciano vandenilis, griauantis centrinę nervų sistemą, ir nitrobenzolas, sukeliantis negrįžtamus pokyčius kraujagyslėse, ypač smegenų, ir antracenas, sukeliantis regėjimo, kvėpavimo takų ir gimdymo organų sutrikimus bei trukdantis normaliam svorio prieaugliui. Pavoingas ir acetonas, kurio garai neleidžia smegenims gauti pakankamai deguonies. Žudančiai veikia ir kancerogeninės medžiagos. Jos ne tik skatina vėžinių ląstelių vystymąsi, bet dar papildomai apšvitina organizmą. Moteris su dūmais įtraukia ir tokias radioaktyvias medžiagas, kaip silicis, titanas, stroncis, talis, polonis ir kt. Vienas pakelis cigarečių duoda tokį spinduliavimą, kuris tris-penkis kartus viršija Tarptautinio susitarimo nustatytas radiacijos normas.

Štai taip rūkanti moteris paruošia savo organizmą, vietą, kurioje bus išnešiojami jos būsimeji vaikai. Jeigu ji dar ir ištvirkauja su paleistuviais vyrais, negatyviai veikiama ir jos genetinė programa. Toks gyvenimo būdas subtilaus kūno struktūrose kaupia negatyvią informaciją, kuri genetinėje programoje išryškina neigiamas savybes, būdingas kiekvienam individui

dėl jo evoliucinio netobulumo. Teigiamos savybės, taip pat esančios prognoze, lieka neišvystytos. Nėra nei vieno atvejo, kad laisvo elgesio moteris pagimdytų moraliai ir fiziškai sveikus vaikus. O jeigu jie atrodo normalūs, vadinasi, paveldėti defektai yra gilesniuose sluoksniuose ir vėliau pasireiškė gyvenimiškomis dramomis.

Laisvo elgesio moterims labai sunku susirasti sau antrąją pusę santuokiniam gyvenimui, nes vyrų genetiniame aparate yra tam tikra apsauga, sukelianti antipatiją tokio pobūdžio damoms. Įdomu, kad nuo tokių moterų gimusioms mergaitėms pasirinkimas būna dar sunkesnis. Ši problema susijusi su ta aplinkybe, kad minimos moterys labai apriboja visuomenės papildymą vyrais, kurie sugebėtų sėkmingai atlikti vyro ir tėvo pareigas. Štai kodėl moterims moralinės normos yra griežtesnės, negu vyrams – jos labiausiai įtakoja visuomenės vystymąsi tobulėjimo ar degradacijos linkme. Tai labai žymu Amerikoje, kur jau kelis dešimtmečius paminami krikščioniški tabu homoseksualizmui ir kitiems lytiniais iškrypimams. Bažnyčia juos kvalifikavo kaip nusikaltimus dieviškai žmogaus prigimčiai, o tokius iškrypėlius savo laiku bausdavo mirtimi.

Dabar Amerikoje sudarytos visos įmanomos sąlygos bet kokiam pasileidimui, todėl į ten klestintį vaikų pornobiznį kasmet įtraukiama 600 tūkstančių vaikų nuo trijų iki aštuoniolikos metų. Paaugliai turi tokį seksologinį patyrimą, kad jų jau nepatenkina įprastos lytinių santykių formos, todėl griebiasi naujų, kaip kolektyvinis seksas, oralinis ir pan. Sulaukę dvidešimties metų, daugelis keičia seksualinę orientaciją, tai yra, tampa homoseksualistais ar biseksualiais. Kai kurie į pagalbą pasitelkia net chirurgiją ir keičia savo lytį. Toks gyvenimėlis negali neiššaukti abiejų lyčių genetinės programos pažeidimų. Amerikietės tokioje tragiškoje būklėje, kad jau ketvirtadaliui šios šalies piliečių reikalinga nuolatinė psichiatrų pagalba.

Visišką dorovinę laisvę išpažįstančios amerikietės gyventojų skaičių didina individualiais su aiškiai išreikšta patologija: geriausiu atveju – tinginiais, blogiausiu – nusikaltėliais. Dirba tik kas antras darbingas žmogus. Nuolatos didėja prievartautojų skaičius. FTB duomenimis, išprievartaujama kas ketvirta mergaitė iki dvylikos metų. Tai reiškia, kad ketvirtadalio moterų genofondas nepataisomai sužalotas brutalios prievartos. O juk sutinkamai su telegonijos dėsniais, pirmasis vyras moters gyvenime dalį savo genetinės programos perduoda jos būsiesiems vaikams, ir visai neturi reikšmės, ar ji pastoja po pirmųjų santykių, ar ne.

Dar viena Amerikos dorovinio palaidumo pasekmė yra ta, kad milijonai mergaičių, norėdamos be jokių suvaržymų mėgautis seksu, savanoriškai

sterilizuojasi, todėl negali turėti palikuonių. Ar bereikia stebėtis, kad jau ketvirtadalis suaugusių Amerikos gyventojų yra homoseksualistai ir lesbietės? Tokie dalykai labai skatina visos tautos išsigimimą.

Po viso to ar galima sakyti, kad griežtesnių moralinių normų taikymas moterims yra neteisingas, kai jos taip stipriai įtakoja visuomenės vystymąsi viena ar kita linkme? Tai jos gimdo vyrus, kurie nesugeba atlikti savo pareigų šeimyniniame gyvenime. Štai kodėl į dorovinį kelią pirmiausia reikia grąžinti moteris.

Nekaltybės reikšmė

Niekam ne paslaptis dorovinis Amerikos nuosmukis, kur beveik 30% gyventojų yra homoseksualistai ir lesbietės. Tuo netikėtesnė buvo informacija, kurią pateikė radiostotis „Svoboda“, – kad šalyje didėja lytinio gyvenimo nepatyrusių merginų paklausa. Kas tai: kuriozas ar tendencija? Jeigu tendencija, tai ar galima laukti, kad amerikiečiai atkurs dorovinio gyvenimo normas? Ir ar pasuks tuo keliu kitos Vakarų šalys, turinčios tas pačias dorovines problemas?

Vis dėlto ši tokia savotiško pobūdžio paklausa nekaltoms merginoms toli gražu ne kuriozas. Jau per daug dramatiškos pasekmės, kurių susilaukė Amerika dėl dorovinio (lytinio) gyvenimo palaidumo, – vien tik narkomanų ten yra 55 milijonai. Jas paryškina kiti skaičiai: dėl įvairių priežasčių nedirba pusė darbingo amžiaus gyventojų, o intelektualinę šio reikalo pusę gražiai pailiustruoja tas faktas, kad vėlgi pusė šalies gyventojų nesugeba parašyti net laiško.

„...Keturiasdešimt keturi milijonai suaugusių amerikiečių nesugeba paskaičiuoti, kiek jie išleidžia pinigų supermarketuose, palyginti produktų kainų skirtumus, ar suprasti tekstą, esantį kitoje paprasčiausio dokumento pusėje“.

Tokio nuopuolio fone aukščiau minėtą paklausą galima vertinti kaip apsauginę visuomenės reakciją į išsigimimo grėsmę, kuri artinasi siaubą keliančiu greičiu. Tai būtų pirmas žingsnis, siekiant atstatyti tautos genofondą. Jį nulėmė vis gausėjantys išsigimėliški siurprizai, kurių motina Gamta negaili antievoliuciniu keliu einantiems amerikiečiams. Moralei smukus iki tokio lygio, kai persisotinusios ikivedybinio sekso merginos paskui gimdo visokius degeneratus, amerikiečiams (kaip ir kitoms tautoms) gresia ne tik visiška degradacija, bet ir, sutinkamai su gamtos dėsniais, susinaikinimas.

Pasaulyje gerai žinomo daktaro Kvinsi duomenimis, 37 milijonams amerikiečių reikalinga psichiatro pagalba, o daugiau kaip pusę vietų Amerikos

ligoninėse užima žmonės su psichiniais sutrikimais.

Sunku prognozuoti, kokie įvykiai lydės tą paklausą nekaltybei ir kaip greitai ji didės, bet tai suteikia vilčių. Jas sutvirtina teigiamai anksčiau suvoktos būtinybės rezultatai: paskutiniaisiais metais rūkymą metė 40% amerikiečių (skirtingai nuo rusų, kurie, paskutiniaisiais duomenimis, rūko pusantro karto daugiau už vakariečius). Tai labai svarbus žingsnis, siekiant fizinio ir moralinio visuomenės atgimimo. Bet kaip merginų nekaltybė įtakoja tautos genofondą? Mūsų protėviai nemokėjo moksliskai paaiškinti šio klausimo, bet jie iš praktikos žinojo, kokius netikusius vaikus gimdo laisvo elgesio moterys. Jos buvo laikomos netinkamomis vedybiniam gyvenimui.

Genofondo priklausomumą nuo moters dorovės paaiškino genetikai, atradę, kad svarbiausias faktorius, apsprendžiantis, kokie bus palikuonys, yra pirmasis vyras moters gyvenime. Būtent nuo jo, o ne nuo vaikų tėvo, priklauso kiekvienos moters genofondas, nežiūrint, kada ir nuo ko ji gimdys. Būtent jis, atėmęs nekaltybę, tampa kaip ir visų būsimų moters vaikų geniniu tėvu.

Ar merginoms, pradedančioms lytinį gyvenimą, reikia tai žinoti? Be abejo. Daugumoje atvejų šiuo klausimu yra visiškas neraštingumas, todėl tas pirmasis vyriškis, švelniai kalbant, nebūna labai idealus – nei moralinėmis, nei fizinėmis savybėmis. Jis nedoras jau vien todėl, kad savanaudiškai pasinaudojo jaunos mergaitės patiklumu ir gyvenimo patirties stoka. Iš esmės, jis pasielgė kaip gyvulys, patenkinęs gamtos duotą instinktą ir paskui savo aistros objektą palikęs likimo valiai. Tokia mergina visai teisėtai buvo laikoma sugadinta, nes tas vyriškis, paprastai ne pats geriausias savo rūšies atstovas, paruošdavo bjauriausią genetinį pagrindą jos būsimiems vaikams. Todėl mūsų protėviai niekino nekaltybę praradusias merginas ir savo sūnums neleisdavo jų vesti.

Prieš 150 metų buvo bandoma sukryžminti mūsų kumeles su zebų patiniais, tačiau nei viena kumelė nepastėjo, ir bandymai buvo nutraukti. Niekas jų nebūtų prisiminęs, jei už poros metų nebūtų atsitikę nepaaiškinami dalykai. Kumelės, kažkada dalyvavusios tame eksperimente, staiga pradėjo gimdyti... dryžuotus kumeliukus! Nesuprantama – jos gi buvo suporuotos su grynaveisliais eržilais. Mokslinis pasaulis buvo šokiruotas, o nuostabų reiškinį pavadino telegonija. Savo knygoje *Individas, evoliucija, paveldimumas ir neodarvinistai* ją aprašė Ledantekas.

Vėliau mokslininkai įrodė, kad telegonijos efektas pasireiškia ir žmonių tarpe, be to, daug ryškiau, nei pas gyvūnus. Tuoj po to telegonija buvo įslaptinta, nes ji atskleidė daug neviešinamų dalykų paprastų ir žymių žmonių

likimuose. Buvo sugalvota ir tokio slaptumo priežastis: atseit, telegonijos teorija nepasitvirtino.

Bet štai paradoksali situacija: apie šį reiškinį, taip susijusį su pilnaverčių palikuonių atsiradimu, gerai žino gyvulininkystės specialistai. Kitaip Rusijoje nebūtų pačios geriausios kilmės žirgų, pieninių karvių ar sabalų su geriausiais pasaulyje kailiais. Kai tuo tarpu Amerika, atmetusi moralinius įstatymus ir telegoniją, gali „džiaugtis“ bauginančios apimties ir išsigimimų pasireiškimais. Todėl ir atsirado nekaltybės paklausa, nes atėjo laikas gelbėti tautą.

Šie grėsmingi reiškiniai tapo ir kitų valstybių rykšte. Jeigu prieš tris metus Rusijoje buvo tik 30 tūkstančių narkomanų, tai dabar jų yra penki milijonai. Sparčiai auga vagių, prievartautojų ir visokių iškrypėlių gimstamumas, o jų netikęs paveldimumas tik didina tokią negatyvią aritmetiką. Galima prisiekti, kad viena iš dorovinės krizės priežasčių yra ta, kad moterys ignoruoja dvasinės moralės įstatymus. Rezultate žmonės, paveldėję iš savo genetinių tėvų nedorybingas savybes, prasimuša į vadovaujančias vietas ir dezorganizuoja visuomenės gyvenimą. Todėl dėsninga, kad vis gilėja dvasinė moralinė krizė, turinti aiškią tendenciją peraugti į visišką žmonijos susinaikinimą. Šia prasme labai charakteringa situacija, susidariusi viename iš Smolensko internatų.

Jaunas direktorius (kaip paskui paaiškėjo – homoseksualistas) savo asmenine iniciatyva į auklėjimo programą įtraukė seksualinio paruošimo pamokas. Kiekvienoje patalpoje buvo televizoriai ir videomagnetofonai, o privalomas telemenu visiems internato auklėtiniams, nežiūrint jų amžiaus, visiškai atitiko patologinius direktoriaus polinkius: „auklėjimui“ buvo parenkami pornografiniai filmai su labai natūralistinėmis scenomis. Po trijų metų internate apsilankė psichoterapeutų ir seksologų komisija. Jie buvo apakę: pirmaklasiai užsiiminėjo oraliu seksu, šeštokai prievartavo jaunesnių klasių mokinius, antraklasiai demonstravo savo lytinius organus mergaitėms... Direktorius gavo septynis metus kalėjimo.

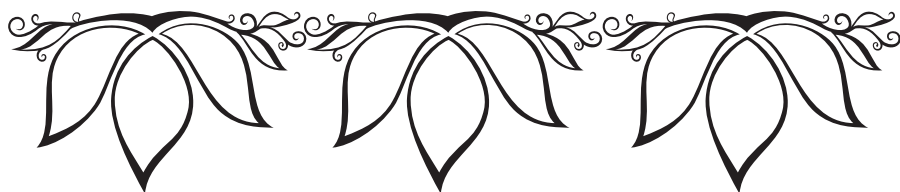
Kas laukia tokių moralinių iškrypėlių, kurie, sutinkamai su telegonijos dėsniu, pasmerkti turėti patologinius palikuonis? Telegonijos reiškinys egzistuoja ir baudžia tuos, kurie, norėdami patenkinti savo gyvuliškus instinktus, ignoruoja paveldimumo dėsnius. Todėl merginos, lengvabūdiškai pasiruošusios pirmiems, ir dažniausiai nesantuokiniams lytiniais santykiams, turi žinoti: pirmasis jų vyriškis būtinai paruoš genofondą kažkada būsiantiems vaikams, ir neturi reikšmės, kas bus jų tėvas. Ir šitas pirmasis tikrai nebus dorybingas žmogus, vadinasi, ir ateities vaikai neturės gerų savybių. Dar daugiau, specialistai, tarp jų ir žymiausias devyniolikto amžiaus mokslininkas Lombrozo, ištyrę daugelio žmonių geneologinius „medžius“, nusta-

tė: teigiamos tėvų savybės (ypatingai intelektualinės ir dvasinės) paveldimos daug rečiau, negu neigiamos. O pastarosios, įskaitant ligas, savo ruožtu, perduodamos progresuojančiomis formomis. Šiuo metu, kai vyksta visuotinis ir planingas tautos prasigėrimas, merginoms ypatingai svarbu žinoti, kokios pasekmės lydi pasimylėjimą su įkaušusiu vyriškiu. Net vienintelė išgerta taurelė gali būti lemtinga būsimiems palikuonims, taigi neturi reikšmės, ar mergina priims į savo glėbį truputį išgėrusį bendraklasį, ar kokį nors alkoholiką. Galimi atvejai, kai vaikai išvengia motinos nuosmukio pasekmių, bet tada tie lengvabūdiški lytiniai santykiai jai atsirūgsta senatvėje tam tikro pobūdžio anūkais – epileptikais, idiotais, nevispročiais... Dėl alkoholio įtakos Lombrozo pateikia tipišką pavyzdį: „...girtuoklis Maksas Jukė davė pradžią giminei, kuri per septyniasdešimt penkis metus gyventojų skaičių papildė dviem šimtais vagių ir žmogžudžių, dviem šimtais aštuoniasdešimt neregijų, idiotų ir džiovininkų bei devyniasdešimčia prostitučių. Dar ten buvo trys šimtai be laiko mirusių vaikų...“

Alkoholio poveikį paveldimumui mokslininkai tyrinėjo daugelyje kitų šeimų – pasekmės visur buvo vienodos. Bet kuris atsitiktinis vyras, tapęs merginai pirmuoju, gali jai „padovanoti“ daug panašių pasekmių į aukščiau minėtą, o jos gyvenime atsiras nuodėmės elementas. Tokių atsitiktinių vyrų daugiausia yra labiau išsivysčiusiuose visuomenės sluoksniuose, nes jų atstovai turi daugiau laiko visokiems malonumams, tam tarpe ir patologiniams, kas neišvengiamai veda į psichikos sutrikimus.

Bet kokia patologija paveldima, ir anksčiau ar vėliau jos poveikyje giminė išmiršta. Lombrozo pateikia nemažai pavyzdžių, kai garsios šeimos išnykdavo per kelis šimtus metų. Sakykim, iš 487 šeimų, kurios priklausė Berno miesto buržuazijai, liko tik 168. Labiausiai tai palietė tas šeimas, kurių atstovai tuokdavosi su turtingomis aukštuomenės damomis, turinčioms daugiau laiko pramogoms, taigi ir seksualiniams malonumams.

Tokių pavyzdžių, patvirtinančių palaido gyvenimo ryšį su nepilnaverčių palikuonių gimimu, yra daugybė, todėl galima drąsiai tvirtinti, kad bet kurios tautos gyvybingumo atstatymas neatsiejamas nuo moralinių normų atkūrimo. Neišsprendus šio uždavinio, neįmanoma išeiti iš pasaulinės krizės, iš tos mirtinos aklavietės, kurioje atsidūrė žmonija. (Labai akivaizdus faktas: Antrojo pasaulinio karo metais vokiečių gydytojas, tikrinęs 16-20 metų merginas, atvežtas iš Sovietų Sąjungos į Vokietiją darbams, paragino Hitlerį nedelsiant pradėti taikos derybas su rusais. Jį nustebino, kad 90% merginų nebuvo praradusios nekaltybės, ir jis parašė fiureriui, kad nugalėti tokią dorovingą tautą neįmanoma).

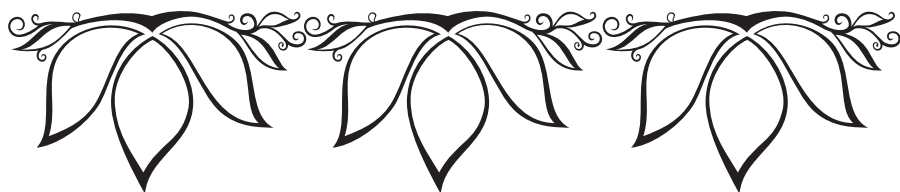
TURINYS

ŠEIMOS KŪRIMAS

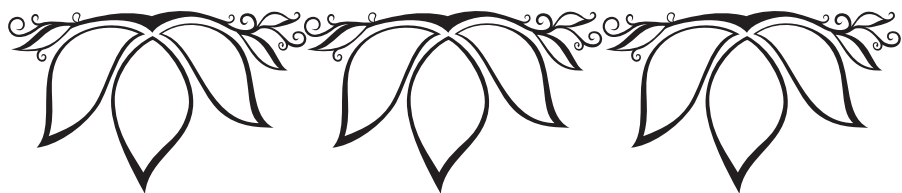
Ižanga.....	3
Įvadas.....	6
Vesti ar nevesti – štai koks klausimas.....	8
Su kuo sutapsi, tokiu ir pats patapsi.....	14
Svarbiausia – teisinga motyvacija.....	22
Meilė ir seksas.....	26
Meilė ir gerovė.....	30
Meilė ir prestižas.....	34
Meilė ir kilnūs siekiai.....	39
Meilė ir tobulybė.....	45
Kaip teisingai pasirinkti.....	54
Pagrindiniai būsimųjų sutuoktinių interesai.....	60
Psichiniai žmogaus polinkiai.....	74
Karma vedybiniame gyvenime.....	84
Vedybų rūšys.....	97

VAIKŲ AUKLĖJIMAS

Tipiški charakteriai.....	110
Vaikų auklėjimo būdai.....	111
Skirtingo auklėjimo priežastys.....	112
Auklėjimo aistroje pasekmės.....	113
Auklėjimo neišmanyme pasekmės.....	113
Impersonalistinio auklėjimo pasekmės.....	114
Kaip nustatyti vaiko polinkius.....	115
Auklėjimas ir charakteris.....	116

Paklusnus vaikas.....	117
Vaiko laisvė.....	119
Berniukų ir mergaičių auklėjimo ypatumai.....	120
Bausmės.....	121
Vaikų intelekto ugdymas.....	122
Skatinimas.....	123
Tėvų charakterio ir elgesio įtaka vaikui.	
Subtilus ryšys tarp tėvų ir vaikų.....	124
Vaiko individualybės išsaugojimas.....	126
Tėvų ir vaikų pareigos.....	129
Šeimyninių santykių kūrimas.....	130
Nesavanaudiškumas.....	131
Kantrumas.....	132
Išdidumas.....	133
Vyro ir moters charakterių skirtumai.....	134
Tėvų tarpusavio santykiai.....	134
Vaikų lavinimas.....	135
Neprisirišimas prie veiklos rezultatų.....	136
Bendravimas.....	137
Nepriklausomybė.....	137
Klausimai ir atsakymai.....	139

UŽRAŠAMS

